

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

Yayın
201510-512057

HARLEQUIN

CATHY WILLIAMS
Gönülsüz Eş

BİRİNCİ BÖLÜM

*“B*iliyor musun bu günlerde herkes bu adamdan bahsediyor,” demişti Katherine Taylor arkadaşı Sophie’ye. Dalgalı sarı saçları, kahverengi gözleri ve ilk fırsatta gülmeye hazır dudakları ile neşeli bir genç kadındı Katherine. “Söylentilere bakılırsa da bundan sonra hep burada yaşayacakmış.”

Sophie arkası dönük bir şekilde, “Öyle mi?” demişti ama konuyla pek ilgilenmediği halinden belliydi. Ufak kasabaların günlük hayatının aksamadan devam edebilmesi için, dedikodu kasaba yaşamının dişlilerinin aksaksız çalışması için şart bir yağlayıcı gibiydi.

“Öyle mi...? Böyle bir habere duyduğun ilgi bu kadar mı?”

Sophie, yaptığı sebze yemeğinin içine biraz daha yeşillik doğradıktan sonra biraz da krema koymuştu. “Bu kadar ilgi yetmez mi?” derken konuya olan ilgisizliğini biraz daha vurgulamış oluyordu. Pişirdiği sadece ikisi için de olsa yemeklerin lezzetli olması vazgeçilmez bir yaşam koşuluydu onun için.

“Böyle bir haber karşısında nasıl oluyor da bu kadar duyarsız olabiliyorsun, vallahi şaşıyorum.” Arkadaşının bu davranışını neredeyse bir sabotaj olarak gördüğü belliydi. “Kasabada herkes Gregory Wallace’yi konuşuyor. Annabel, Caroline ve önüne kim gelirse, bu adamın sosyal yaşamını büyüteç altına koydular bile. Eğer gerçekten o da gelip burada yerleşirse o zaman görürsün sen.”

“Zavallı adam. Neyse haydi gel yemek hazır.”

CATHY WILLIAMS

Sofraya oturup tabaklarını önlerine aldıklarında, Kat hala bu adamdan bahsediyordu.

Sophie'nin bu konuyla zerre kadar ilgilenmediği belliydi. Ama eğer bu kasabada söylenen gelişmeyi sağlayacak şeyler yaparsa, onu en çok takdir edecek kişi de o olacaktı. Ama adamın günün konusu olması oraya yapacaklarıyla da ilgili değildi zaten. Bütün evde kalmış kızlar, onu sadece olası bir av olarak gördükleri için çenelerini yoruyorlardı. Bu kızlar konvoyuna Sophie'yi kimse sokamazdı. Adamın çok güzel mimari eserlere sahibi olduğunu bilse de...

Daha şimdiden büyük süper market zincirlerinden birinin burada büyük bir yatırım yapacağı söyleniyordu. Kasabanın yüz karası görünümündeki eski ve pis görünümlü otel ise daha şimdiden, elden geçirilmiş ve cephesinde yapılan yenilemelerle, eline yüzüne bakılır hala gelmişti. Ama bu adamın Ashdown'ın gelişmesi için buraya geldiğine inanmak elbette saflık olurdu. Adam bildiğin para kazanmaya geliyor- du buraya ve bu da gayet doğaldı.

"Bu kadar yer varken bu adamın neden buraya geldiğine bir anlam veremiyorum," diyerek en sonunda Sophie de onun hakkında bir şeyler söylemek gereğini duymuştu. "Bu insanlar yaşamlarını daima Londra gibi büyük şehirlerde kurarlar. Sen eğer zannediyorsan ki, adam buraya gelip bahçesinde salatalık yetiştirip, boş zamanlarında kuş civıltılarını dinleyecek, bil ki bunda yanılıyorsun."

"Amma da alaycısın Sophie."

"Alaycı değil, gerçekçiyim. Gregory Wallace cazip bir bekar Ashdown'da oturması için hiçbir mantıklı neden yok. Güzellik kraliçelerinin hepsi buraya toplanmış diye iddia edemezsin herhalde."

"Bak bu söylediğini Annabel duymasın," diyerek oturduğu sandalyeye iyice yerleşti. "Üstelik unutma sen de burada yaşıyorsun. Senin gibi bir güzeli koca Londra'da arasan bulamazsın."

Sophie yanaklarının kızarmak üzere olduğunu fark ederek masadaki tabakları toplayıp musluğun yanına dizmeye başladı. "Lütfen bu saçma sapan konuya dönme yine." Güzelliğinden bahsedilmesinden nefret ederdi. Bu insanlar; güzel bir yüz ve vücudun bütün kapıları açtığını ve mutluluğun anahtarı olduğunu sanıyorlardı. Oysa bilmez-

GÖNÜLSÜZ EŞ

lerdi ki güzellik açtığı kadar çok kapıyı da kapatır ve birçok durumda hayatı zehir ederdi sahibine...

“Hem bir şey anlamıyorum. Neden bu kadar hırpani giyinmekte, kendine bakmamakta ısrar ediyorsun ki. Gören de senin bunun için yeterli paran olmadığını sanır.”

“Hayır var,” derken acı bir tebessüm vardı genç kadının yüzünde. “Üstelik Alan bize hiç de küçümsenmeyecek bir servet bıraktı.” Dönüp arkadaşına baktı. “Biliyorsun suçluluk kompleksi insanları gereğinden fazla cömert yapabiliyor.” Aradan beş yıl geçmesine karşın eski kocasının adını söylemek genç kadında kusma duyguları uyandıırıyordu. “Her neyse bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Nedenmiş o? Benimle de konuşamazsan bu konuyu, kiminle konuşacaksın ki?”

“Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum Kat. Seninle ya da bir başkasıyla.” Elleri yumruk olmuştu hiç farkına varmadan. “Jade de, ben de hayatımızdan memnunuz. Mutluyuz. Geçmiş kuralamanın hiçbir yararı yok.” Kızının adını söyler söylemez Sophie içgüdüsel bir şekilde merdivenlere baktı. Jade mışıl mışıl uyuyor olmalıydı.

“Hem de senin güzelliğin bir sürü güzellik müstahzarı ile elde edilmemiş. Ama her nedense yaşarken kendini bu eve gömmüşsün.”

“Tamam anlaşıldı,” dedi Sophie Belli ki o da bu konuşmanın devamında bir yarar görmemişti. Kat ile ters düşmekten hiç hoşlanmazdı. Bebekle oynadıkları günlerden beri arkadaştılar. Buna rağmen Alan konusunu onunla bile konuşmazdı Sophie.

Katherine gittikten sonra Sophie yukarıya çıkarak Jade’yi kontrol etti ve odasına girip aynanın karşısında bir an durdu. Aynada yüzünün ve vücudunun aksine baktı. Çok güzel olduğu için ona mutluluk getirdiği zannedilen iki güzel parçaya... Omuzlarından akan kızıl saçları, engin okyanus rengindeki yeşil gözleri, dolgun dudakları, hokka gibi bir burnu vardı. Bu parçaların her biri hem teker teker, hem de bir bütün olarak gerçekten güzeldi. Uzun bacaklarının ne kadar muntazam olduğunu, göğüslerinin diriliğini görmek için üzerindikileri çıkarmasına ise hiç gerek yoktu.

CATHY WILLIAMS

Ama bu görüntüsü olmasaydı Alan onu hiçbir zaman fark bile etmeyecekti ve yaşamı çok daha iyi olacaktı. Güzellik onun bahtsız olmasının en açık ve tek nedeniydi. Allahtan kızı Jade vardı...

Artık hiçbir erkeğin onu fark etmesini de istemez olmuştu. Aslında yaşamak için bu kasabayı seçmesinin nedeni de buydu. Erkeklerin çoğunun başı bağlanmıştı. Annabel gibi Londra'da yaşayan ve buraya annelerinin evlerine hafta sonları falan gelenler ise beraberlerinde getirdikleri erkeleri geri götürürlerdi. Sophie de davet edildiği partilere gitmemek için her zaman bir neden bulurdu.

Gregory Wallace'nin bu kasabada yaşayacağı haberinin Sophie üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Bu adamın Ashdown'da, ya da Timbaktu'da yaşaması onun için hiçbir şey fark etmezdi.

Postanenin yanında yeni açılan kafede oturdukları sırada Katherine, Sophie'ye. "Onunla karşılaştım," dedi.

"Aman ne güzel," dedi Sophie. "Şimdi kendini daha sağlıklı ve huzurlu hissediyor olmalısın."

"Öyle deme, gerçekten dehşet bir adam."

"Öyle mi? Desene Annabel, Caroline ve Stennor belki de bundan böyle buraya yerleşirler. Nerede oturacakmış bu dehşet adam o da biliniyor mu bari?" Sophie hala işin dalgasında idi.

"Ashdown House'yi satın almış," dedi Kat.

"Ashdown House mı? Ben Bayan Frankın ölünceye kadar o evden çıkmayacağını sanırdım."

"Evet ama, çıkmış işte."

"Demek ki oldukça ikna gücü olan biri bu Gregory Wallace."

"Kesinlikle," derken derin bir iç geçirmişti Kat. Sophie arkadaşına kötü kötü baktı. Ama Kat buna aldırmadan devam etti. "Ben senin yerinde olsam, kartlarımı iyi oynar ve adamın senin hayır işlerine biraz olsun katkıda bulunmasını sağlamayı hedef alırdım."

"Tamamen yabancı olan bir adama, iyilik şapkamı uzatıp ondan para dileneceğimi sanıyorsan, bil ki çok yanılıyorsun..."

Sophie zamanın ve parasının önemli bir kısmını hayır işlerine harcıyordu. Ama bu adamın önünde kuyruğa girenlerden biri olmayacaktı. Aslında nasıl olsa bir gün burun buruna gelecekti tabii ki bu adamla. Ashdown'da iki insanın haftada en az birkaç kere yüz yüze gelme-

mesi zaten olanaksızdı. Ve Sophie onu tanımamakla beraber uzaktan gördüğü anda bile onun 'O' olduğunu anlayacaktı.

"Ashdown House oynacağı bittiğine göre, artık herhalde Londra'ya döner," diye düşünüyordu Sophie. Yılbaşının yaklaştığı bu günlerde saat beş olduğu zaman her taraf kararıp, kütüphanede kimsecikler kalmaz, sokaklar boşalırdı Ashdown'da. Genç kadın da birazdan Jadeyi bakıcısından alarak eve gidecekti.

Birkaç güne kadar da New York'ta yaşayan babasından kocaman bir hediye paketi gelirdi Jade'ye. Bu her yıl bir rutin haline gelmişti. Aslında Jade babasını bir tek gün bile sormamıştı. Sophie'nin hayatında hiçbir yeri yoktu bu adamın. Jade henüz beş yaşında olduğu için bu konuda soru sermaya başlamamıştı.

Sophie tam çıkacağı sırada kütüphanenin kapısında bir erkek silüyetinin belirdiğini fark etti. Işıklarını kapatmış olduğu için, böyle bir gölge korkutmuştu genç kadını.

"Elim telefonda," diye seslendi ileriye doğru. Kütüphanenin boşalmış olması sesini yankılandırmıştı, tıpkı bir korku filminde gibi. "Bir adım daha atarsanız bilin ki polisi çağırırım ve göz açıp kapayıncaya kadar da burada olurlar," diye tamamlamıştı tehdidini.

"Ne kadar da dramatik bir durum." Ses tonu son derece etkileyiciydi adamın, hatta seksi bile diyebilirdi Sophie. Adam birkaç adım atarak ona yaklaşmıştı. Esmer, son derece yakışıklı bir adamdı. Sırtındaki trençkotun çok kaliteli bir şey olduğu belliydi. Ama çuval bile giyse etkileyiciliğinden bir şey kaybetmeyecekti.

Eski kocası Alan'a benzetti bu adamın hareketlerini. "Bu saatte kütüphane kapandı. Eğer istediğiniz bir kitap falan varsa, bunun için yarın sabah gelmeniz gerekecek." Koltuğuna asılı olan çantasını alarak, bir alışkanlık eseri son bir defa etrafına bakındı unutulmuş, yapılmamış bir iş var mı diye.

"Ben Gregory Wallace'yim," dedi yabancı.

Sophie onun yüzüne hiç de beğenmeyen bir merakla bir süre baktı. Sonra kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Ben de şimdi evime gidiyorum. İki seçeneğiniz var. Ya benimle kütüphanenin dışına çıkarsınız. Ya da yarın sabah saat dokuz buçuğa kadar burada kilitli kalırsınız." Yanından hızla geçerken iki şeyin farkına varmıştı. Bunlardan

CATHY WILLIAMS

biri enfes bir erkek kokusu, ikincisi adamın ne kadar uzun boylu olduğu. Göz seviyesinin üzerinde biriyle sık karşılaşmazdı.

“Bir kitap için gelmiştim,” derken onu dışarıya doğru takip etmeyince Sophie dönüp ona bakmak zorunda kalmıştı. Adamı elbette içeriye kilitleyecek değildi.

“Bunu tahmin etmedim değil,” dedi olabildiğince soğuk bir sesle. “İnsanlar genellikle buraya bu nedenle gelirler.” Demek ki, bu kasabanın insanların altını üstüne getiren bu adamdı. Aslında objektif olabilseydi, haksız da sayılmazdı kasabanın halkı. Bir kere yakışıklıydı. Sonra para içinde yüzdüğünü anlamak için banka cüzdanını görmeye hiç gerek yoktu. Ve üstelik bekardı da...

“Ve genellikle daha iyi bir hizmet alırlar, değil mi? Bakın daha adınızı bile bilmiyorum.”

“Adım Turner,” dedi Sophie o soğuk havasını koruyarak. “Ve buraya kitap almaya gelenlerin bir başka özellikleri vardır, kütüphane kapanmadan geldikleri için istedikleri hizmeti de alırlar.”

“Ama sanırım bir iki dakikalık hoşgörü de esirgenmez. Ben buranın tarihi hakkında bir iki kitap rica edecektim.”

“Burası öyle önemli bir tarihi olacak kadar eski bir yerleşim alanı değil. Eğer tarihle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, Peder Davis le görüşmenizi öneririm.” Bir yandan da cebinden kütüphanenin anahtarlarını çıkarmıştı. Dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Açık kalan son ışıkları da kapattı. Kilitleyecek miydi neydi bu herifi kütüphaneye...? Ama hiç beklemediği bir şekilde adam bir anda yanında bitirmiş ve onda klostrofobik bir duygunun doğmasına neden olmuştu. İnsanların ve de özellikle erkeklerin ona bu kadar yakın olmasından hoşlanan bir kadın olmadığı için iki adım geri atmıştı Sophie.

“Bana rastlayınca dost elini uzatmayan tek insansınız,” derken gözlerini genç kadının gözlerinden bir an bile ayırmamıştı.

“Burada mı, yoksa her nerede olursa olsun böyle mi oluyor insanların size karşı tepkileri?”

“Hiç de bir kütüphaneciye benzemediğinizi söyleyen çıkmadı mı size bugüne kadar?”

“Sizinle burada anlamsız bir konuşmayı sürdürmemin manasızlığını söyleyen de çıkmadı Bay Wallace. Ama ben gerçekten gitmek

GÖNÜLSÜZ EŞ

zorundayım.” Kapıyı açıp anahtarı deliğine soktuğu sırada adam da dışarı atmıştı kendini. Sophie kapıyı kilitleyip, iyice kapanıp kapanmadığını kontrol etti. Aslında bu fazla bir önlemdi. Burası mücevherci de değildi ki, insanların ilgisini çeksin.

Caddenin karşısında duran arabasına doğru yürürken Wallace de onu takip etmişti. Arabasının kapısını açarken yanına gelmişti. “Ashdown House’yi satın aldığımı duymuş olmalısınız.”

“Duydum,” dedi Sophie. Konuşmayı devam ettirmeye niyetinin olmadığını göstermek için devam etti. “İyi akşamlar Bay Wallace. Umarım aradığınız tarihi bilgileri bulabilirsiniz...” Arabaya girerek, pardösüsünün eteklerini toplayıp kapıyı kapattı.

Adam arabanın camını tıklatınca, camı açmak zorunda kaldı. “Siz bir şey sormama izin verir misiniz?” Cama iyice yaklaşmıştı. Bu tür yakınlıklardan hoşlanmayan Sophie olabildiğince geri çekildi ve bu tür yakınlıklardan hoşlanmadığını gösterecek şekilde baktı adama. Ama anlaşılan adamın bu tür bakışlardan anlayacağı yoktu

“Neymiş...?”

“Bu düşmanca tavrınızı acaba neye borçluyum. Hatamı öğrenmek istiyorum.”

“Bu benim genetik yapım,” dedi Sophie soğuk bir havada.

“Yani bir başka ifadeyle siz herkese karşı böyle davranıyorsunuz, böyle mi anlamalıyım bu cevabınızı?”

“Bir başka ifadeyle gitmek zorundayım.”

Adam en sonunda onun sözünü dinlemiş ve arabadan bir iki adım geri atmıştı. Sophie camını kapadıktan sonra motoru çalıştırdı. Ve bir manevra ile park yerinden çıkarak son sürat Jade’yi alacağı yere doğru ilerledi. Köşeyi dönmeden önce, adam hala orada mı diye dikiz aynasından baktı. Gitmişti.

Jade’ye yarım saat kadar geç gitmişti. Ama belli ki annesinin geç kaldığının farkında değildi. “Nasıldı bugün,” diye sordu.

“Her zamanki gibi. Saat birde onu okuldan aldım. Louise Dodwell onu Cuma günü çaya çağırdı. Öyle memnun oldu ki...”

Sophie rahatlamıştı. Ufak bir kasabanın bu iyilikleri vardı işte. Onu herkes tanıyor, özrünü biliyor ve onun huyuna gidip mutlu olmasını sağlıyorlardı. Büyük bir şehirde başka türlü nasıl yaşayabilirdi ki?

Elbette bir yolunu bulurdu ama, hiçbir zaman bu kadar güvenli ve huzur verici olamazdı büyük şehirler.

Kendisinin ufak bir kopyası olan kızına bir süre uzaktan baktı. Çok tatlı bir şeydi. Anne ve babasının hayatta olmamaları ve bu şahane torunu görememeleri ne kadar kötü bir kaderdi.

Kızının karşısına geçip işaretlerle gününü nasıl geçirdiğini sordu kızına. O da bir takım el işaretleriyle annesine cevap vermişti.

“Özürlü değil,” demişti bundan yıllar önce onu muayene eden uzman doktor. “Sadece ağır işitiyor sadece. Tam olarak sağır değil. Ama sesleri senin benim gibi duyamıyor. Sesler daha çok bir gürültü olarak gidiyor sinir uçlarına. Ama bu durumu hayati bir şey olarak alma Sophie. Biraz süre tanı kendine de ona da. Onun bu eksiğiyle nasıl baş edeceğini zaman içinde görüp şaşıracaksın.”

Kasabada herkes Jade’nin iyi işitmediğini biliyordu. Ve bu nedenle ufak çocuklar bile, önüne geçip dudaklarını fazla fazla açarak konusurlardı onunla. Herkes ona karşı son derece anlayışlı ve kibar davranıyordu. Sınıf öğretmeni olan Jessie o okula başladığı zaman, el işaretleriyle konuşma konusunda hayati şeyleri öğrenmiş ve sınıf arkadaşlarına bile öğretmişti bunları. Bu nedenle de arkadaşlarıyla hayret bir iletişim kurmuştu Jade kısa bir zamanda...

*E*rtesi gün sabah erken saatlerde belirmişti yine Wallace.

“Umarım bu güzel hava sizin de biraz daha az gergin olmanızı sağlamıştır,” derken Sophie’yi tepeden tırnağa süzüyordu. Bakışlarıyla üzerindeki giysileri tek tek çıkartıyormuş gibi bir hali vardı.

Oysa gri etekliği topuklarına kadar uzundu. Ve böyle bir bakışı davet edecek şeyler giymemişti genç kadın. Üzerindeki bluz ise diri göğüslerini gizleyen bolluktaydı. Saçlarını arkadan at kuyruğunda toplamıştı. Yüzündeki makyaj ise belli belirsizdi.

“Sanırım Ashdown’un müthiş tarihini öğrenmek aşkıyla bir kitap almaya geldiniz” Sol tarafa dönerek bir sıra kitabın durduğu kitap reyonlarından birini gösterdi. “Tam aradığınız gibi olmayabilir ama, bu konuda bulabileceğiniz bir kitap o reyonda bulabilirsiniz.

“Acaba siz yardımcı olabilir misiniz onu bulmama?” Adamın yüzünde tebessümden bir iz yoktu ama Sophie, onun içinden kahkahalarla güldüğüne iddiaya girebilirdi.

“Yerimden ayrılmam doğru olmaz. Claire size yardımcı olur.”

“Sırada kitap almak isteyen birçok insan olsaydı haklı olabilirdiniz.” derken boş salona bir göz atmıştı. “Ama şu anda sizden hizmet bekleyen benden başka kimse olmadığın göre sanırım bu yardımı benden esirgemezsiniz.”

Sophie aslında biraz katı davrandığının farkındaydı ama o bu tip erkeklerin ne mal olduğunu bilirdi. Genç adam ısrarında devam ediyordu. “Claire’yi bana gösterseniz. O sizin yerinize bakarken siz de bana bahsettiğiniz kitabı bulup verirdiniz...”

Kurtuluş olmadığını gören Sophie dişleri arasından, “Tamam tamam,” diyerek mırıldandıktan sonra bulunduğu yerden çıktı. “Beni takip edin lütfen.” Ve adamın ona cevap vermesine fırsat bırakmadan yerel kitapların olduğu bölüme doğru yürümeye başladı. Önünde durduğu reyondan ince bir kitap çekerek. “Bunun içinde bazı bilgiler bulabilirsiniz. Ama dün de söylediğim gibi en iyisi, burada yaşayan birinden öğreneceklerinizdir. Bu kitabın içinde olmayan birçok ayrıntıyı buranın yerlilerinden alabilirsiniz.” Dedikten sonra hızlı adımlarla çalışma masasının arkasına geçti. Ama Bay Wallace denen bu adam da onun arkasından gelmişti.

“Peki bu siz olamaz mısınız?”

“Ben ne olamaz mıyım...?”

“Yani benimle bir öğlen yemeğini kabul ederseniz, o sırada güzel beldenizle ilgili bilgileri sizden alabilirim, ne dersiniz?”

Sophie, düşünmeye hiç gerek görmeden, “Hayır,” dedi. “Bu söz konusu olamaz.”

“İyi de neden?”

“Çünkü ben öğlen tatil yapmam, burada bir şeyler yerim...”

Adam yine bomboş kütüphaneye bir göz gezdirmişti. “Neden ki? Öğlen saatinde burada olmanızı gerektiren bir iş yoğunluğu göremiyorum ben burada.”

“Çünkü... Çünkü...” İyi de bunun arkasını getiremiyordu. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Tamam, belki de burada kalmam için

bir müşteri tazyiki yok ama, ben her zaman böyle yaparım. Bir sandviç yedikten sonra sükunetten yararlanarak bir şeyler okurum.” Bunları kararlı bir şekilde söyleyebilmiş olmaktan memnundu. Ama adamın bakışlarında hiç de yenilgiyi kabullenen bir hava yoktu. Devam etti. “Üstelik sizin de boşa geçirilecek fazla bir zamanınız olmayacağını sanırdım. Londra’daki ofisinizde sizi bekleyen bir sürü gökdelen projeniz olduğunu sanırım.”

“Doğru var ama, herkesin zaman şöyle bir dinlenip hava alması da gerekiyor.” Genç adamın dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

“Komik bir şey söylediğimi zannetmiyorum, Bay Wallace.”

“Bir kere rica etsem, bana Bay Wallace diye hitap etmekten vazgeçer misin acaba? Bankacım bile bana bu şekilde hitap etmez.”

Adamın insanları etkileyici bir hali vardı. Ama aslında Alan da bunun gibiydi. Sophie’nin bu tipleri tanıdığı iddiası da bundan kaynaklanıyordu zaten. Ama o zamanlar çok deneyimsizdi.

“Uzaklardasınız galiba...?”

Gregory’nin bu sözleri, daldığı düşüncelerden sıyırmıştı genç kadını. “Efendim...?” Keşke bu adamla hiç karşılaşmamış olsaydım diye düşündü bu sefer de. Ama bunda ne zarar olabilirdi ki, kendisine tamamen yabancı olan bir adamın, onun kurduğu düzenli hayatı rahatsız etmesi nasıl olsa söz konusu olamazdı.

“Bana sorsanız buradan epey uzaklara gitmiştiniz biraz önce...”

Sophie onu tamamen duymazlıktan gelerek adamın kartını mühürleyerek ona iade etti. “Kartınızı buyurun...”

Gregory kartı cüzdanına koyarken sordu. “Öğle yemeği için burada kalmanıza gerek olmadığını ikimiz de kabul ettiğimize göre benimle bir öğlen yemeğine ne diyeceksiniz?”

Adamın sesindeki tatlı çağrıya kulak kapatması gerektiğini biliyordu. “Hayır diyeceğim,” dedi.

Biraz da şaşırmış nazarlarla bakıyordu genç kadına. Ama dayanacağı masadan doğrularak, bir kütüphaneciye sorulması doğal olan bir soru sordu en sonunda. “Bu kitabı ne kadar zamanda iade etmem gerekiyor, onu söyler misiniz bari...”

“İki hafta sonunda. Yoksa bir ceza ödemek zorunda kalırsınız.”

“Ki o ne kadardır?”

“Şu anda hatırlayamayacağım. Çünkü buranın insanları kitapları zamanından önce getirme alışkanlığındadırlar.”

“Ne kadar da medeni bir alışkanlık.”

“Haklısınız. Burası çok konuda medeni bir toplumdur.”

“Gerçekten mi? Ve tabii bu toplumun bir bireyi olarak siz de onlardan biri olmalısınız...?”

Sophie yüzünün bir anda kıpkırmızı olduğunu hissetti. Adama iyi bir şamar aşk etmek geçti içinden. Aslında adam onu doğrudan rencide edecek bir şey söylememişti. Ama kelimelerle oynamadaki ustalığı genç kadını hiç de beklemediği bir anda son derece zor bir duruma sokmuş ve kızarmasına neden olmuştu.

“Evet, özellikle de ben. Ve bunu hiçbir zaman aklınızdan çıkar-mamanızı salık veririm size.” Sırf onun bakışlarından kaçmadığını göstermek için genç adamın gözlerinin içine bir süre baktıktan sonra masasındaki kitapları toplayıp, yerlerine koymak için ona arkasını döndü...

İKİNCİ BÖLÜM

Sophie, Ashdown House'de neler yapıldığını görmek için oraya kadar giderek bir bakmak isteğini yenememişti. Orada yapılanlarla ilgili etraftan duydukları, insanı gerçekten meraklandıracak şeylerdi. Üstelik o gün onun kütüphane günlerinden biri değildi.

Hava dışarıda oldukça soğuktu. Ama pırıl pırıl bir güneş insanı dışarıya çağırıyor gibiydi. Üstelik adamı bir casus gibi uzaktan günü gününe takip eden Kat da, Gregory Wallace'nin Londra'da olduğu haberini getirmişti. Böylece onunla karşılaşma tehlikesi de yoktu.

Aslında Kat'ın bu bilgilere sahip olmasının fazla yadırganacak bir yanı da yoktu. Ashdown'da herkes bir diğerinin ne zaman, ne yaptığını anında duyardı zaten.

Jade'yi okula bırakıp eve döner dönmez, üşümemek için kat kat giyinerek bisikletine atladığı gibi yola çıktı. Burası kasabadan fazla uzakta değildi. Sophie buralara gelmeden çok önceleri bu kasabanın merkezinin orada olduğu söylenirdi. Angela Frank, kocası ve oğluyla orada yaşarmış. Güzel havalarda kasaba halkı gruplar halinde oraya gider, yeşilliklerin üzerinde şampanyalar içilir eğlenceler düzenlenirmiş.

Aslında bunları anlatanlar o günleri yaşayanlar değil de ikinci, üçüncü ağızlar olduğu için Sophie bu anlatılanların büyük kısmının bir takım abartılardan ileri gitmediğinden her zaman kuşkulanırdı.

Emin olunan bir şey varsa o da, Angela Frank'ın kocası ve oğlu hazin bir trafik kazasında öldükten sonra Ashdown House ve çevre-

sindeki yaşamın da bir anda öldüğüydü. Bu yaklaşık otuz yıl kadar önce olmuştu ve bina satılincaya kadar Angela Frank orada kabuğuna çekilmiş bir hayat yaşamıştı. Tabii bu arada bina da her geçen gün biraz daha köhneleşmiş ve neredeyse yıkılmaya yüz tutmuştu.

Sophie binaya doğru pedal çevirirken bunları düşünüyordu. Beyaz ata binmiş zırhlı bir şövalye bakalım orada neler yapıyordu...

Sonunda binanın olduğu yere geldi ve binaya arka tarafından yaklaştı. Son derece güzel bir vadi uzanıyordu binanın önünde.

Evin önünden gelen sesler çalışmaların devam ettiğini gösteriyordu. Ama oraya doğru ilerlemek yerine Sophie bisikletinden inerek, bisikleti otların üzerine bıraktı. Evin arkasına yaklaşarak pencereden içeriye bakmaya başladı. İçeride çok ciddi değişikliklerin olduğu pencereden bakıldığında bile görülüyordu. Yerdeki eski halılar tamamen kaldırılmıştı. Bazı odaların kapısı açık olduğu için odalarda da büyük değişiklikler yapıldığını görebiliyordu.

Yeni sahibin zengin, güçlü ve zaten bu işlerle ilgilendiği düşünülünce bu da normaldi. Gregory denen bu adamın evi ve kendisini sempatik gösterecek şeyler yapması doğaldı. Sophie ilk bakışta çok karizmatik görünen bu tip adamları tanırdı. Bunlar insanlar çekilip, tek başlarına kaldıklarında, o insanların üzerine basarak yükselmeye devam etmenin hesaplarını yaparlardı.

Esen rüzgarın üşütmeye başladığı vücudunu kollarıyla sararak bir başka pencereye yaklaştı. Burada çalışan üç adamın çok hızlı ve başarımlı bir çalışma içinde olduklarını gördü. Duvarlar tamamen macunlanmıştı ve duvar kağıtlarıyla kaplanmaya hazır hale gelmişti.

Anlaşılan Katherine, yaptığı söylenen büyük değişiklikler konusunu hiç abartmamıştı. Ellerini pencerenin kenarına dayayarak içeriye görebilmek için eğildiğinde arkasından gelen bir sesle irkildi.

“Eğlenceli mi gördüklerin?”

Genç kadın kendisini hiç kimsenin görmediğini zannettiği için bu sesi duyunca neredeyse şaşkınlıktan oradaki otların içine düşecekti. Arkasını döndüğünde, Gregory’nin kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde gülerek ona baktığını gördü.

CATHY WILLIAMS

“Ne yapıyorsun sen burada?” Gözetleme gibi kendisinin hiçbir zaman yapmayacağı bir şeyi yaparken, hem de bu adama yakalanmış olmak son derece ağır bir şeydi onun için.

“Burada ne mi yapıyorum...?” Genç adam bu sorunun cevabı çok zormuş gibi alnını kaşıdıktan sonra, “Buldum,” dedi alaycı bir sesle. “Ben burada yaşıyorum.”

Sophie rüzgarın yüzüne düşürdüğü bir perçem saçı kulağının arkasına yerleştirdikten sonra kendinde cevap verecek gücü buldu. “Bana Londra’da olduğunu söylemişlerdi de...”

“Bak demek ki her söylenene inanmamak lazım.” Sophie renkten renge girdiğini hissediyordu. Gregory gülererek devam etti. “Aslında gerçekten de Londra’dan yarın dönecektim ama, programımı değiştirdim. Burada işlerin nasıl gittiğini görmek istedim.”

Kıyafetinden gerçekten yeni geldiği anlaşıyordu. Pardösüsünün içinden görünen lacivert elbiseyle, Sophie’nin aklında kaldığından daha heybetli bir görünümü vardı. “İzinsiz arazine girdiğim için özür dilerim,” derken bisikletinin hala orada durduğunu gördü.

“Herhalde buralardan geçerken bir uğrayıp bakayım dedin...? ya da, sırf burada ne olup bittiğini merak edip özellikle buraya geldin.”

“Evet, bu doğru.” İyice üşümeye başlamıştı.

“İyi de ben dışarılarda bir araba falan görmedim ki...?”

Başıyla ileride otların arasında duran bisikletini göstererek, “Bisikletle geldim,” derken içinden koşup bisikletine atlayarak olanca hızıyla buradan uzaklaşma geliyordu içinden.

“Bu soğukta mı?” derken onun bu müşkül durumunu uzatmak ister gibi bir hali vardı. “Benimle içeri gelersen, neler yapıldığını ve neler yapılacağını öğrenerek merakını tatmin edersin.”

“O kadar da meraklı değilim, teşekkürler.”

“Tanrı aşkına söyler misin, senin neyin var böyle?”

“Hiçbir şeyim yok. Ve burası durup tartışmak için oldukça soğuk. Onun için ben bir an önce bisikletime atlayıp –”

“Saçmalama,” diye onun sözünü kesti. Gregory. “Burada benim ne değişiklikler yaptığımı herkesin deli gibi merak ettiğini biliyorum. Bundan doğal bir şey de olamaz ve eğer sen merakını inkar edersen, tanıdığım en büyük yalancı olarak itham ederim seni.”

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. "Sen kendini ne zannediyorsun," diye neredeyse bağırdı genç adama.

"Buranın sahibi olduğumu biliyorum. Ve saldırgan kadınlardan nefret eden biri..."

Sophie dili tutulmuş bir şekilde bir süre genç adama bakakalmıştı. Sonunda konuşabildi. "Bazı kadınlara bu şekilde konuşacak kadar kendinize güveniniz olabilir ama, bilin ki –"

"Bırak allah aşkına," dedi hem kızgın, hem de samimi bir sesle. "Seninle iki üç kere karşılaştım, ama bu şekilde devam edersen bu gezegende, insanı en sinirlendiren kişi olarak ilan edebilirim seni. Neden şu sahte hallerden kurtularak benimle içeri gelmiyorsun. İnan bana hiç de tehlikeli biri değilimdir. Üstelik evin içinde bir düzine insan çalışıyor..."

Zaten bu kılıkla, hiçbir erkekten çekinmesi için bir neden yoktu. Nerede kaldı her an koluna birkaç güzeli takma olanağı olan bu adamdan... Yüzünde damla makyaj yoktu. Saçlarının darmadağınık olduğu kesindi. Üzerindeki kat kat giysiler altından vücudunun hiçbir yuvarlığının belli olması da imkansızdı.

"Pekala. Umarım bu sana fazla zahmet vermez." Daha fazla ısrar etmenin çocukça bir davranış olacağını düşünmüştü Sophie.

"Fazla bir zahmet olacak olsa merak etme böyle bir öneride bulunmazdım zaten," derken ona doğru eğilmişti.

Sophie omuz silkerek bahçeye doğru baktı. Acaba buralarda da bir takım değişiklikler düşünüyor muydu? Belki de sağa sola birkaç gölet yapabiliirdi. Sonuçta belli ki güzel bir şey çıkacaktı ortaya.

Önemli olan içeride düşündüğü değişikliklerdi. Sophie bu eve birkaç kere girmiş ve onun bu virane haline gerçekten acımıştı.

Genç adam ona bakıp, "Bakıyorum gülümsüyorsun," deyince adamın onu gözlediğini fark etti. Bu Sophie'yi rahatsız etmişti. "Demek ki bunu becerebiliyormuşsun, hayret..."

Sophie on a cevap verme gereği duymamıştı. Evin içinde gezinmeye başlamışlardı. Çalışan işçilerden bazılarını tanıyordu, onların bu kadar hızlı ve ciddi bir çalışma içinde olabileceklerini rüyasında görse hayra yormazdı. Tanıdığı işçilerden birinin önünde durdu. "Nasılsın James. Müsaade eder misin sana bir soru sorayım. Neden benim mut-

CATHY WILLIAMS

fağı yaparken bu kadar şevkle çalışmıyordun, söyler misin?” Bir yandan da gülüyordu. James ile aynı yaşlardaydılar ve onunla birlikte ilkokula gitmişti.

“Eee, sen dakika başında bize çay ikram ediyordun. Biliyor musun, çay benim dikkatimi çok dağıtır.” İkisi de güldüler.

“Claire ve çocuklar nasıl?”

“Dört çocuğun olsaydı bu soruyu sormadan zavallı Claire’nin nasıl olduğunu hiç sormazdın,” dedi James gülerek.

Evin içine girdikleri anda yapılan değişiklikler içeride çok ciddi bir çalışmanın büyük kısmının bittiği izlenimini veriyordu. Eski püskü halıların kapladığı yerler şimdi, çok uyumlu renklerden oluşturulmuş ve kıymetli oldukları daha ilk bakışta belli olan mermerle kaplanmıştı. Duvar kağıtlarının özel sipariş olduğu belliydi.

“Gel sana diğer odaları ve salonu göstereyim. Tabii daha tam olarak bitmediğini de dikkate almalısın,” derken hafifçe onu dirseğinden tutmuştu.

Sophie kolunu hafifçe ondan uzaklaştırmakta gecikmedi.

Gregory bunu fark ettiğini belli etmek istemiş olmalı ki, “Seni rahatsız etmek değildi maksadım,” dedi.

“Benim de öyle bir iddiam olmadı zaten.” Gözünü hiç kırpmadan genç adama bakarak devam etti. “Ama yine de ellerini kendi vücuduna yakın tutmanı tercih ederim.”

Gregory kendi kendine mırıldanarak bir şeyler söylemişti. Ne söylediğine hiç aldırmamayı tercih etmişti Sophie. Yapılanlarla ilgili olarak bilgi vermeye başlamıştı genç adam.

Burası çok büyük bir evdi. Genç kadının evinin tamamı, buranın giriş katının olsa olsa onda biri olabilirdi. Ve yapılan her şeyin çok zevkli ve titiz bir çalışmanın ürünü olduğu hemen belli oluyordu. Evin neredeyse yarısında çalışmalar bitmişti ve bu gidişle diğer yarısı da kısa bir zamanda tamamlanmış olacaktı.

Oturma odasına doğru giderlerken Sophie, “Tek kişi için fazla büyük değil mi burası,” diye sordu. “Ama tabii bir düzine çocuğun olmasını hayal ediyorsan, o zaman başka...”

“Sanırım bir düzineye tamamlanmasa bile yaklaşmasını düşünebilirim” dedi Gregory gülerek “Bu adet abartılı mı geldi?”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Yoo. ama yalan söylüyorsun gibi geldi. o kadar...”

Gregory gülerken genç kadına bakmaya devam ediyordu. Ama bu sefer bu bakışlardan rahatsız olmamıştı Sophie Dokunmamak kaydıyla istediği kadar bakabilirdi. Bu bakışlardan rahatsız olmamasının nedeni adamın sadece meraktan ileri geldiğini bilmesiydi. Kıyafetinin köylülüğü dikkate alınınca. onun kendisine bu kadar merakla bakmasını da doğal karşılaması gerekiyordu. Londra'nın bu kadar uzağında insanların hep böyle giyinip, bu kadar makyajsız gezmelerinin normal görmeliydi. Ama Ashdown'da vereceği ilk partide bu fikrinin değişeceğini biliyordu Sophie.

Turu bitirip yeniden hole geldiklerinde Sophie içten bir şekilde teşekkür etti genç adama. “Çok güzel bir iş yapıldığı, işler daha tam olarak bitmeden bile çok rahat anlaşıyor,” derken de samimi hislerini dile getirdiği belliydi genç kadının.

“Gitmeden bir bardak çaya ne dersin?” Bunu çok rahat bir havada sormuştu Gregory. “Evde bu kadar çalışan olduğuna göre mutfağın her türlü hizmeti verebileceğini düşünmüş olmalısın.”

Sophie saatine bakarak artık gitmesi gerektiğini söyleyince, “Nereye gideceksin ki,” diye sormuştu Gregory.

“Ne demek, nereye gideceksin diye sorarken.” Aptal mıydı neydi bu adam. İsteddiği yere giderdi. Ona hesap mı verecekti... Ama yine de cevap verdi onun bu saçma sorusuna. “Kütüphaneye. Sonra da evde yapacak birçok işim var.”

“Yani yarım saat bekleyemez mi evde yapman gerekenler?” Gregory bu sözlerden sonra mutfığa doğru yürümeye başlamıştı. Sophie'yi esas rahatsız eden şey de kendisini onu takip eder bulmasıydı. Mutfığa kadar kuzu kuzu gittikten sonra, gitme mücadelesiyle on on beş dakika kaybetmektense Gregory'nin çay fincanlarını doldurmasını seyretmeye başladı. Gregory de onun karşısına oturmuştu. “Evin nerede?” Pardösüsünü çıkarmış olduğunu o anda fark etmişti Sophie. Bu yarım yapılmış mutfakta bile üzerindeki ciddi kıyafetle son derece heybetli görünüyordu.

“Bisikletle gidilebilecek bir mesafede. Buranın bütün insanları gibi ben de birçok işimi bisikletle yapmaya alışkınyım.”

“Kac yıldır burada yaşıyorsun?”

CATHY WILLIAMS

Çaydan bir yudum alırken, “Uzun zamandır,” dedi. İnşallah bu özel sorulara devam etmez diye düşündü. Özel yaşamı konusunda bu adama bilgi vermeye hiç niyeti yoktu.

“Epey bilgi vermiş sayılırsın,” dedi Gregory gülerek.

Sophie aldırmadı onun bu sözlerine. “Bütün zamanını buralarda geçirmeye niyetin yok herhalde, değil mi?” Onun hakkında konuşmak daha güvenli olacaktı.

“Belki de,” dedi olabilir dermiş gibi. “Ne o yoksa burada yaşamamın çok anlamsız olacağını mı düşünüyorsun?”

“Bilmem ki, nasıl istersen öyle yaşarsın. Ama bir kasaba yaşamının senin gibi biri için fazla cazip olmayacağını sanırım.” Gregory Wallace gibi erkekler, Alan gibi, her zaman en hızlı şeritten gitmeyi severlerdi. Nitekim Alan’ı üç kez Ashdown’a getirmişti ve her seferinde Alan bir an önce buradan kaçmak için fırsat aramıştı. “Morg gibi bir yer burası,” derdi Alan.

Aslında üç yıl üniversite yaşamı ve altı aylık Londra macerası dışında bütün yaşamını Ashdown’da yaşamıştı ve buraların aşığıydı o. Burası ufak bir yerdı ama, Sophie de fazla büyük sayılmazdı.

“Benim gibi biri...?”

“Kusura bakma,” dedi Sophie. Çayının son yudumunu da içmişti. Ayağa kalktı. “İnan ki maksadım kaba olmak değildi.”

“Fakat...?” Gregory ayağa kalkmamıştı. Sophie ona baktığında genç adamın gözlerindeki şakacı halin tamamen yok olduğunu fark etti. Bir imparatorluk kurmuş milyarder bir adamın yüzündeki bu ifade garip gelmişti Sophie’ye. Kim bilir kaç kadın bu adamı mutlu etmek için neler vermişti bugüne kadar. Her ne kadar böyle erkelere karşı bir bağışıklığı olsa da, onun son derece çekici bir erkek olduğunu inkar edecek değildi elbette.

“Fakat,” diye onu cevaplarırken zaman kazanmak ister gibi çantasını masa üzerinde gezdirmişti Sophie. “Fakat bende bıraktığın izlenim hızlı bir yaşama alışık olduğun şeklinde. Oysa burada hayat son derece sakin. Gece kulüpleri, tiyatrolar, partiler falan yoktur.”

“O zaman sen neden burada yaşıyorsun ki? Genç ve bekar bir kadınsın. Parlak ışıklar neden söndü ki senin için?”

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie bir süre baktı genç adama. “Bu benim bileceğim bir şey. Bana evi gezdirdiğin ve çay için çok teşekkürler. Gitmeliyim.”

Gregory ona cevap vermeden evden çıkmıştı Sophie. Hala bıraktığı yerde duran bisikletini görmek içine garip bir huzur vermişti.

Evine doğru pedal çevirirken, bu akşamüstünün anısını sıkı bir kutuya yerleştirip aklının çok gerisinde bir yere koymaya kararlıydı. Ama, sık sık Gregory Wallace aklını ziyarette geliyordu. Adam sanki onun derisinin altına girmişti. Alan’dan bu yana böyle bir şeyi ilk defa hissediyordu. Üstelik bu Alan’a duyduklarından da farklı bir şeydi.. Gregory Wallace sadece derisinin altına girmemiş, aynı zamanda sinirlerini de rahatsız etmeye başlamıştı.

O günden sonraki iki haftayı, mümkün olduğunca işleriyle meşgul olarak geçirdi. Bazı saçma sapan şeyleri düşünmemek için bu en doğru yoldu. Jade’ye ve bazı arkadaşlarına hediyelerini aldı. Jade’ninkini tavan arasına saklamayı da ihmal etmedi. Tavan arasına her çıkışında Jade’ye aldığı hediyelerin ufak bir dükkan açabilecek kadar çoğaldığını fark ediyordu. Jade’nin babadan mahrum olarak büyümesi ona karşı eli açık olmasına neden oluyordu.

İki gün önce evden çıkmadan evvel gelen iki zarftan birinden Bayan Simpson’un evinde verilecek parti için bir davetiye çıkmıştı Bu partiyi çoktan unutmuştu bile. Ta ki, o akşam Kat gelip, onun davetiyeyi alıp almadığını sorana kadar.

“Evet aldım,” dedi, bir yandan da akşam yemeğini hazırlarken.

“Eee, geleceksin herhalde...?”

“Yoo, gitmeyeceğim,” oldu cevabı.

Kat ona inanamaz nazarlarla bakmıştı. “İyi ama insanların sosyal bazı ilişkilere de ihtiyacı yoktur. Ve böyle bir fırsat kaçırılmaz.”

“Kat, benim Londra’da yeterince sosyal yaşamım oldu. Ve o tür bir yaşamın benim sistemime pek uygun düşmediğini görmeye fırsatım da...” Alan, sosyal etkinlikler kadar hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Bir süre Sophie de katılmıştı bu etkinliklere. Ama zamanla bunlardan sıkılmaya başlamış, sonra da sıkılması tiksinnmeye dönüşmüştü. O

CATHY WILLIAMS

insanların yüzlerindeki samimiyetten uzak tebessümler ve yapay kibirlilik onu çıldırtabilirdi.

Kadınların birbirleriyle içinde oldukları saçma sapan yarış, erkeklerin riya dolu iltifatlarının içinde geçen bu saatlere bir daha geri dönmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Arkadaşının ona hala garip garip baktığını görünce devam etmek zorunda kaldı. “Üstelik benim de kendime göre sosyal bir yaşamım var.”

“Evet, zaman zaman Jade’nin öğretmenleriyle görüşüyorsun.” Kat’ın sesindeki alaycı imayı fark etmemek mümkün değildi.

“Kat, ben bir anneyim ve kızım ile ilgilenmek zorundayım. Hafta sonlarımı böyle boş şeylerle harcayamam.”

“O günler için çocuğuna bir bakıcı tutabilirsin. On üç Kasım akşamı başka biri işin varsa o başka tabii...”

“Hayır, başka işim falan yok.”

“O zaman geleceksin. Beni yalnız bırakamazsın. Annabel Simpson’un evindeki bir davette kiminle konuşabilirim ki ben? Onun o Londra muhiti ve ukala ailesinin arasında sudan çıkmış balığa dönerim.”

“Ay, duyan da inanacak. Kızım senin bir topluluk içinde sudan çıkmış balığa dönmek mümkün mü hiç? Emlak işinde bu kadar başarılı olmanın sırrının ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Beş tane evi olan birini bile bir altıncıyı almaya ikna edersin...”

“Bak işte bu güzel bir teslimiyet. İnsanları iknada bu kadar becerili olduğumu kabul ettiğine göre, seni de oraya gelmeye ikna edeceğimi kabul etmiş bulunuyorsun.”

“Neymiş bu partinin maksadı?” Sofrayı toplamaya başlamıştı.

“Ne olacak...? Annabel ve arkadaşlarının kendilerini göstermek ve bizlerin, ne kadar köylü kaldığımızı gözler önüne sermek için Noel’in yaklaşmasını bahane ederek kullandıkları bir fırsat.”

“Tam da gidilecek parti desene...”

“Unutma geçen seneki partileri oldukça iyi geçmişti.” Fincanlarına kahve doldururken devam ediyordu. “Su gibi şampanya akmıştı hatırlamıyor musun?” Dolapta bulduğu çikolatayı yerken, “Hem sanırım kasabaya gelen genç adama da bir şov yapacaklar bu vesileyle...”

“Kim ki o...?”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Kim olacak Gregory Wallace denen kutsal adam. Unutmuş olamazsın, sana evini gezdirmek nezaketinde bulunan genç adamdan bahsediyorum elbette.”

Sophie, arkadaşı yüzündeki ifadeyi görmesin diye arkasını dönüp dolaptan bir şeyler çıkartıyor gibi yapmıştı. “İşte bu partiye gitmemem için bu da bir başka neden.”

“Onun buna neden olmasının sebebini de söylemelisin bana.”

Sophie inandırıcı bir neden bulmakta zorlanacağını hissediyordu. “Ondan hiç hoşlanmıyorum. Bu yeterli bir neden değil mi?” Bunu olabildiğince doğal bir sesle söylemeye çalışmıştı. “Bana Alan’ı hatırlatan tavırları var o adamın.”

“Hiç de değil adama haksızlık etme. Evet, ikisi de paradan yana sorunu olmayan insanlar. Ama benzerlikleri burada başlayıp, burada son buluyor. Eski kocan için kötü şeyler söylemek istemem ama, Alan sadece kendine aşık salağın tekiydi. Kendini bu evrenin gezegeni, etrafındakileri de, onun etrafında dönen uydular olarak görürdü o.”

“Yani Gregory Wallace öyle değil mi ki...?”

“Partiye gelme zahmetinde bulunursan, bu sorunun cevabını bizzat öğrenmek şansına sahip olursun.” Kat bir süre arkadaşına baktı. “Hem gelmezsen ondan etkilendiğini ve bu nedenle onun bulunduğu bir ortamda bulunmak istemediğini bile düşünebilir. Oysa onun varlığına aldırmadığını gösterirsen, bu senin için çok daha akıllıca bir şey olur.”

Bu sözler akıllı Kat’ın belden aşağı vuruşlarıydı ve bu nedenle de Sophie on üç Kasım akşamı kendisini o gece giyeceği kıyafete karar vermek için dolabının önünde bulmuştu. Alan’la günlerden kalma pek az kıyafet vardı dolabında. Ama böyle bir gecede o kıyafetlerden birini seçmekten başka bir şansı yoktu. Oraya, kütüphaneye gittiği gibi gidemezdi elbette.

Alan döneminden kalan elbiselerinin bir kısmını sağa sola vermiş, bir kısmını da o günleri hatırlamamak için tavan arasında bir kutunun içine tıktırmıştı.

Annesinin üzerine giyecek bir şeylere baktığını anlayan Jade onun yanına gelerek dolaptaki siyah bir elbiseyi gösterdi. “Olmaz,” dedi

CATHY WILLIAMS

Sophie hemen. "O çok frapan bir elbise." Ve en sonunda gözüne kestirdiği yeşil bir elbiseyi gösterdi kızına.

Jade her zaman yanında taşıdığı kalem kağıda sarılarak, "O da çok basit bir elbise," yazdı kağıda. Kızının bu elbiseyi basit bulması Sophie'nin kararını kesinleştirmesine neden olmuştu. Eğilip onu öperek, "Kusura bakam, ama ben bunu giyeceğim," dedi.

Elbiseyi giyip boy aynasına bile bakmaya gerek görmeden, tuvalet masasına oturup saçlarını nasıl yapması gerektiğini düşünmeye başladı. O anda kızı elinde bir fırça ile yanında bitmişti.

On beş dakika kadar kendini kızının eline bırakan Sophie, sonunda kızının gözlerindeki beğeni ifadesinden kuaförlük işinin bittiğini anladı. Makyaj yapmamak gibi bir lüksü olamazdı. Abartmadan yapmaya çalıştığı makyajdan ve saçına birkaç fırça da kendisi attıktan sonra aynaya baktığında karşısında gördüğü kadının Alan'ın karısına daha fazla benzediğini üzümlere gördü. Ama güzelliğini kendisi bile inkar edemedi.

O sırada odaya giren Kat ve Jade'nin o geceki bakıcısı, ikisi birden beğenilerini bir hayret nidasıyla belirtmişlerdi. "Kötü ve beğenmediğiniz bir şey varsa, bunun için Jade'yi suçlayın," dedi gülererek. "Çünkü saç modelimden seçtiğim elbiseye kadar onun seçimi." Sonra da bakıcı Ann Warner'e dönerek, "Korkarım bizimkinin pek uykusu yok. Bu nedenle onunla bir süre oynamak zorunda kalabilirsin." Eğilip kızını öptü. Uslu durmasını ve bacadan gelecek hediyelerine az zaman kaldığını hatırlatarak Ann'in işini kolaylaştırmaya çalıştı. "Saat on bir buçuk gibi gelirim," dedi Ann'a.

"Sen eğlenmene bak," dedi Ann ona cevap olarak. "Kaçta gelersen gel. Ben Jade ile çok iyi bir zaman geçireceğimden eminim."

Sırtlarına paltolarını koyarak arabaya doğru yürürlerken Kat, "Oradan öyle kolay kolay erkenden kaçabileceğini sanıyorsan yanılsun. Bu halinle bu gecenin yıldızı olacaksın. Saçmalık etmenin manası yok. Partinin sonuna kadar oradan çıkmayacağız."

"Ne o, yoksa bu bir emir mi?"

"Elbette... İstersen öyle de alabilirsin..."

"Ben emirlerden hiç hoşlanamam da onun için sordum..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie kapının önüne sıralanmış arabaları gördüğü zaman bu gece hiç de iyi bir zaman geçiremeyeceği düşüncesi kesinleşmişti.

“Gerçekten içeri girmek hiç içimden gelmiyor,” derken bu konuda arkadaşının insafına sığırnır gibi bir hali vardı. Elbisesini yadırgıyor, ayakkabılarının daha şimdiden onu rahatsız ettiğini hissediyordu. Makyajına gelince Kat’ın iltifatı ne kadar içten görünsün kendisini boyalı bir kuklaya benzetiyordu.

Kat çantasını almak için arabanın arkasına eğilirken, “Saçmalama Sophie. Bu yaşta kendini o evin içine gömemezsin,” dedi.

Sophie, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Ama o sırada içeri giren son derece şık bir grubu görmek, arkadaşının haklı olduğu gerçeğiyle tam tezat bir duygu yaratıyordu genç kadının içinde.

Kapıdan içeri girdikleri andan itibaren kulağa gelen ölçülü yükseklikteki müzik sesi ve bahçenin ve evin girişinin ıslıl ıslıl süslü hali burada tam bir şenlik olduğunu gösteriyordu ama, Sophie’nin içinde bu şenlikten eser yoktu. O anda evde kızının yanında uzanmış bir şekilde elindeki kitabı okuyor olmak için neler vermezdi ki...?

Kapıdan girdiklerinde onları Annabel’in annesi karşılamıştı. Kadının üzerinde zenginliğin getirdiği bütün rüküşlük vardı. Daha doğduğu günden beri tanıdığı Kat’i öpmüştü önce. Sonra da Sophie’ye dönüp, “Seni de aramızda görmek ne güzel. Doğrusu böyle fırsatlar olmasa yıllarca görüşemeyecek gibiyiz...”

Sophie gerçekten de Sheila Simpson'u yılda bir, o da hayır dernekleri için organize ettiği yemekten başka yerde görmemişti.

Sophie, "Teşekkür ederim Bayan Simpson." diyerek yanağını orta yaştaki kadına uzattı. "Umarım Bay Simpson da iyidir..."

"Nekahat dönemini yavaş yavaş atlatıyor," derken adamın kısa bir süre önce geçirdiği kalp krizinden bahsediyordu. "Ama artık bundan sonra çok dikkat etmesi gerektiğinin o da farkında."

Sophie salona doğru göz attığında bir takım aşına yüzleri görmüştü. Bunların büyük kısmı Annabel'in daha okul yıllarında Londra'dan davet ettiği sosyetik arkadaşlarıydı.

Kat, arkadaşının kolundan tutarak, "Haydi girelim bakalım kimler var..." diyerek ilerledi.

Sophie başka çaresinin olmadığını bilerek salona girdi ve içki servisi yapan ilk garsondan bir kadeh şampanya alarak neredeyse bir dikişte bitirdi. Bu, biraz olsun rahatlamasına yardımcı olmuştu.

Annabel'le karşılaşınca kadar içtiği iki kadeh şampanya artık ayakkabılarının verdiği rahatsızlığı unutmaya yol açmıştı. O sırada grupta bulunan saçlarının tarakla arasının çok iyi olmadığını gösteren sarışın bir adam Annabel'e dönerek, "Aşk olsun Annabel, beni neden arkadaşın Sophie ile daha önce tanıştırmadın ki," diyerek Sophie'ye iltifat etmek için Annabel'e sitem ediyordu.

"Kusura bakam ama sevgili Sophie kendini böyle topluluklardan uzak tutmak için o kadar gayret sarf eder ki, bu fırsatı bugüne kadar bulamamıştım." Eh haksız da sayılmazdı.

Muhteşem bir şekilde süslenmiş büfeye davet oldukça geç saatte yapılmıştı ve o zamana kadar topluluğun büyük bir kısmı içkiden yükünü almış gibiydi. Konuşmalarda seslerin yükselmesi ve atılan kahkahalar bunu kanıtlıyordu. Bir süre sonra Sophie'den uzaklaştı. Sophie de kendine bir tabak yaparak kalabalığın arasından sıyrılarak bir köşede tabağındakileri yemeğe başladı.

Tam o sırada yanından gelen tanıdık bir sesle irkilmmişti. "Senin geleceğini hiç sanmıyordum," diyen tanıdık ses Gregory Wallace'den başkası değildi. Allahtan üçüncü kadehten sonra şampanyayı bırakmıştı. Hafifçe dönerek, "Ah, sen miydin," derken sesi hiç beklemediği kadar normal çıkmıştı.

Genç adam salondaki her erkek gibi siyah bir elbise, beyaz gömlek giymiş ve güzel bir kravat takmıştı. Ama onlardan çok farklı biri olduğu her halinden belli oluyordu. Elinde bir şampanya kadehi ile Sophie'ye bakarken ona puan verir gibi bir hali vardı ve Sophie yanılmıyorsa bu puan oldukça yüksek gibiydi.

Hafif bir tebessümle, "Ne olursun beni görmekten, az da memnun olmuş gibi bir hava versene bakışlarına," derken oldukça samimi bir hali vardı.

Bu akşam bazıları flört etme niyetiyle yaklaşmışlardı yanına ve Sophie hiçbirinden gerçek anlamda rahatsız olmamış, onları tebessümle yanından uğurlamıştı. Ama sağ duyusu bu adama yaklaşırken dikkatli olması gerektiğini uyarıyordu ona. Ve o da sağ duyusunun etkisiyle dikkatini elindeki tabağa çevirmişti yeniden. Tabağını yanlarından geçen bir garsona verirken, "Senin burada olduğunu fark etmemiştim," dedi kadehinden az bir şampanya yudumladı.

"Burada olduğumu görmek seni çok mu rahatsız etti?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse hayrettir ama, rahatsız etmedi."

Sophie'nin bu cevabı genç adamın gerçekten çok hoşuna gitmiş olmalı ki içten ve edepli bir kahkaha atmıştı onun bu sözü üzerine. Sesini duyabilmesi için dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak, "İstersen daha az gürültülü bir köşeye gidelim, orkestranın sesi insanın doğru dürüst konuşmasına izin vermeyeceğe benziyor," dedi son derece samimi ve doğal bir havada.

Ne var ki, o anda Sophie'nin hayatta en son isteyeceği şey bu adamla sakin bir köşede olmaktı. Bunu hissettirecek şekilde baktı.

Gregory bunu fark ederek, "O zaman belki de benimle dans etmeye bir itirazın olmayacak," diyerek elini uzattı

"Dans etmekten nefret ederim."

"Bak; ya bir köşede sesimiz kısılmadan konuşacağız, ya da benimle dans edeceksin, tercih hakkı senin."

"Bu iki şarttan birini kabul etmek zorunda değilim."

"Aksi takdirde ayağıma bastığını söyleyerek avazım çıktığı kadar bağırmanı önleyemezsin."

Bakışları birleştiğinde Sophie gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Neden bu kadar ısrarcı oluyorsun ki?"

“Bu benim bir hatam olamaz. Genlerim beni buna zorluyor.”

“İyi de burada seninle dans etmek için can atan binlerce kadın varken, genlerin onlardan birini seçmeni de mi engelliyor?”

“Sophie, kendini bir stadyumda falan mı zannediyorsun?”

“Galiba ikisinin arasında bir tercih yapmak zorunda kalacağım.”

“Egoma karşı gösterdiğin bu saygıdan ötürü teşekkür etmeliyim...” Gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, Sophie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. John denen adam onu bir gölge gibi takip etmişti bu gece ve onun flört niyeti karşısında hiç etkilenmemişken bu adama karşı duyduğu bu çekim ne kadar yabancı bir şeydi. Üstelik içinden bir ses devamlı bir şekilde, bu adama karşı dikkatli olmasını uyarırken bu sese de kulak veremiyordu.

“O zaman söyle bakalım tercihini. Dans mı, yoksa sakın bir köşede biraz sohbet etmek mi... Yoksa bağırmaya mı başlayayım.”

“Burada sakın bir köşe olabileceğini hiç sanmıyorum...”

Bu sırada Gregory ona biraz daha yaklaşmıştı. “Bu koskocaman evde sakın bir yer bulamayacağımızı hiç zannetmiyorum.”

Gregory bir adım yaklaşıp onu dirseğinden tutarak salondan dışarıya doğru yönlendirdiğinde, saçma sapan bir olaya neden olmamak için ona ayak uydurmak zorunda kalmıştı genç kadın. Koridoru geçerek oturma odalarından birine girdiler. Allahtan ortalıkta yaşlı bir iki çiftten başka kimseler yoktu da onların o odaya girdiğini önemseyecek hiç kimse görmemişti onları.

Sophie tercihlerinden biri olan dans etmeyi seçmediği için çoktan pişman olmuştu. O takdirde, hiç olmazsa yüzlerce çift gözün önünde olacaktı. Bu odada yalnız oldukları o anda onun dikkatini bu adamdan başka bir yere çevirmesi olanaksızdı. Bu gece ayık ve uyanık olma arzusuna karşın elindeki kadehten iki koca yudum alarak şampanyasını bitirmekten başka bir yol bulamamıştı.

Gregory boş kadehi ondan alıp yakınındaki bir masanın üzerine koyarken sordu. “Nasıl, gecen iyi geçiyor mu?”

“Tahmin ettiğim gibi bir gece.” Sonra bir şeyler söylemiş olmak için sordu. “Ya seninki, hoşlandın mı bu ortamdan?”

“Oldukça sevimli insanlara benziyorlar.”

“Anlaşılan herkes senin çevrende pervane olmuş...”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Yine başlıyorsun. Benimle uğraşmadan edemez misin sen?”

Sophie, Kat’ın uyarısını hatırlayarak, ondan etkilenmiş gibi görünmemek için aldırılmaz nazarlarla baktı genç adama. “Bu Noel partileri oldukça ün salmıştır bu yörede.”

“Fark ettim,” dedi Gregory ve kadehinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. “Sen de bu gibi partilere katılmamakla ün salmış olmalısın bu yörede.”

“Ne o yoksa el alemle benim hakkımda mı konuşmaya başladın?” İçinden bundan hiç de şikayetçi olmadığını hissetti. Ama bunu fark ettirmemeliydi. “Sanırım buna hakkın yok...”

Gregory, “Neden olmasın ki,” diye sordu.

“Çünkü,” geçerli bir çünkü bulamadığı için bir an durakladı. “Çünkü, benim yaşam şeklim ve tercihlerim seni ilgilendirmez.”

“Özel yaşamının dikkat çekmemesini istiyorsan, bu kadar ufak bir kasabada yaşamamalıydın.” Sesinde ne bir özür dilemeden, ne de alaydan eser vardı. Sadece objektif bir gözlem yapar gibiydi. “Böyle ufak yerlerde herkesin yaşamı herkesin derdi ve konuşma konusudur. Bunun böyle olduğunu sen de söylemiştin bana.”

“Ben senin yaşamıma burnunu sokmandan bahsediyorum.”

“Merak etme senin yaşamını günlük sorunların arasında gördüğüm falan yok. Sadece son defa Bayan Simpson’la karşılaştığım zaman, bu partiye kimlerin geleceğini konuşurken Sheila Simpson senin böyle yerlerde fazla görünmediğini söylemek gafletinde bulunmuştu ve ben de bunu aklımda tutma hatasını gösterdim.”

Genç adamın bu konuda doğru söylüyor olma ihtimali ve zaten bu konunun anlamsızlığını düşünen Sophie, konunun kapanmasının daha doğru olacağını düşündü. “Evinin inşaatı nasıl gidiyor?”

Gregory bu sırada hiç yapmaması gereken bir şeyi yapıyor, genç kadına oradaki bardan bir kadeh kırmızı şarap koyuyordu. Sophie ise onun bu hatasına bir hatayla cevap vererek, biraz sıcak ama gerçekten enfes bir tadı olan şarabı yudumladı. Pek emin olamamakla beraber, içki tahammül sınırlarına yaklaşmaya başlamış olmalıydı.

“Oldukça iyi,” dedi genç adam. Orada bulunan iki koltuğu göstererek, “Oturmak istemez misin?”

CATHY WILLIAMS

Genç kadın ona gösterilen koltuğa otururken ister istemez saatine baktı. On bir buçuk gibi evde olmak niyetindeyken saat daha şimdiden on ikiye gelmek üzereydi. Ve allah bilir Kat nerelerdeydi.

“Bir acelene mi var,” diye soran Gregory belli ki onun saatine bakmasından hiç hoşlanmamıştı.

“Korkarım evet. Fazla geç kalmadan Kat’ı bulmalıyım.”

“Ben seni evine bırakabilirim.”

“Hayır hayır, teşekkürler.” Bunu pek telaşlı bir şekilde reddetmesi yanlış olmuştu. Devam etti. “Seni partinin eğlenceli havasından mahrum etmeye niyetim yok.”

“Arkadaşının otomobil kullanabileceğini sanmam...”

Aslında o ana kadar bunu hiç aklına getirmemişti genç kadın. Ama muhtemelen her ikisi de bir taksi ile evlerine döneceklerdi. Ama yine de hızlı hareket etmesi gerekecekti. Çünkü partinin dağılması sırasında otellerine dönecek olan bu misafir kalabalığının arasından bir taksi bulabilmeleri güç olacaktı.

Hızla kalkarak, “Kat’ı bulmalıyım,” diye yürümeye başladı. Bu sırada Gregory’nin de arkasından onu takip etmesine aldırımıyordu.

Kat’ı bulduğu anda bu gece buradan onunla beraber çıkmasının imkansız olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Kat, Sophie’nin daha önce hiç görmediği bir adamla çılgınlar gibi öpüşmekle meşguldü Sophie arkadaşının bu özel durumuna aldırmandan yanına giderek kolumdan tuttu ve öpüştüğü adamın hoş olmayan nazarlarına aldırmandan, “Fazla içmeyeceğine dair bana söz vermiştin,” dedi.

“Bakıyorum sen de, prensibin olan iki kadehten fazlasını içmişsin,” derken durumundan memnun bir tebessüm vardı yüzünde.

“Bir taksi bulmalıyız,” derken bu konuda fazla bir ümidi olmadığını da sesinden belliydi.

Bu sırada Gregory arkasından fısıldamıştı. “Söyledim sana. Ben ikinizi de evlerinize bırakırım. En doğrusu bu. Taksi bulamazsınız.”

Biraz önce Kat’ı öpen adam biraz olsun kendine gelmiş olmalıydı ki, Gregory’nin niyetini anlayarak Kat’ı gösterip, “Ben onu bırakırım,” dedi ve içkili halinin kendisi de farkında olduğu için ekledi. “Şoförüm beni bekliyor.”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Tamam o zaman.” dedi Gregory. Sophie onlara hiç de olumlu nazarlarla bakmazken. Bu salak Kat ne diye öyle manalı manalı Sophie’ye bakıyordu. Arkadaşının Gregory Wallace ile bir arabada tek başına kalmak istemediğinin hiç mi farkında değildi bu kadın?

Gregory, Sophie’nin kulağına üfler kadar yaklaşıp, “Gidelim...” dedi. Kat hala yılışık yılışık gülmeye devam ediyordu bir ona, bir genç adama bakarak. “Haydi size güle güle...”

Sophie, misafirlerin arasından geçerek gördükleriyle vedalaştığını, paltosunu vestiyerden aldıktan sonra soğuk havaya çıktığını ve bütün bu dönemde Gregory’nin onun yanında olduğunu biliyordu. Arabaya bindiklerinde genç adama dönerek, “Sen araba kullanabilecek durumdasın değil mi,” diye sordu.

Genç adamın olumlu cevap ve bakışından sonra da onu uyarmak zorunda hissetti kendini. “Bak Gregory, bu soğuk havada bu yollar birçok tuzak hazırlar sürücülere. Londra ve çevresinin yollarına benzemez burası.”

“Meraklanma,” diyerek park yerinden çıktı genç adam.

“Kendimizi gece yarısında bir şarampolün içinde bulmak istemem. Evde beni bekleyen bir kızım var da...”

“Biraz ondan bahsetsene bana...”

Gregory’nin onun bir kızı olduğunu biliyor olmasını fazla yadırgamamıştı Sophie. Genç adam Bayan Simpson’la onun hakkında konuştuğunu kabul ettiğine göre yaşlı kadının bu önemli ayrıntıdan bahsetmemiş olması zaten olanaksızdı. Ama bu saatte kızını konuşacak değildi bu adamlar.

“Sen evinle ilgili hiç bilgi vermedin, sadece iyi gidiyor dedin o kadar.” Konuyu kızından uzaklaştırmalıydı. Gregory Wallace’yle kızını konuşması için de hiçbir özel neden yoktu elbette.

“Kızınla ilgili konuşmak istememenin nedenini anlayamıyorum,” derken bu konuda ısrarcı olacağını da gösteriyordu.

“İlk sola dönmen gerekiyor...”

“Kaç yaşında...?”

“Yakında altı yaşında olacak.” Verdiği bu kadarcık bilgi bile Gregory’nin cesaret bulmasına neden olmuş gibiydi.

“Onun işitme özürlü olduğunu biliyorum.” dedi. Sesi son derece yumuşak çıkmıştı. “Senin için oldukça zor bir durum olmalı...”

“Burnunu benim işlerime sokmadığını söyleyeli fazla bir zaman geçmedi,” diye uyardı genç adamı.

“İyi de bunun sır olan bir tarafı yok ki. Seninle ilgili herhangi bir konuya yaklaşılmamasına neden bu kadar tepki gösteriyorsun...?”

“Çünkü bu gibi şeyler seni ilgilendirmez. Bunlar benim kişisel sorunlarım. Sen burada yaşayan biri bile değilsin.”

“Burada yaşıyor olsaydım çok şey mi değişecekti?” Bu sırada Sophie’nin yönlendirmesine uyarak sola dönmüştü. Sophie ona evinin yolunu gösterdi. Ama sorusuna cevap bile vermedi. Zaten herhalde genç adam da bir cevap beklemiyordu bu soruya.

Gregory derin bir iç geçirdikten sonra sanki konu oymuş gibi, “O-daların büyük kısmı tamamen bitti sayılır,” dedi. “Hiç olmazsa bu kadarıyla oraya taşınabilecek hale geldim. Bu herhalde hiç hoşuna gitmeyecek ama, buraları sevdim ve galiba o eve yerleşeceğim.”

“Saçmalama,” dedi Sophie onun bu sözünü ciddiye almayarak. “Elbette yaşamını bu kasabada geçirecek değilsin.”

Evin önüne gelmişlerdi. Gregory’nin motoru durdurmamış olması Sophie’nin dikkatini çekmiş ve onu rahatlatmıştı. “Kusura bakma,” dedi samimi bir sesle. “Maksadını aşmış bir tepki olabilir. Elbette istediğin yerde yaşam hakkın var ve buna kimse karışamaz.”

Alan buradan nefret ederdi ve Kat ne düşünürse düşünsün sen de Alan’a benzeyen birisin diye geçirdi içinden Sophie. Belki ilk günkü kadar emin değildi artık bundan ama, tamamen de vazgeçmemişti bu görüşünden. İyi de bunu nasıl anlatabilirdi ki bu adama. Onun geçmiş yaşamıyla ilgili bilgi sahibi olmasını, o hayatın içine de burnunu sokmasını istemezdi. Bu konuda zaten sağdan soldan bir takım bilgiler almış olmalıydı.

Aslında onun boşanma hikayesinin tamamını ve ayrıntılarını bilen hiç kimse yoktu zaten. Kat’a bir şeyler anlatmıştı ama, fazla ayrıntıya girmeden. Kasaba halkının büyük kısmı için bu evlilik de, şu ya da bu nedenle yürümemiş evlilikler arasında anılmıştı. Soranlara da omuz silkerek Alan’ın çalışma düzeni ve günlük programının evliliklerini sona erdirdiğini söylemekle yetinmişti. Son zamanlarda birçok bera-

berlik bu nedenle sona erdiği için, hiç kimseye fazla bir sürpriz olmamıştı bu açıklama.

“Neden böyle düşündüğümü bilemiyorum,” dedi Sophie sonunda. Birbirlerine çok yakın olmalarının etkisi altında kalmamaya çalışıyor-du. “Galiba konuşmadan önce, düşünmem gerekiyor...”

Etraf karanlık olduğu için genç adamın yüz ifadesini göremiyordu. Ama ciddi endişesi; onun, kendi yüz ifadesinden bir takım anlamlar çıkarmaya çalıştığıydı. Ve hiç de aptal bir adam olmadığına göre bu konuda başarılı da olabilirdi. Bu adam merak ettiği, ya da istediği bir şeyde sonuç alıncaya kadar ısrarcı birine benziyordu. Ve eğer Sophie ona karşı açık olsaydı, bu merakını tatmin edecek ve ona karşı gösterdiği ilgi de bunun sonucunda azalacaktı. Aslında bundan memnun olması gerekmez miydi?

Uzanarak motoru kapattı Gregory. “Seni evinin içine kadar götüreceğim ve lütfen olmaz falan diyerek nefesini boşuna harcama.”

Adamın karakterini bir ölçüde çözmüş biri olarak zaten buna itiraz etmesinin bir anlamı olmayacağını anlamıştı artık. Evine doğru yürümeye başladılar. Ön kapıya geldiklerinde Gregory de bir davet beklemeden evin içine girmişti.

Sophie'nin geldiğini gören Ann hazır bekliyordu. Kısa bir an için bile olsa manalı bir şekilde baktı Sophie'ye.

“Şöhretine bir gölge düşecek galiba,” diye mırıldandı genç adam. Sophie ise bu olmasın diye sokak kapısını kapatmamıştı. “Artık gidebilirsin,” dedi soğuk bir sesle. “Kapı açık olduğu sürece dışarının soğuğu eve dolmaya devam edecek.”

“O zaman sen de kapat kapıyı,” diyerek evin içine doğru yürüdü Sophie kapıyı çarparak kapattıktan sonra mutfaka doğru genç adamı takip etti. Gregory sanki evindeymiş gibi rahat hareket ediyordu.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

“Biraz olsun açılmak için koyu bir kahveye ihtiyacım olduğunu hissettim,” demekle yetinmişti Gregory.

“Evin buradan sadece üç dört kilometrelik mesafede,” diye ona evinin yakınlığını anlatmaya çalışırken Sophie mutfak kapısını eşığinde kollarını göğsünde kavuşturmuş genç adama bakıyordu. “Bu kadarcık yolu almak için kahveye ihtiyacın olduğunu hiç sanmam.”

CATHY WILLIAMS

“Bu akşam buradan Londra’ya hareket ediyorum.”

Sophie bu cevaba şaşırmişti. Gregory ise ona bakmıyordu bile. “Tamam o zaman,” dedi. “Kuvvetli bir kahveden hemen sonra yola çıkmalısın. Ben de hem çok yorgunum, hem yarın sabah erken kalkmam gerekiyor.”

“O da neden ki, yarın Pazar...?”

“Sen onu bir de beş yaşında bir çocuğa söyleyen iyi olur..” Bir yandan da kahve suyunu koyuyordu.

Kendisi için de bir kahve koyarak mutfak masasında genç adamın karşısına oturdu. Bardağının üzerinden ona bakmaya başladı.

“Eski kocan nerelerde?” Sırf konuşma açmak ister gibi bir hali vardı. Sophie cevap vermeden ona bakmaya devam etti.

Böyle olmadık sorular sorarsan, benim de sormaya hakkım var der gibi bir edayla, “Sen neden evlenmedin,” diye sordu.

“Bir ara çok yaklaşmıştım,” diyerek kahvesinden bir yudum aldı. “Aramızdaki görüş ayrılıklarını allah’tan geç olmadan anladım.”

“Neymiş o görüş ayrılıkları...?”

“Her şeyden önce mesleğine, evine bağlı olacağından çok daha fazla bağlı olduğunu anladım. Üstelik çocuk da istemiyordu.”

“Sen ise çocuk istiyordun, öyle mi?”

“Bu seni neden şaşırttı ki? Erkeklerin büyük bir kısmı çocuk ister. Bu bir anlamda bir soyun ölümsüzleşmesi gibi bir şeydir.”

“Alan...” deyip durmuştu Sophie. Anlaşılan gerçekten de konuşmadan önce biraz olsun düşünmesi gerekiyordu artık.

“O istememiş miydi çocuğunun olmasını?”

“O şimdi New York’ta yaşıyor.” Gerçekten de Alan hiçbir zaman bir çocuğu olsun istememişti. Hatta çocuklardan nefret ediyor bile denebilirdi onun için. Hamile kalması bir hata olmuştu ve Alan bunu hiçbir zaman affetmemişti. Ama evliliklerinin çökmesinin gerçek nedeninin bu olmadığını gayet iyi biliyordu Sophie. Bu olsa olsa bardağı taşıran son damla olmuştu. “Boşanmamızın ertesi günü New York’a taşındı.”

“O zaman kızın onu hiç görmedi bile.”

Sophie fincanındaki kahveyi bitirip ayağa kalktı. “Hayır.”

GÖNÜLSÜZ EŞ

Gregory onu kapıya doğru takip etti. “Noel için ne gibi cazip programın var, öğrenebilir miyim?”

Sophie derin bir nefes aldı. Bu hiç olmazsa bir beraberlik davetini içermiyordu. Ama bunun için, bu adama hiç de cazip gelmeyecek bir şey söylemesinde fayda vardı. “Bilmem ki bir şeyler yaparım herhalde ve tabii ki Jade’nin de katılacağı bir şeyler... Ya sen?”

“Bilmem ki, bir şeyler yaparım herhalde ben de...” Ses tonunu da Sophie’ninkine benzetmişti. “Eve girme hazırlıklarını yapmam gerekecek öncelikle.”

“Eve geçmek için bir gün bellemişe benziyorsun.” Acaba bu adamı bir daha görecekti miydi? Bu akşama kadar bir süredir hiç görmediğine göre, bundan sonra da uzun bir zaman göremeyebilirdi ve kesinlikle bu onun moral sağlığı için daha iyi olurdu.

“Yılbaşının ilk günlerinde geçmeyi planlıyorum. Daha önce de bir ısınma partisi vereceğim herhalde evde. Sen de gelir misin...?”

“Hiç sanmam...”

“Nedenmiş o?”

“Partileri sevmediğimi söylemiş olmalıyım.”

“Aslında etraflarda görünmeyi sevmiyor olmalısın. Sürtük denilmesini istemiyor olmandan mı bu hassasiyetin?”

“O kadar değil ama, senin deyişinle etrafta sürtmenin elbette hiç bir gereği yok.” Aslında gerçekten partilerden nefret ederdi. Çevresinde bazılarında hiç hoşlanmadığı birçok insan göreceğine, her biriyle beraber olmaktan zevk alacağı üç beş kişiyle olmayı daima tercih etmişti. Eğer işin başında bunu Alan’a kabul ettirmiş olsaydı yaşamları muhakkak ki çok daha farklı olabilirdi. O zaman muhtemelen kendisi de erkeklere karşı bu kadar tepkili olmazdı.

“Şimdilik allaha ısmarladık,” diyerek kapıyı açtı ve, “Görüşmek üzere,” diyerek karanlıkta kayboldu.

Sophie genç adamın arkasından, “Elbette,” diye mırıldanarak kapıyı kapatmıştı. Bir süre kapıya bakarak olduğu yerde durdu. Ona tercihinin ne olduğunu söylemişti. Yalnız ve sakin bir yaşamı tercih ediyordu ve bu ona yetiyordu. O zaman bu keyifsizliğinin nedeni ne olabilirdi. Neden ağzı böyle kupkuruydu? Ayrılımları sırasında esen

CATHY WILLIAMS

soğuk havanın sebebi neydi? Daha da önemlisi bunlara ve bu adama neden bu kadar önem veriyordu? Ama veriyordu işte...

Aslında gereksiz yere sert bir tavır takınmıştı bu adama karşı. Bu-na hiç neden yoktu. Evet, çok sosyal biri olduğunu iddia edecek değildi. Ama bu kadar yaban da olmamalıydı. Partideki John denen adam onunla açık açık flört etmek istemişken ona bile çok daha hoşgörülü davranmıştı. Üstelik topluluk içindeyken çok daha neşeli ve eğlenceli olabilirdi. Çevredeki insanları tek tek değerlendirmek onun görevi değildi. İnsanları oldukları gibi kabul etmek medeni bir davranıştı. Ama her nedense bunu başaramıyordu. Gregory Wallace'nin gözünde kendini küçültmesi kendi hatasıydı...

Noel yaklaşırken ağaç yerini almış, sayısız hediyeler ağacın altına yerleştirilmişti. Bugünlerde Gregory ile bir şekilde karşılaşmak isteği yavaş yavaş Sophie'nin içinde daha büyük bir yer almaya başlamıştı. Aklının gerisinde bir yerde, böyle bir karşılaşma olursa ona karşı daha nazik olması gerektiğini ona ikaz eden bir nokta da giderek büyüyordu. Bu adama biraz olsun sevimli görünmek ihtiyacını hissetmesini de fazla anormal görmemek lazımdı. İnsanlar başkalarının indinde iyi nazarla görünmeyi arzu ederlerdi. Ve Sophie de bunu istiyordu zaten. Daha fazlasını değil.

Noel günü geldiğinde kendini yalnız ve kırgın hissetmeye başladı. Noel gününü Kat'ın evinde geçiriyorlardı. Hediyeler açılmış Kat'ın annesi ve babasıyla yaklaşık onbeş yirmi kişi iyi vakit geçiriyorlardı. Sophie mutfakta Kat'e yardım ederken kendisini daha fazla tutamayarak Gregory'nin nerelerde olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

"Neden merak ettin ki, ben de sen o adama hiç dayanamıyorsun zannediyordum..."

Sophie, "Sadece meraktan sordum," dedi ama, hiç sormamış olmayı da tercih ediyordu içinden. Zaten Simpson'ların partisinden sonra, genç adamın onu eve getirmesi ve gecenin o saatinde kahve içmesi bir süre kasabanın gündemini işgal etmişti, ama ondan sonra

GÖNÜLSÜZ EŞ

uzun bir süre bu beraberlikten hiç ses seda çıkmayınca bu konu da gündemdeki önemini kaybetti.

“Bana da öyle garip garip bakma.” dedi Sophie. “Sırf bir konu açmak için bunu sordum. Yoksa bir hafta önce Claire ve Angie ile yediğimiz yemekten de bahsedebilirdim...”

Kat onun verdiği bu açıklamaya rağmen, merakını tatmin edeyim der gibi Gregory hakkında bilgi vermeye başlamıştı. “On gün içinde evine taşınacağı benziyor. Şu anda Londra’da imiş. Ama bugünlerde buraya gelmesi bekleniyor. Aslında hiçbir şey sormasaydın söylemeyecektim ama geçenlerde benim ofisime uğradı ve evinin açılış partisi için bana bir davetiye bıraktı.”

Sophie karnına ağır bir yumruk yemiş gibi hissetti kendini. “Öyle mi?” dedi aldırnamaya çalışan bir sesle ve bir süredir kurulamakta olduğu tabağı bir kenara bıraktı. Ama sırtını iyice arkadaşına döndüğü için yüzündeki onun ifadeyi görememişti Kat.

Sophie hayatında hiç bu kadar sarsıldığını hatırlamıyordu. Gregory onu partisine çağırmamıştı ve o bunun nedenini biliyordu. Bu tip partilere katılmaya hiç de gönüllü olmadığını ona söyleyen kendisiydi. O zaman neden davet edilmemiş olmayı bu kadar önemsiyordu ki? Genç dam onun gelmeyeceğini bile bile onu davet edecek değildi ya...

“Demek ki seni davet etmedi, hayret,” derken Kat da bundan rahatsız olduğunu belli etmişti.

“Aslında bana bahsetti ama, benim partiyle falan ilgim olmadığını kesin bir dille ifade ettim ona....”

“Ama ilgileniyorsun.”

“Hiç de.” Bunu oldukça hırçın bir ifadeyle söylemişti. “İnan bana, böyle bir partiye katılmak konusunda hiçbir istek yok içimde.” Bu sefer sesi daha inandırıcı çıkmıştı. “Dedikodusunu nasıl olsa bana getirirsin. Kim ne giymişti, kim kiminle daha çok ilgilendi falan. Bunlar nasıl olsa senin gözünden kaçmaz.”

“Lütfen sen de gel benimle. Senin bu partide olmanı her şeyden çok isteyeceğinden adım gibi eminim. Hiç şüphem yok... O sana...”

“Ne...?”

“Onun sana hayran olduğundan eminim demek istiyorum.”

Sophie buna içten bir şekilde gülmüştü. “Kat inan bana, senin hayal gücünün üstüne yok...”

Eğer gerçekten onu bu kadar etkilemiş olsaydı, ona karşı bu kadar ilgisiz kalmazdı elbette bu adam. Kaldı ki, prensip olarak bu ilgisizliğinden yakınmaya niyeti de yoktu genç kadının. Bunları o gece yatağa yattıktan sonra düşünüyordu. Soluna dönerek onun yatağında uyuyan Jade’ye baktı. Noel hediyelerinin bir kısmını kucaklamış şekilde uyuyan bu kız onun hayatını süslemek için yeterdi. Yaşamlarında bir başkasına ihtiyaçları yoktu onların...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sophie evin temizliği ile uğraşırken açıncaya kadar telefon yedi sekiz defa çalmıştı. Çamaşır odasında ütülenmeyi bekleyen çamaşırların bu kadar büyük bir yığın oluşturması da neredeyse ilk defa oluyordu. Bir yandan yıkanmayı bekleyen bulaşıklar sabırlarının son demlerini yaşıyor olmalıydı. Kısacası telefon hiç de zamanında çalmamıştı. Ama sekiz kere çaldıran birinin sabrı ile de fazla oynanmamalıydı. Bu her kimse, onun evde olduğunu biliyordu.

“Evet,” diye telefonu açtığında sesinin hiç de sevimli çıkmaması karşısındakinin şanssızlığı olmalıydı.

“Korkarım seni zamansız aradım...”

Sophie bu sesin arkasındaki esmer yüzü fark edince kalp atışlarının hızlanması onun cevap vermesini beklemedi.

“Ev işleriyle uğraştığım bir sırada aradığın için bu izlenime sahip olmalısın,” dedi özür diler bir havada. Kendini en yakın koltuğa bıraktı ve bebeklerini sıraya koymaya çalışan kızına dikti gözlerini. “Neden aradın?” Saçma bir soruydu. Ama galiba sesi fazla sert çıkmamıştı bu da bir şeydi. Bu adamın sesini duyunca bu kadar gerginleşmesine bir çare bulmalıydı. Ama onun yüzünü gördüğü, ya da sesini duyduğu anda bunu beceremiyordu.

“Evet ben son derece hareketli ve gailleli bir Noel geçirdim, kutlamana da memnun oluyorum. Sen ne yaptın bakalım?”

İyi Noeller dememesini kınıyordu ama herhalde bunun için açmamıştı genç adam bu telefonu. Sophie onun bir an önce konuya girmesini diledi içinden. Maksatsız telefon konuşmalarından genç kızlı-

ğından beri nefret ederdi. Hangi saiklerle icat edildiğini tam olarak bilmiyordu bu aletin, ama saçma sapan şeylerin konuşulması için hiç kimse bu kadar büyük gayrete girmezdi herhalde.

Onu Kat'ın uyarısıyla evindeki partiye davet etmek için telefon ediyorsa, şanssız günlerinden biri olmalıydı bugün genç adamın.

“Sanırım telefonunun nedenini söylemek nezaketinde bulunacak-sın. Çünkü başında da söylediğim gibi ev içinde yapmam gereken gerçekten o kadar çok iş var ki...”

“Tamam tamam. Senin ikram hizmetleri verdiğini duydum...”

“İyi, yapıyorsam ne olacak?” Sesi yine ters çıkmıştı.

“Telaşlanma canım, eğer böyleyse seni polise şikayet edecek falan değilim. Doğru mu değil mi, ona öğrenmek istedim sadece...”

“Evet, bu hizmeti verdiğim oluyor.”

“Güzel. O zaman ben de gelmeyi reddettiğin partide bu hizmeti senin vermeni istiyorum. Şartlarını öğrenmek için de seni aradım.”

“İyi de bunu neden benden istiyorsun?”

Karşı taraftan ya sabır, der gibi bir soluk sesi gelmişti. “Neden mi? Çünkü bu kasabada bu işi sadece bir otel yapıyor ve benim partim günü onların başka bir angajmanları varmış. Ben de bir ikinci şans olarak seni aradım. Bunu bu şekilde sözlü olarak istememde bir eksiklik varsa , yazılı olarak da başvurabilirim...”

Sophie kısa bir an düşündü. Bu işi yapmayı seviyordu ve boş zamanlarında bu onun için neredeyse bir hobi halini almıştı. “Kaç kişilik bir parti olacak bu?”

“Diyelim ki yirmi dört...”

“Ben bu işi sadece kasaba içinde fazla iddiasız bir şekilde yapıyorum. Sanıyorum vereceğim hizmet senin arzu edeceğin standartlara ulaşamaz.”

“İyi de, bırak da onu ben takdir edeyim...”

“Tarihi nedir bu işin?” Sanki bilmiyormuş gibi sormuştu bunu. Oysa Kat'ın verdiği bilgiye göre bu yılbaşından on gün kadar sonra olacaktı. Cevabını aldıktan sonra, “Bu benim hazırlanmam için yeterli bir zaman gibi görünmüyor,” dedi tereddütlü bir sesle.

“Sen bu konuda bana yardımcı olmayı kabul ediyor musun, etmiyor musun bunu söyler misin...?”

“Sanırım yapabilirim...”

“Mükemmel. Acaba içki ve yemek ikramı konusunda bazı elemanları bulmayı da sana bırakabilir miyim?”

“Elimden geleni yaparım.”

Gregory ağzının içinden bir şeyler gevelemişti. Bu kadının bir satıcı olmaya kalkmaması hayatındaki en doğru kararı olmalıydı.

“Söyle bakalım, ne istiyorsun?”

“Söyledik ya ne istediğimizi?”

“Söylediğin yeterli olsaydı, sormazdım herhalde bu soruyu. Yiyecek ve içecek konusunda misafirlerine nelerin ikram edilmesi konusunda bir takım düşüncelerin var mı, onu soruyorum. Ayrıca sıcak, soğuk, açık büfe, oturarak... Bazı şeylerin kararını senin vermen gerekir ki, hazırlığımı ona göre yapayım.”

“Bu konuda senin her türlü önerine açığım.”

“Yetersiz. Ana yapıya senin karar vermen gerekir. Ben çağıracağın misafirleri bile bilmeden bir öneri getiremem ki...”

Gregory bir süre sessiz kalmıştı. Sonra genç kadına hak vermiş olacak ki konuştu. “Oturarak ve sıcak.”

“Dana, domuz, tavuk, deniz ürünleri ya da bir başka tercihin...”

“Karışık olabilir. Bunların hepsinin bulunduğu bir seçim. Takımlar için benim temin etmem gereken şeyler var mı?”

“Hayır. Onları ben organize ederim. Sadece rahat çalışmam için başımda birilerinin olmasını istemem.”

“Mükemmel. Benim de böyle bir arzum yoktu zaten.”

Sonra bu konuda vermeyi düşündüğü bedeli kendisi söylemişti “Bu kadar fazlaya gerek yok,” diye itiraz etti Sophie.

“Onu bunu bilmem. Genelde vermeye alıştığım rakam bu.”

“İyi de bu rakamı Londra’da profesyonellere veriyorsun.”

“Onlardan kötü bir şey, ya da eksik bir şey yapmaya niyetliysen başka. N’apalım bu şartlar altında buna bile razıyım, yeter ki bu işin altından kalkabil...”

Kısa bir vedalaşmadan sonra bu konuda fazla bir şey konuşmak istemediğini hissettiren bir şekilde telefonu kapatmıştı Gregory. Sophie bir yandan hazırlanacak mönüyü düşünürken, bir yandan da hiç gereği yokken bu adamı düşündüğünü fark ederek rahatsız oldu.

CATHY WILLIAMS

*M*öntünün ana hatlarını şekillendirmek ve nelerin ikram edilmesine karar vermek fazla zor olmamıştı Sophie için. Gerekli malzemeleri zamanında alarak eve stok yaptı.

Partinin verileceği günün sabahında arabasını erkenden gerekli malzeme ile doldurup, yanına Jade'yi de alarak Gregory'nin evine doğru yola çıktı. Yemeklerin hazırlanmasından çok, genç adamı düşünüyor olması bazı şeylerin ters gitmesine neden olabilirdi. Bunun için her şey hazır oluncaya kadar onu aklından çıkarması gerektiği konusunda kendisini sık sık ikaz etmek zorunda kalıyordu.

Karlı bir gündü ve buralarda kar bastırıldığında her şeyi felç edebilirdi. Partinin bu nedenle ertelenmesi, ya da birçok davetlinin katılmaması tehlikesi görünüyordu. Bu elbette son derece tatsız ve şanssız bir olay olurdu.

Çaldıkları an kapıyı Gregory açmıştı. Belli ki onları yolu gören bir yerde bekliyordu. Rüzgarın ve karın hırçınlığından evi korumak için hızla kapattı kapıyı, Sophie ve Jade kapıdan içeri girer girmez.

Bakışları Sophie'den çok ufak kız üzerinde yoğunlaşmıştı bir anda. Onun kızıl saçlarını karıştırarak, "Jade...?" diye sordu. Küçük kız da bakışlarını biraz da merakla, Gregory'nin yüzüne çevirmişti.

Aslında Sophie onu beraberinde getirip getirmemekte epey tereddüt etmişti. Burada sıkılabileceği bir yana, onun bu eve gelmesini genç adamın onların yaşamına karışması gibi olacağı endişesine düşmüştü bir an. Ama bu endişesi yersizdi elbette. Ayrıca bu güzel kıızı, tanrının verdiği bir özürden ötürü toplumdan saklamak gereği duymamıştı hiçbir zaman. O zaman onu Gregory'den saklaması için de bir neden yoktu. "Evet Jade," dedi ve bu konuda hiçbir kompleksi olmadığını göstermek istercesine, "İşitme özürdür," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Gregory. "Üstelik bunu bu kasabada bilmeyen hiç kimse olduğunu da sanmıyorum."

Gregory, Jade'ye eğilerek, kendisini evinde hissetmesini istediğini söyledi geniş dudak hareketleriyle. Sonra Sophie'ye dönerek sordu. "Dudak okumayı biliyor mu?"

GÖNÜLSÜZ EŞ

Hala olduğu yerden doğrulmamıştı. Sophie başıyla olumlu bir işaret yapmıştı. Sonra da “Evet,” dedi. “Aslında bu konuda daha gelişmesi gerekiyor. Ben her gün az da olsa onunla ilgileniyorum.”

Gregory doğruldu. “Arabadan alınması gereken şeyler olmalı.”

“Ben çıkıp alacağım.”

“Sen olduğun yerde kal da, bana anahtarları ver.”

Anahtarı verip, genç adamın ev ile araba arasında yaptığı dört beş turu kapının aralığından seyretti. Hala üzerinde olan paltosunu çıkartarak, “Başlayabilirim,” dedi. Ama paltoyu nereye bırakacağını bilemiyordu. Bu arada genç adamın çaktırmadan onu süzdüğünü hissetti. Ama onunla göz göze gelmemek için bunu doğrulama şansı yoktu. Simpson’ların partisinde gördüğü kadınla bu kılıktaki kadın arasındaki farkın hayretini yaşadığından emindi. Ve bir şeyden daha emindi; o da bu Sophie insanda iz bırakacak bir kadın değildi..

Hiç makyaj yapmamış saçların öylesine serbest bırakmıştı. Üzerindeki jumper da insanı hiç de çekici yapacak bir giysi değildi. Ama yemek yapmak için bundan başka bir şey de giyemezdi ya... Ayağındaki bileğine kadar yükselen botlar ise dışarıdaki havanın bir icabıydı. Gregory hala elinde tuttuğu paltoyu genç kadından aldı. Eşyaları mutfaka taşıdıktan sonra, “Biliyorum,” dedi Sophie’ye dönerek, “Çalışırken ayağının altında insan istemiyorsun.”

Sophie telefonda böyle bir şey söyleme gereğini duyduğu için kızarmıştı. “Jade’nin mutfakta kalmasının bir sakıncası yok,” dedi. “Onun için bazı kitaplar getirdim. Onlarla oyalanır.”

“Ben ona evi gezdireyim de kendini fazla yabancı hissetmesin.” Sophie buna itiraz etmek için ağzını açtığı anda onun konuşmasına fırsat vermeden devam etti. “İstersen sen bir şey söylemeden, ona soralım ne istediğini.” Sonra kıza eğilerek, içinde ayıların olduğu bir odayı görmek isteyip istemediğini ona sordu.

Jade sevinçle gülerek başını olumlu manada sallarken bir yandan da izni için annesine bakıyordu.

Sophie’nin bu teklifi onaylamaktan başka çıkarı kalmamıştı. “Tamam kabul. Ama bunu yapmak zorunda değil – ”

CATHY WILLIAMS

“Sen susar mısın,” dedi genç kadına. Jade’ye uzattığı eli kız hemen tutmakta hiç tereddüt etmemişti. İkisi de bir anda mutfaktan çıkınca Sophie için işe başlamak kalmıştı.

Kızının ne kadar zaman ortalarda görünmediğinin farkında bile olmadan büyük bir sürat ve titizlikle çalıştı. Geniş mutfağın malzeme ve ekipman bakımından hiçbir eksiğinin olmaması Sophie’nin işini kolaylaştırıyordu. Jade bir ara koşarak mutfğa girip annesini öptükten sonra, kolunun altında bir yap-boz ile aynı hızla mutfaktan çıkıp gözden kaybolmuştu. Saat yarımında Gregory ve Jade el ele mutfğa gelerek, Sophie’den çalışmasına ara vermesini istemişti.

“Yemek vakti geldi de...”

“Ben Jade’ye bir sandviç hazırlayayım,” dedi Sophie.

“Ben onu dışarıda hamburger yemeğe götürmeyi önerecektim,” dedikten sonra Jade’ye dönerek onun anlayabileceği şekilde dudaklarını yaya yaya, “Ham bur ger...” dedi.

Sophie’nin bu öneriye tepkisi “Lütfen saçmalama Gregory,” demek olmuştu.

“Senin teşekkür etme yolun bu mu?”

“Hayır. Bu benim hiç gerek yok, senin yapacak birçok işin olmalı deme yolum.”

“Lütfen biraz olsun kadirşinas ol. Ben iyi bir şeyler yapmak istiyorum onun için. Senin bunu engellemenin hiç anlamı yok.”

Sophie de hatalı olduğunu biliyor ve bu onu daha da tepkili yapıyordu. O sırada Jade de annesine bakarak “*Lütfen,*” deyince Sophie’nin durumu daha da zorlaşmıştı. “Bana kalırsa senin yapman gereken şey mağlubiyeti kabul ederek, işine devam etmendir.”

Sophie’yi kap kaçağın arasında bırakarak çıkıp gitmişlerdi. Aslında böyle şeylere bayılan Jade için hoş bir şeydi bu. İstedğini elde eden Gregory için de hoş bir şeydi. Ama, kendisi için hiç de hoş bir durum değildi. Her şeyden önce kızının çok istediği bir şeyi yapmasını engellemeye çalışmış ve bunda başarılı da olamamıştı. Böyle bir şeyi ilk defa yapıyor ve böyle bir duygunun ilk defa esiri oluyordu.İki saat sonra döndüklerinde, ki bir hamburger yemek için oldukça uzun bir zamandı bu, yemekler neredeyse hazırda ve biraz önce bomba düş-

müşçesine dağınık olan mutfak yine derli toplu bir görünüm kazanmıştı.

Jade'yi elindeki yap-bozla beraber mutfak masasının üzerine otururken, Gregory de ocaktaki ve fırındaki yemeklere bakarak, beğeni dolu sesler çıkartıyordu.

"Akşama bu işlerde ehil olan üç kız gelecek. Onlar saat yedi gibi burada olurlar. Ben bir koşu Jade'yi bakıcısına bırakıp dönerim," dedikten sonra yemekleri kontrol etti. Gregory'nin mutfaktan çıkmaya niyeti yok gibiydi.

"Jade çok şeker bir çocuk. Böyle bir çocuğa sahip olman bir şans. Yoksa tek başına olmak senin için çok zor olurdu."

Bu hiç beklenmedik yorum genç kadının kızarmasına neden olmuştu ve bir süre söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Sonra ancak "Evet..." diyebilirdi. Onun yaşamıyla ilgili olarak yaptığı bir yoruma ilk defa kızmadığını hissetti. Aksine belli ölçüde memnun bile olmuştu.

Gregory, "Neden oturup biraz olsun dinlenmiyorsun ki? Sanırım işleri yoluna koydun artık," derken kendisine musluktan bir bardak su doldurup büyük bir açlıkla içmişti suyu. Bu sırada Sophie onu arkasından seyretmiş ve yüzü görünmediği anda bile bir erkeğin nasıl bu kadar yakışıklı olabileceğine şaşmıştı. Sırf ona bakmamak için gereksiz yere önündeki sosu karıştırmaya başladı.

"Otursana," diye tekrarladı Gregory.

"Epey uzun sürdü hamburger yemeniz," derken o da kendine bir bardak çay doldurmuş ve nasıl olup da bu adamın etkisi altında kaldığını anlayamamanın sıkıntısı içinde içini çekmişti.

"Hamburgerden sonra kısa bir kasaba turu yaparak yediklerimizi hazmetmeye çalıştık..."

"Bana sorarsan buna - "

"Biliyorum, buna hiç gerek yoktu diyeceksin," diye sözünü kesti Sophie'nin. Sonra sanki nasılsın diye sormuş gibi bir doğallıkla, "Söyler misin eski kocan sizi nasıl bırakıp da gidebildi?"

"Ne...?"

"Sanırım bunun manası, bu seni ilgilendirmez demendi."

"Bak yavaş yavaş anlamaya başladın. Olumlu bir gelişme..."

"Bu akşam sen de partiye katılacak mısın, bir ara olsun?"

“Hayır,” dedi Sophie. Bu adam konulara dokunup kaçmakta çok mahirdi. “Mutfakta yapılacak o kadar çok iş var ki...” diye bir açıklama getirdi bu olumsuz cevabına.

“Gelecek herkesi tanıdığına göre bu biraz garip olmayacak mı?”

“Bu duruma alışığım ben,” diyerek bitirdiği çayının bardağına masaya bırakarak ayağa kalktı. “Şimdi izin verersen, yapılacak birkaç işim daha var.” Gidip fırını açarak içindeki yemeği kontrol etti. “Daha gidip Jade’yi bırakıp saat yedi gibi ben de burada olurum.”

“Nasıl gideceksiniz eve?”

“Bilmem ki bir düşüneyim. Belki yürürüz, ya da kay kayla gidebiliriz, kızak da olabilir. Belki de helikopterimi çağırırım. Ama en doğrusu arabam burada olduğuna göre arabayla gitmek olacak.”

“Sorulan bir soruya doğrudan cevap veremez misin sen?”

“Soru saçma olursa, hayır...”

Genç adamın kaşları çatılmıştı. Herhalde insanların kendisini alaya almalarına alışmamıştı. Ama her şeyin bir ilki vardı.

“Dışarıda bütün hızıyla kar yağıyor ve senin dikiş makinesinden biraz daha güçlü olan araban böyle bir havada başına dert açabilir. Hem unutma Jade de seninle olacak...”

Sophie pencereden dışarıya bakarak, “O kadar hızlı yağmıyor,” dedi ama saat dört buçuk olmasına karşın hava kararmaya başlamıştı ve dışarıyı pek iyi görünmüyordu

“Peki ya dönerken. Dönerken bil ki hava şartları çok daha fena olacak. Burada yapacak daha çok işinin olduğunu da söyleyen sensin. Bence bu riski göze almamalısın... Benim bir Range Rover'im var. Hazır olunca beni ararsan gelir seni onunla alırım.”

“Gerek olacağını sanmam,” dedi Sophie. Ama yol ne kadar kısa olursa olsun, karın devamı halinde bir takım zorluklar çıkabilirdi.

Gregory, “Pekala,” diyerek masadan kalktı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ben çalışma odamdayım.” Jade’ye son derece sevecen bir şekilde allahaismarladık dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Kırk dakika kadar sonra dışarıya çıktığında yerdeki karın gerçekten oldukça kalınlaştığını fark etti. Ama burada yaşaya yaşaya karlı havalarda araba kullanmaya alıştı. Bundan çok daha kötü havalarda bir sorun yaşamadan araba kullanmıştı çok kez.

Jade'yi bakıcısının evine bıraktıktan sonra, kıyafetini değiştirmek üzere hızla evine gitti. Mutfakta o kadar ateşin karşısında durduktan sonra bir duş alması kaçınılmazdı. Sonra da üzerine doğru dürüst bir şeyler giymesi gerekecekti. Partinin sonuna kadar orada kalması gerektiğini biliyordu ve birçoğunu tanıdığı misafirlerden bazıları ile karşılaşması kaçınılmazdı. Zaten nasıl olsa Gregory ikramın onun tarafından hazırlandığını söyleyecekti ve bu da bazılarının onun bulunduğu yere kadar gelmelerini kaçınılmaz yapacaktı.

Fazla özenli havası vermeyecek bir şekilde giyinip saçlarını arkada topladıktan sonra geldiğinden daha dikkatli ve yavaş bir şekilde Gregory'nin evine gittiğinde saat yediye birkaç dakika vardı.

Kapıyı o gece için tuttuğu kızlardan biri açmıştı. Gregory görünürlerde olmadığına göre hala çalışma odasında olmalıydı. "Jane ve Sara da geldiler mi?" diye sordu kapıyı açan kıza

"Beraber geldik," dedi Karin. "Aslında Jane'nin annesi bıraktı bizi. Ama bulaşıklar biter bitmez gitmemiz gerekecek. Çünkü Jane'nin annesi oldukça pımpirikli bir kadın."

Sophie, "Tamam," derken genç kıızı pek dinlemiyordu bile. Daha yapılması gereken şeyler vardı. Allahtan bu kızlar onunla çalışmaya alışık olduklarından yapılması gereken şeylerin büyük kısmını o gelinceye kadar bitirmişlerdi. İş sofrayı çok şık bir şekilde hazırlamaya kalmıştı.

Gregory saat tam sekizde mutfığa girdiği sırada her şey hazırды. Genç kadın arkasını dönüp ona baktığında hem şaşırmış hem de fazla uzun süre bakmaması gerektiğini düşünmüştü. Gregory dışarıdaki havaya aldırılmaz bir şekilde krem rengi bir uyum içinde giyinmişti. Aslında çok iddialı bir rengi seçmiş olmasına karşın genç adam son derece yakışıklı ve şık bir görünümdeydi.

"Dışarıdan gelen seslerden anlaşıldığı kadarıyla davetliler gelmeye başladı galiba," diye sordu Sophie.

O sırada Kat, Simpson'larla beraber mutfığa gelmişti. Sophie onları mutfaktan çıkarmakta baya güçlük çekti. Sonra da Gregory'ye dönerek, "Davetlilerin arasında tanıdıkların olmasının da bu sakıncası oluyor," dedi.

CATHY WILLIAMS

“İyi de bunu önlemenin tek yolu, senin de onların arasına karışman. Yoksa her biri buraya gelip kızların işini zorlaştıracaktır.”

“Bir şekilde görünürüm onlara. Ama öncelikle şimdi senin de buradan çıkman gerekiyor. Sen misafirlerinle ilgilenmelisin.” Söylediği doğrudu ama, esas sorun bu değildi. O bu kadar yakinken Sophie’nin doğru düzgün çalışması hiç de kolay olmayacaktı...

Gregory mutfaktan çıkınca Sophie derin bir soluk aldı. Ondan sonra işler otomatik bir şekilde hiç aksamadan yürümeye başladı.

İkram edilen her şeyden son derece memnun kalan davetliler tatlı ve meyveden sonra kahvelerini içtiler ve gece yarısını biraz geçe yavaş yavaş ayrılmaya başladılar. Çoğu haklı olarak dışarıdaki havayı neden gösteriyorlardı, göreceli olarak erken ayrılmalarına.

Kısa bir zaman içinde çok az sayıda davetli kalmıştı geride. Bu sırada Kat mutfığa girerek, “Sen herhalde herkes gittikten ve bulaşık işlerini organize ettikten sonra ayrılacaksın,” dedi. “Seni beklemem herhalde gerek yok.”

“Elbette yok, yarın konuşuruz.”

“Şu ana kadar bir şeyler oldu mu,” diye sorarken anlamlı anlamlı gülüyordu.

“Bak Kat, bu saçmalıklara devam edersen bil ki, bir daha senin için yumurta bile kırmam, aç kalırsın bana geldiğin zamanlarda.”

“Maşallah belden aşağı vurmasını çok iyi biliyorsun. Ama bil ki ben de zaten rejime gireceğim günlere yaklaşıyorum. Sen de bana bir şeyler anlattırsın herhalde, özellikle de biz gittikten sonraki saatler hakkında...” Ve kaçarcasına onun yanından uzaklaştı.

Bütün misafirlerden sonra, üç yardımcısının gitmesi üzerine Sophie gerginleşmeye başladığını hissetti. O sırada Gregory de şartmış gibi mutfığa gelmişti. “Seni benim arabamla evine bırakacağım,” dedi kararlı bir sesle.

Sophie bu konuda bir tartışma açmasının gereksiz olduğunu biliyordu. Biraz önce dışarıya baktığında pencereden sızan ışık karın gerçekten ciddi bir yüksekliğe çıktığını görmesine yetmişti.

“Ortalığı toplama işini artık bırak da seni evine götüreyim.”

“Aldığım ücretin içinde mutfığı bulduğum gibi bırakmak da var. Ve işimi yarım yapmaktan hiç hoşlanmam ben.”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Gözünü seveyim, ufacık şeyler üzerinde bu kadar durma.”

“Alacağım parada bir azaltma yapmayı kabul edersen, ben de burayı böyle bırakıp hemen gitmeyi kabul ederim.”

“Yani... Böyle bir şeyi düşünmen bile çılgınlık Rosie, allah aşkına aklına nasıl geliyor bunlar?”

“O zaman ben de işimi bitirinceye kadar çalışırım ve umarım o zamana kadar yol durumunda fazla bir değişiklik olmaz.”

“İyi de Jade ne olacak?”

“Onu zaten bakıcısından yarın sabah alacağım. Onu dert etme.” Bu sırada bir yandan da çalışmaya devam ediyordu. Tabakları yerleştirmiş, sıra saymaya kalksa yüzü aşkın bardağa gelmişti. Gregory de ona yardım etmeye başlamıştı. Onun yakınlığı genç kadının içinde kıpırdanmalara neden oluyordu. “Gece nasıl geçti?” diye sordu.

“Çok iyi geçti. Ve buranın insanlarını gerçekten çok sıcak buldum. Kıyaslama yapabilecek kadar çok etkinliğe katıldığım için bu değerlendirmede yanıldığımı da sanmıyorum.”

Sophie pencereye yaklaşarak dışarıya baktı. “Bu hava da bir rezalet. Keşke Güney Fransa’da yaşıyor olsaydım.”

“Sen neden buraya yerleştin ki?”

Sophie bir an tereddüt etti. Ama bu sıcak mutfakta ve huzurlu bir hava etrafa hakimken bir tartışmaya girmesinin doğru olmayacağını düşünmeden de edemedi: “Biliyor musun, senin merakın her seferinde aynı yere düşen su damlası gibi. Devamlı damlayarak bende de bir oyuk yaratacağına inanıyor olmalısın.”

“Bak bunu bildin gerçekten de buna inanıyorum.”

“İyi de neden aklını bununla yoruyorsun.”

“Sen ilgimi çekiyorsun,” derken genç kadına bakmıyordu.

“Somon balığının yaşam şekli de benim ilgimi çekiyor ama, bu konuyu hiç düşünmüyorum.”

“Peki sen aldığın bir karardan ötürü hiç pişman olmaz mısın? Kocanla Londra’da bir süre yaşadığına göre, oradaki yaşamla burayı kıyaslayabilirsin.”

“Ben kırsal alanda yaşamayı tercih ediyorum. Londra’da yaşamayı kabul etmemin nedeni Alan’dı. O burada yaşamazdı.”

“Neden?”

CATHY WILLIAMS

“Ona göre sol şeritte gitme hızını seven biri böyle bir yaşama tahammül edemezdi de ondan.”

“Kendini buraya gömmenin nedeni, onunla geçen yaşamını unutmak için mi?”

“Galiba sınırlarınızı biraz aşıyorsunuz Bay Wallace.” Elindeki iş eldivenlerini çıkararak torbasına yerleştirdi. Arkasını dönüp kollarını göğsünde birleştirdiği zaman mutfağın Gregory’den en uzak olan köşesindeydi. Ona yakın olması halinde bütün direncinin kırılarak, onun sorduğu sorulara doğru dürüst cevap vermeye mecbur kalacakmış gibi hissediyordu kendisini.

“Beni eve bırakmaktan vazgeçmediysen, işim bitti gidebiliriz.”

“Haydi gidelim,” diyerek elindeki kurulama bezini masanın üzerine attı. Mutfak kapısının arkasında asılı duran paltosunu giyerek Sophie’nin paltosunu giymesini bekledi.

Ön kapıya çıktıkları anda soğuk, bir kamçı gibi vurmuştu yüzlerine. Mutfak penceresinden güzel bir kış manzarası olarak görünen kar, neredeyse diz boyuna gelmişti. İkisi de anlaşılmış gibi arabaya koşarak girdiler ve hızla kapılarını kapattılar.

Gregory arabayı büyük bir dikkatle bahçe içinde döndürerek yola koyuldu. “Hayret bir şey,” dedi ön cama yaklaşırken. “Londara’da böyle bir kar yağdığını bir kere olsun görmedim.”

“Burada birkaç yıl geçirdikten sonra, çekiciliğini kaybedecektir bu manzara. Sonunda insana gına geliyor bütün bir kışı böyle geçirmekten.” Aslında, doğrusunu söylemek gerekirse, Sophie söylediği kadar sıkılmamıştı bu manzaradan. Ama Gregory gibi birinin bu hava şartlarına fazla dayanamayacağından da emindi.

“Bu böyle devam ederse yarın sabah her şey felç olur.”

“Eh, sabah oldu sayılır zaten.” Son derece yavaş bir şekilde ilerliyorlardı. Silecekler son hızda çalışmasına karşın önlerini görmekte zorluk çektikleri anlar bile oluyordu.

Bir süre daha gittikten sonra, “Bu iş böyle olmayacak galiba,” dedi Gregory. Sophie camdan dışarıyı seyrederken, bir yandan da ertesi sabah Jade’yi nasıl alacağını düşünmeye başlamıştı. Allahtan bakıcının evi onunkine yakındı ve yürüyerek bile yapabilirdi bu işi.

“Duydun mu söylediğimi,” diyerek genç kadını daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı Gregory. “Bu işi yapamayacağı benziyoruz. Korkarım bu gece senin bende kalman gerekecek.”

Sophie bu sefer duymuştu onun ne söylediğini ve ani bir hareketle başını çevirip genç adama baktı. “Ne...?”

“İlerleyemeyeceğiz. Yolda en ufak bir iz bile kalmadı ve ben artık önümü göremez hale geldim. Bu şartlar altında ilerlememiz mümkün değil.” Bu sırada arabayı yavaşça geldikle yöne döndürmeye başlamıştı bile.

“*Bu geceyi senin evinde geçirecek değilim,*” diye panik içinde bağırmıştı Sophie.

“Başka bir şansın yok.” Sophie’ye bakan gözlerinde ciddi bir endişenin izlerini görmüştü genç kadın. “İstersen evine kadar yürümeyi deneyebilirsin, ama bil ki oraya varabileceğini sanmıyorum.”

Bir süre sonra Gregory’nin evinin önüne gelmişlerdi. Gregory motoru kapattı. “Senin derdinin ne olduğunu anlayamıyorum. Bu şartlar altında evine gidemeyeceğimizi sen de görmüş olmalısın.”

“Bu konuda yeterince gayret sarf etmedin ki...” Ümitsiz bir şekilde konuşuyordu. “Kızımı düşünmek zorundayım.”

“O zaten bu gece bakıcısının evinde kalmayacak mı?” Arabadan inerek kapısını hızla kapattıktan sonra, Sophie’nin kapısını açtı. “İnatçılığı bırak da, bir an önce eve girelim.”

Başka çare kalmadığını gören Sophie, ters ters ona bakarak, “Tamam sen kazandın. Ama isteseydin eve kadar götürebilirdin beni...”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sophie paltosunu Gregory'ye uzattı. "Evet, artık geldiğime göre, herhalde bana yatacağım yeri de sen göstereceksin."

Gregory hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp koridorda ilerledi. Kendi paltosu ile Sophie'nin paltosunu vestiyere astı. Genç kadına dönerek, "Sanki birazdan patlayacak gibi bir halin var. Ama bir geceyi burada geçirmek hiç de öyle büyük bir eziyet olmamalı."

Sophie de ona bakıyordu. Böyle bir oldu bittiyle karşı karşıyayken yapabileceği bir şey yoktu. Üstelik medeni bir adamın evinde, bazı mantıklı nedenlerle bir gece için yatmak abarttığı kadar da önemli bir şey olmamalıydı. Gülümseyerek parmaklarını saçları arasında gezdirdi.

"Galiba evimden başka bir yerde kalma alışkanlığım olmadığı için bu kadar ısrarcı oldum eve gitmeye..." diye bir açıklama yaptı.

"Üstüne giyecek bir şeyler ister misin. Daha rahat edersin."

"Vallahi o kadar yorgunum ki, başım yastığa yaklaştığı anda uyuyacağımdan şüphem yok."

Gregory oturma odasına doğru yürüyünce nerede yatacağını bilmediği için mecburen o da genç adamı takip ederken saatine baktı. Biri geçiyordu ama, erken yatma alışkanlığına karşın cin gibiydi Adrenalin guddeleri belli ki fazla mesai yapıyordu.

"Bana katılmak istemediğinden emin misin?" diye sorarken açtığı büyük klasik dünya şeklinin içinden eksiksiz bir bar çıkmıştı.

“O zaman ben de...” İçeceği bir kadeh bir şeyin uykusuna yardımcı olacağını düşünüyordu “Bir cin tonik alayım,” dedi. O barın içinde kırmızı şarap olması ihtimali zayıftı.

Gregory içkisini verirken, ona kendi oturduğu divana oturması için yer gösterdi ve “Yemek gerçekten mükemmel hazırlanmıştı,” diyerek içten bir şekilde memnuniyetini dile getirdi. Sophie’nin divana oturmakta tereddüdünü görünce, “Kimseyi ısırmadığımı sana kaç kere söylemek zorunda kalacağım acaba?” diye sordu.

Sophie ise onun bu sitemini duymazdan gelmeyi tercih etmişti.

“Peki bu kadar değişik yemeği, bu kadar güzel yapmayı nereden öğrendin ki...?”

“Midland’dan ikram konusunda uzmanlık derecem var.” İçkisi-nden kuvvetli bir yudum alınca bir anda boğazından aşağıya doğru bir patlama olduğunu hissetti. Kıpırmızı olduğunu bilerek şaşkınlığını saklama gereği duymadı. “Ne kadar da sertmiş bu içki böyle...”

Gregory de kendi kadehinden ufak bir yudum alarak, “O kadar da sert değil,” dedi ve konuya döndü yeniden. “Ve sonra da Londra’ya gitmeye karar verdin. Peki neden o zaman doğrudan buraya gelmedin ki?”

“Ay, senin bu merakın beni öldürecek. Peki sen neden Londra’da yaşamayı tercih ettin ki?”

“Çünkü kendi sahamdaki iş hayatının büyük payına sahip olmak gibi bir ihtirasım vardı.” Durup, Sophie’nin tepkisinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Genç kadın hafifçe yüzünü buruşturmuştu. “Sanırım bu düşüncem konusunda söyleyecek bir iki şeyin var...”

“Bir şey söylemedim...”

“Gerek yok. Bu konuda ne düşündüğün yüzünden belli.” Ayağa kalkarak kendine bir kadeh daha içki alırken, onun kadehi için de kolunu uzattı. Sophie ona yorgun olduğunu ve hemen yatacağını söylemişti ama, şimdi hiç de öyle hissetmiyordu. Rahat bir şekilde kendini koyuvermişti. “Aslında,” diye devam ederken Sophie’nin elinden kadehini almış, ona da bir cin tonik daha koymuştu. Kısa bir zaman öncesine kadar New York’ta yaşıyordum. Ve hayatımdan da memnundum. Ama babam vefat edince buraya gelerek onun işlerini devralmak zorunda kaldım.” Sophie’ye içkisini verdi.

CATHY WILLIAMS

Sophie konuşmaya devam etti. "New York, Londra... ve sonra da Ashdown... Birbirine pek benzeşen bir seçim değil."

"Soldaki hızlı şerit belli bir zamandan sonra fazla yorucu bir hal alıyor. Daha sakın bir ortamdan bir süre olsun yararlanmak gerekli."

"Demek ki burayı tercih etmenin nedeni bu." Aslında Alan da zaman zaman huzurlu bir kır yaşamından bahsetmemiş değildi. Ama Ashdown'da yaşadığı birkaç hafta, süratten nasibini bu kadar az almış bir yerde yaşamının onun için olmadığına karar vermişti.

"Neden bazı şeyleri sisteminden çıkarmakta bu kadar zorlanıyorsun?" diye sorarken sesi son derece içten çıkmıştı genç adamın.

Sophie bunu anlamazdan gelme yolunu seçmemişti bu sefer. Balayı biter bitmez Alan'la yaşamının ne kadar çekilmez bir şey olduğunu anladığını söylemek geliyordu içinden. Bunun nedeni arka arkaya içtiği iki cin tonik mi, bazı şeyleri yıllardır içinde saklamanın bıkkınlığı mıydı bunu bilemiyordu.

Sophie, "Kırsal alanda yaşamayı rustik bir tembellik gibi tanımlıyor olabilir misin acaba?" derken ayağa kalkmış ve sabırsız bir şekilde odayı arşınlamaya başlamıştı. Sonunda pencerenin önünde durdu. Dışarının karanlığına karşın her tarafın karla kaplanmış olması beyaz bir gece yaratmıştı. Dışarıda böyle bir hava varken bu sıcak ortamda olabilmek insanın içine bir hoşluk ve güven duygusu veriyordu. Her şey mükemmelmış gibi gelmişti Sophie'ye.

Arkasını dönüp genç adama baktı bir süre. "Ve bil ki; burada yaşamak için gösterdiğin bütün bu kahramanca gayrete rağmen zamanla sen de buradan sıkılacaksın. Gökyüzünde mavinin izlerini uzun müddet göremeyince bundan sıkılacaksın... Kuş seslerini özleyerek sıkılacaksın... Şöyle çıkıp doğru düzgün bir yerde yemek yemek istediğinde, böyle bir yeri bulamayarak sıkılacaksın... Bu yağın kar çamur haline gelince arabana girene kadar ayakkabılarının ve pantolonunun paçası çamur içinde kalınca sıkılacaksın... Bir spor salonuna gitmek isteyip de, sadece Bayan Farley'in aerobik salonundan başka gidecek bir yer olmamasından sıkılacaksın.."

"Çünkü senin eski kocan bunlardan sıkılacaktı, ondan öyle mi?"

"Evet, biraz da öyle." Gözyaşları göz oluklarına kadar gelmişti. Ve karşısındaki adama bunu fark ettirmemek için çok büyük bir gayret

GÖNÜLSÜZ EŞ

sarf ediyordu. Bu adam buraya neden gelmişti ki...? Bu evi şato haline getirmek için bu kadar gayret ve para harcamak yerine neden hazır böyle yerlere sahip olan yerlere gitmeyi seçmemişti? Eğer sadece böyle bir yeri restore etmek idiyse maksadı, bu işi bitirdiğine göre neden buradan çekip gitmiyordu. Neden? Neden...?

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Hangi konuda? Ortada konuşulacak ne var ki?” Sophie, içinden asit gibi bir duygunun yukarılara doğru yükselmeye başladığını hissediyordu. “Alan, sadece Londra’da olduğu zamanlarda kendini evde hissedirdi. Buralara yaklaştığı zamanlarda çekilmez bir adam olur çıkardı. Sen ondan farklı olduğunu mu sanıyorsun?” Eliyle bir daire çizerek evi gösterdi. “Bu şahane yeri satın aldın. Ve bizim yarı uykuda geçen yaşamımıza katılmaya çalışıyorsun. Ama bil ki buralara fazla dayanamayacak ve alıştığın hayata döneceksin bir gün.”

“Çünkü böyle ufak ve hareketsiz yerlerde sadece iddiasız miskinler yaşar öyle mi? Arkadaşlarına karşı haksız davranıyorsun.”

Genç adamın bu uyarısı Sophie’nin kızarmasına neden olmuştu. “Ama bizler burada büyüdük,” diye savunmaya geçti.

“Ben ise dışarıklıyım, öyle mi?”

Sophie’nin zihni bulanıklaşmaya başlamıştı. “Sana kötü bir insan olduğunu söylemiyorum.” Oda çok sıcaktı, ya da içtiği cin tonikler odanın sıcaklığını artırıyor gibiydi.

“Böyle düşündüğünü pek zannetmiyorum. Çünkü kocan başarılı bir adamdı ve de iyi biri değildi. Ben de başarılıyım ve benim de iyi olmam mümkün değil. Böyle düşünüyor olmalısın?”

“Hayır.” Acaba Gregory haklı mıydı? Gerçekten de böyle mi düşünüyordu? Salim düşünemediğini fark etti. Bir takım saçmalıklar yapmak yerine yatsa iyi olacaktı. “Ben artık yatmalıyım,” dedi.

“Haydi sana yol göstereyim. Yürüyebilecek haldeyken yatsan iyi olacak,” diyerek ona yaklaştı.

Sophie, onun kendisine yakın olmasını istemiyordu ama genç adam onu kolundan tutunca, o da insiyaki bir şekilde ona yaslandı. Bacakları onu taşımakta belli ki zorlanacaktı. “Aç karnına içtiğim o iki kadeh anlaşılan beni fena çarptı,” dedi özür diler bir havada.

CATHY WILLIAMS

“Ne demek aç karnına...?” Yavaş yavaş merdivenlerden çıkıyorlardı. Fenalaştığını hissediyordu. “Hiçbir şey yemedim demek...”

“En son ne zaman bir şeyler yemiştin, söyler misin?”

Sophie düşünmeye çalıştı. “Dün... Bilemiyorum saat kaçta...”

Genç adamın onu tutan kolunun göğsünün tam altında olması da başka bir anlamda hiç de iyi gelmiyordu Sophie'ye. Ya da çok iyi geliyordu. Gregory'nin kolu birkaç santim daha yukarı çıksa, meme uçlarının nasıl kabardığını bluzunun üstünden hissedebilirdi. Başka şeyler düşünmesinin gerektiğini fark edebilecek kadar kendindeydi. “Sen şuradaki banyoyu kullanacaksın,” demişti girdikleri güzel yatak odasındaki bir kapıyı göstererek. “Oda möbelleri bakımından tam olarak bitmiş durumda değil ama, bir gece için yeterlidir.”

Sophie bakışlarını odada gezdirdikten sonra, “Mükemmel. İnaniyorum ki, yatağa uzanır uzanmaz kendimden geçeceğim. Zaten ihtiyacım olan da bu.” Der demez yatağa uzanıp ayaklarını da yumuşacık yatağın üzerine çekmişti.

Gregory'nin de hala odada olduğunu hisseder gibiydi. Ama bunu doğrulamak için gözlerini aralaması gerekiyordu ki, bu son derece zahmetli bir işti ve bu haldeyken bu zahmete katlanamayacaktı.

Uyandığında oda karanlıktı. Gregory de hala oradaydı. Kirpikleri arasından bulanık bir görüntü bunu doğruluyordu genç kadına.

“Sanırım buna ihtiyacın var,” derken ona bir bardak su ve iki aspirin uzatmıştı. Sophie suyu alıp aspirinleri içti.

“Bu da iyi gelir,” diyerek bir bardak çok şekerli çay uzattı genç kadına. Gregory'nin bu konuda iyice deneyimli olduğu belliydi.

Sophie yatağından doğrulurken bazı şeylerin hiç de normal olmadığını hissediyordu ama bunların ne olduğunu anlayacak durumda değildi henüz. “Fena çarpmış içtiğim içki beni,” diyebilirdi. “Sen ne yapıyorsun hala burada.” Sonra genç adamın bir gün evvelki kıyafetlerini de değiştirmiş olduğunu fark etti.

Gregory, “Akşamdan kalanlar sabah kalktıklarında hep böyle olur, önemli bir durum yok,” diyerek yatağın kenarına oturdu.

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Sabah kalktıklarında mı...?” Anlaşılan odanın karanlık olması nedeniyle sabah olduğunu fark etmemişti. “Saat kaç...?”

“Dokuzu biraz geçiyor.”

“Neee...” Bir anda yataktan fırlamıştı Sophie. O anda, kendine göre birkaç dakika için gözlerini kapattığı sırada elbiselerinin üzerinde olmadığını gördü. Üzerindeki kendi ölçülerinden dört beş ölçü büyük gömleğe bakarken, “Beni neden uyandırmadın,” diye sordu. Hayreti hala geçmemişti ve bu nedenle de söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Aslında bu kılığa girmeden önce soyunmuş olması gerektiğini düşündü ama bu konuda da bir şey söylemeden sordu. “Karın durumu ne? Hala yağıyor mu...?” Bu adamın bir gece önce onu soyup, hatta sutyenini bile çıkarırken düşünmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Bu adam artık onun vücudunun birçok ayrıntısını biliyor olmalıydı. Muhtemelen her tarafını dikkatle incelemişti de. Belki de ellemişti onu.

Gregory yataktan kalkıp pencerelere yaklaşarak kalın perdeleri açtı. “Evet, kar devam ediyor,” dedi. Tipi şeklinde yağan karı Sophie de zaten doğrulduğu yatağın içinden görebiliyordu.

“Telefonunu kullanmalıyım,” dedi telaşla.

“Bence üzerine bir şeyler giy de aşağıya gel. Elbiselerin aynanın kenarındaki koltuğun üzerinde.”

Sophie, “Tamam,” derken Gregory odadan çıkmıştı. Büyük bir hızla giyindi. Saçlarını parmaklarıyla tararmış gibi yapıp biraz olsun düzelttikten sonra aşağıya inip mutfığa girdi.

Gregory, kahvaltıyı hazırlamış onu bekliyordu. Bir gece önce onun da çok az uyuduğu bakışlarından belliydi.

Sophie telefona giderek Jade’nin bakıcısının numarasını çevirdi. Kısa konuşması sırasında her şeyin normal olduğu, endişelenecek hiçbir şeyin olmadığı haberini almıştı. Yağan karın yoğunluğu nedeniyle onu o saatte beklemedikleri de belliydi. Bütün bunlar genç kadını rahatlatmaya yetmişti.

Gregory, şömüne benzeri ocağa dayanmış ona bakıyordu. Bu sadece bir erkek. diye düşünmeye çalıştı... Ona hiç de Alan’mış gibi bakmadığını fark etti. Bu son derece yakışıklı olmasının yanı sıra cana yakın bir erkekti ve tehlikeli olmasının nedeni de buydu.

CATHY WILLIAMS

Gregory eksiği olmayan mükemmel kahvaltı tepsisini gösterdi genç kadına. "Bence şunları bir ye, sonra bir program yaparız."

Sophie'nin karşısına oturarak kendi tepsisindekileri yemeğe başladı. Bu sırada Sophie de kurtlar gibi aç olduğunu anlamıştı. Tepsideki her şey bir ziyafet gibi görünüyordu genç kadına. Bu, dikkatini genç adamdan uzak tutuyordu Ama bu açlığı geçtikten sonra, hiç olmazsa bir süre yine bu adamla karşı karşıya kalacaktı.

Kahvesinden kuvvetli bir yudum aldıktan sonra, "Sen de benimle burada tıkanıp kaldığın için çok üzgünüm, kusura bakma," dedi.

"Ve de bundan dolayı bu kadar üzgün olman beni çok duygulandırdı," derken alaycı bir gülümsemeyle bakıyordu Sophie'ye.

"Alaycı davranmak zorunda değilsin..."

"Haklı olmaya haklısın da, sen de bu kadar resmi bir nezaket gösterisi içinde olmayabilirsin."

Sophie'nin onunla atışacak hali yoktu sabah sabah. Üstelik bir kızgınlıkla fırlayıp evden çıkması da mümkün değildi. Karın haline bakılırsa burada birazdan daha fazla kalmak durumuyla bile karşı karşıya kalabilirdi. Kahvaltısını bitirdikten sonra masadan kalkarak tepsisini lavobaya taşıdı ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

Gregory, "Jade nasılmış," diye sordu. Sophie onun bir şeylerden rahatsız olduğunu hissediyordu. Aslında en büyük aptallığı bir gece önce mutfağı toplamaya ısrar ederek vaktinde evine gitmemesi olduğunu biliyordu artık. Aldığı parayı hak etmek uğruna her şeyi berbat etmişti. İyi niyetli bir gayret işeri bak ne hale getirmişti.

"Jade iyiymiş," diye cevapladı Gregory'yi.

"Senin ağzından bir laf almak da dış çekmeye benziyor."

"O zaman sen de boşu boşuna gayret gösterme."

"Konuşmayalım pekala. Onun yerine yapabileceğimiz bir önerin var mı?" Bunları söylerken sesindeki yumuşaklık ve ima genç kadının tüm vücudundaki tüylerin bir anda canlanmasına neden olmuştu. "Hava şartları nedeniyle burada kalacağın sürede, sanki bir esirmişsin gibi hep susmamız gerektiğini düşünüyorsan, bunu çok sempatik karşılamamakla beraber, bu şartına da rıza gösteririm."

Gregory'nin haklı olduğunu o da biliyordu. Bu adamla konuşurken kendi doğasının dışında bir sıkıntı çektiği ortadaydı. Genç adam

sadece biraz olsun sosyal olma çabasıındayken, onun söylediklerine daha derin ve bazen de edepsiz anlamlar vermemeliydi.

Ona doğru dönüp, onun gözlerinin içine bakmaya zorladı kendisini. “Elbette hayır. Bu çok aptalca bir şey olur.” Bulaşıkları kurulamaya devam ediyordu.”Sanırım karın esiri olmak beni biraz gergin yaptı. Jade birden fazla gece evinden uzak kalmadı hiç.”

“Onun hiç akrabası yok mu, bir yeğen, bir teyze falan.”

Bu soruyu kötü niyetle sormuş olamazdı. O zaman o da doğru dürüst cevap vermemeliydi. “Hayır,” dedi. “Ben ailemin tek çocuğuydum. Alan’a gelince...” bir an duraksadı. “Onun ailesi ise dünyanın dört bir yanına dağılmıştı. Anlayacağın ben ve Jade, hepsi o kadar.”

“Buraya yerleşmenin nedeni, burada Jade’yi ve kendini daha güvende hissetmen olmalı.”

“Öyle de diyebiliriz.” Bunu kabul etmek bile her nedense ona ağır gelmişti. “Bak,” dedi onun etkisinde kalmamak için ondan birkaç adım uzaklaşıp ellerini kurularken. “Ben kendi sorunlarımla ilgili olarak insanlarla konuşma konusunda kapalıyım.”

“İnsanların dertlerini paylaşmalarının yararlı yönü vardır.”

“Bunu bir sonraki *itirafım* sırasında dikkate alacağım,” derken şaka ettiğini belli etmeye de özen göstermişti.

Gregory çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bak, şu anki görünümüyle bu kar bizim burnumuzu dışarıya çıkarmamıza bile engel,” diyerek konuyu değiştirdi. “O zaman biraz dinlenerek karın azalmasını bekleyelim. Benim de zaten çalışma odasında yapacaklarım var. Sen de kendine bir meşgale bul.”

Bu konuşmadan sonra genç adam onu evin o zamana kadar görmediği bir bölümüne götürdü. Koridorun sonundaki geniş oda bir kitaplığa çevrilmişti. Sophia, son derece rahat olduğu daha uzaktan belli olan büyük deri kanepeye oturarak bir ayağını da altına aldı. “Burada televizyona neden gerek gördün ki?”

“Bazen geç saatlere kadar burada çalışırım. Dünya borsalarının o günkü durumunu da televizyondan izlemek imkanım oluyor.”

“Bazen de geç saat şovlarını izliyor olabilirsin,” diyerek uzaktan kumandaya uzandı. “

“Sen benim hayatta karşılaştığım hiçbir kadına benzemiyorsun.”

“Bu klişe sözleri daha önce de duymuştum.” Başını sempatik bir şekilde soru sorar gibi yana eğip sordu. “Söyler misin bu basma kalıp sözleri bundan önce kaç kadına söyledin, tabii sayısını tam olarak hatırlamayabilirsin. Yuvarlak bir rakam bana yeter.”

Gregory’nin yüzünde tebessümden eser yoktu. “Ne biçim soru bu? Butip şeyler sana her söylendiğinde karşıdaki adamın seninle yatmak istediği anlamını çıkarıyor olmalısın. Yanlış mıyım...?”

Sophie gözlerini pencereden ayırarak genç adamın gözlerinin taa içine bakmaya başlamıştı. Özgüven kazanmış bir hali vardı. “Ben böyle kelimelendirmezdim ama söylemek istediğim buydu...”

“Bence bu gerçek duyguların ifadesinin son derece çarpıtılmış bir yorumu. Bana sorarsan senin evlilik ve ayrılığın, yaşama ve insanlara bakışını epey çarpıtmış.”

Sophie nazarlarını ölçülü bir ifadeyle genç adamın gözlerinden ayırmıyordu. “Psikoanaliz çalışmaların arasına beni sokmazsan memnun olurum” Televizyonu açtı. “Bu konuda bir yardıma ihtiyacım olduğunu düşünürsem, sana değil bir uzmana baş vururum.”

“Niyetim seni psikanalize tabi tutmak değil.” Gregory son derece sakindi. “Seni oldukça ilginç bir kişi olarak görebilirim. Ama henüz bu kadar ilgi sahama da girmiş değilsin.” Ayağa kalktı. Ama her halinden oldukça gergin ve rahatsız olduğu belliydi..Kadınların kendilerini onun ayaklarının dibine atmasına alışmış olmalıydı.

“Bunu duymak beni rahatlattı,” derken sesindeki alayı gizlemeye ihtiyaç duymamıştı genç kadın. Sonra dışarıya bakarak,” Hava şartları ne olursa olsun gitmeliyim. Daha fazla geç kalırsam Jade ciddi olarak endişe etmeye başlar...”

Paltosuna sarılmış olmasına karşın, dondurucu bir soğuk olduğunu hissetmişti Sophie, dışarı çıktıklarında. Buna karşın arabanın yola çıkabilmesi için yaklaşık kırk beş dakika araba yolunu kürekle temizlemek zorunda kalmışlardı.

Range Rover’e bindiklerinde genç kadın kan akışını kolaylaştırmak için ellerini ovuşturmak gereği duydu.

“Bu yolu temizleme işinde yardım etmen gerekmediğini sana söylemiştim, ama dinlemedin.” Arabayı yavaş bir manevrayla yola doğru çevirdi.

“Sadece senin çalışmana, benim de seyretmeme daha mı normal olarak bakardın ki? Kaldı ki senin nasıl baktığın da önemli değil. Yapılması gereken zor bir iş vardı ve ben de sana bunda yardımcı oldum. Büyütecek bir şey yok bunda. Hem bu havada yola çıkmaya neden olan da bendim. Ben olmasaydım, sen şimdi sıcak çalışma odanda huzur içinde oturuyor olacaktın. Üstelik gezegenin bu bölümünde kadınlar – ”

Gregory onun sözünü kesti. “Yani öyle konuşuyorsun ki, sanki burası Sibiryadır. Londra’dan sadece birkaç saat uzaktayız.”

Sophie gülmek için kendini tuttu. “Burada kadınlar da kürekle yol açarlar. Doğru Londra’ya çok uzak değiliz. Ama, Knightsbridge’deki kadınlar böyle havalarda sadece manikür yaptırmak için sokağa çıkarlar. Hem belki fark etmedin ama, benim fizik yapım kürekle kar temizlemeye uygun.”

Bunu söylememiş olmayı tercih ederdi. Çünkü bu sözler genç adamın, onun vücudunu tepeden tırnağa süzme fırsatını vermişti ve bu bakışlar insanın içini, her yanını ısıtacak kadar sıcaktı...

ALTINCI BÖLÜM

“*B*u kesinlikle tahammül gösteremeyeceğim bir şeydir,” dedi Sophie arkadaşı Kat’a. Baştan aşağı yenilenmiş otelin restoranında yemek yiyorlardı.

“Böyle bir şey seni eskiden hiç rahatsız etmezdi,” diye uyardı arkadaşını Kat.

“Neredeyse bütün kasaba benim geceyi onun evinde geçirdiğimi biliyor. Eğer bana nasıl bir gece geçirdiğimi sormuyorlarsa, kendi tahmin ve hayallerini bozmamak için bunu yapıyorlardır bunu. Günahkar olduğumun kararını herhalde vermişlerdir.”

“İyi de ben senin günahkar olmadığını gayet iyi biliyorum.”

“Bunu bizim bilmemiz yeter mi sence?” Garsondan hesabı isterken devam etti. “Orada kaldıysam gönlüm öyle istediğinden değil, bir takım mecburiyetlerdendi bu. Ya eve gideceğim diye donup kalacaktım, ya da bir gece için orada kalmaya rıza gösterecektim. Sanırım hiç kimse birinci seçeneği denemek çılgınlığını yapmazdı.”

“Ben bu konuda seni suçlayanlardan değilim ki, bunları bana söylüyorsun. Ama kimsenin ağzı torba değil ki büzesin. Üstelik, adımın bir erkekle çıkacağını bilsem, bunun Gregory Wallace olması için epey bir şey vermeye razı olurum.”

“Ben de senin bir başka erkekle ilişkin olduğunu sanıyordum...”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Evet, Mark’la. Aslında o da çok tatlı bir adam. Ama hiçbir erkek Gregory Wallace ile kıyaslanamaz.”

Sophie kütüphaneye dönerken arkadaşıyla olan bu konuşmanın onu biraz olsun rahatlattığını hissetti. Bütün bu söylentilere rağmen burayı çok seviyordu. Bu ufak kasaba onu ve kızını bir güvenlik örtüsü gibi koruyordu.

Bu adamla bir ilişkisi olamayacağına göre, söylentiler de kısa bir süre sonra nasıl olsa unutulup gidecekti. Ne var ki; bu tesellisi o akşam tam kütüphaneyi kapatmak üzereyken uçup gitmişti. Gregory kapıdan girmiş ve ağır adımlarla ona yaklaşmaya başlamıştı...

O anda içinde olmadık duyguların kıpırdandığını hissetti Gregory önüne kadar gelip duruncaya kadar hareketsiz bir durumda ona baktı. “Zamanlama bakımından çok sık hata yapıyorsun?”

“Sadece aldığım kitabı vermeye geldim,” derken elindeki kitabı Sophie’ye uzatmıştı genç adam. Genç kadın kitabı almak için elini uzattı ama Gregory kitabı hala elinde tutuyordu. “Ancak kitabı vermem, benimle bir yemek yemeği kabul etmen halinde mümkündür.”

Sophie yanına eğilerek çantasını aldı. Ona kibarca gülümseyerek, “O zaman yarın sabah gel ve kitabı Claire’ye ver.”

Gregory, onun da tahmin ettiği gibi kitabı yavaşça masanın üzerine bırakmıştı. “Evet, şimdi ne diyorsun yemek için...?”

“Ne dememi bekliyorsun ki,” derken yan yana kapıya doğru yürümeye başlamışlardı. Kapıyı açarak onun çıkması için kenara çekildi ve kapıyı kilitledi..

“Bir akşam yemeği seni neden bu kadar korkutuyor..?”

Akşamın karanlığı onun yüzünü tam olarak görmesini engelliyor da olsa genç adama baktı. “Akşam yemekleri için bir davetiye beklediğim zehabına nereden kapıldın ki?”

“Özürlü çocuklara bağış toplamak için çalıştığımı duydum...”

“Evet, doğru duymuşsun...” Bu konuşmanın nereye gidecekti...?

“Bu konuda çok ciddi bir bağışta bulunabilirim. Bana şantaj yaptığımla ilgili bir şeyler söylemeye başlamadan önce bil ki, ben bu tür bağışları her yıl yapıyorum. Yani bu konudaki eli açıklığının nedeni sen değilsin. Sadece birine yerel bir hayır kurumuna bir bağış yapma arzumu söyledim, seninle konuşmamı salık verdiler.”

CATHY WILLIAMS

Sophie, onun bu sözlerine uygun bir cevap vermek için kendini zorlarken genç adam, inandırıcı şekilde sözlerine devam etmişti. "Bir yemek yersek bunu daha ciddi olarak konuşmak fırsatını buluruz diye düşündüm. Bağış yapacak birinin bu paranın nerelere gideceğini bilmesini sanırım sen de mantıklı bulursun..."

Sophie bu adamın karşısında bir kez daha mağlup olmanın kaçınılmaz olduğunu fark etmişti. Fazla uzatmadan, "Pekala," dedi.

"Yarın akşama ne dersin?"

"Olabilir. Ama bu yemek benim evimde olmalı. Etraftaki dedikoduları herhalde sen de duymuşsundur."

"Evet, bu dedikodular..." Sesinde eğlenirmiş gibi bir hava vardı. "Rahatsız edici, değil mi?" Oysa kendisinin hiç de rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. Hatta hoşlanır gibiydi bunlardan. "Oldu. Yarın akşam saat sekiz sularında sende olurum."

Bu yemek Sophie'nin isteyeceği en son şeydi. Bu adamla yolda karşılaşmak istemezken, şimdi evde baş başa yemek yiyeceklerdi.

Ertesi gün hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Özürlülere ait hayır kurumuyla ilgili bazı dokümanları bir araya getirirken bile, keşke böyle bir gece olmasaydı diye düşünüyordu. Öğleden sonrayı alış veriş yaparak geçirdi. Farklı bir makarna yaparak hem becerisini bir kere daha gösterebilir, hem de yemeğin uzun sürmemesini sağlardı.

Jade yemeğin hazırlanmasında kendince annesine yardım ettikten sonra saat yedi buçukta yatmıştı. Böylece Sophie'ye kendine çeki düzen vermek için yeterli zaman kalıyordu.

Saat sekiz olduğu sırada hala saçına mazbut bir şekil vermeye çalışıyordu. Kapı iki kere çalındığında ancak koşarak kapıya yetişmişti ve kapıyı açtığında genç adamı saatine bakarken buldu. Gregory'nin içeri girmesi için yer açtı.

"Beni kapıda bırakacağından korkmaya başlamıştım," diye yanından geçerken, kolonyasının erkeksi kokusu Sophie'ye bir ilk uyarı gibi gelmişti. Dikkatli olmalıydı...

"Yani beni bir yatağın altına girmiş saklanırken mi düşündün?"

"Vallahi bilmem ama, o kadar öngörülemeyen birisin ki, insan hiçbir şeyden emin olamıyor. Senden her tepkiyi beklerim..."

GÖNÜLSÜZ EŞ

Pardösüsünü çıkartıp koridordaki koltuğa öylesine attı. Siyah bir pantolon ve dik yakalı siyah kaşmir bir süveter giymişti. Sophie onu dikkatle süzdükten sonra, “Bu kıyafetinle bir şeyi gizlemek ister gibi bir halin var...” dedi gülümseyerek. Adama karşı sert olmanın bir yararı yoktu. Bu yemeğin maksadı ondan hayır konusunda yüklü bir meblağı koparmak olduğuna göre itişip kakışmamalıydı.

“Gecenin karanlığından yararlanarak hiç kimseye görünmeden evine girmek için gerekli bir önlem olarak gördüm bunu. Birilerinin akşamları evine kimlerin geldiğini saptamak için uzaktan tuzak kurup kurmadıklarını bilemezdim...”

“Bakıyorum itibarımı korumak için uykuların bile kaçmaya başlamış.” Oturma odasına doğru yürürken genç adamın sıcaklığını ense-sinde duyar gibiydi.

“Aslında senin bu tür söylentilere bu kadar kulak asman bil ki beni ciddi şekilde şaşırttı. Seni çok az zamandır tanıyor olabilirim. Ama senin kalibrende bir kadını bu tür söylentilere aldırmamalı.”

Dış dünyanın değerlendirmelerine aldırان bir kadının çok daha çekici şeyler giymesine Londra’daki yaşamı sırasında alışmış olmalıydı. Üstelik be geceki kılığı için de öyle düşünmüş olabilirdi. Evet, hiç dikkat etmemiş değildi. Ama dikkat ettiğinin belli olmamasına daha çok dikkat etmişti. “Aslında pek aldırmanam. Ama insanların hakkımda yanlış kanaatler edinmesinden de hoşlanmam doğrusu.”

“O zaman o gece çılgın gibi bir aşk gecesi geçirmiş olsaydık, bu tür söylentilere hiç kulak bile asmazdın, öyle mi?” Bu sırada ona oldukça anlamlı bakıyordu genç adam.

Sophie bu bakışların etkisi altında kalmamalı, ya da hiç olmazsa bunu bu adama hissettirmemeliydi. Üstelik Alan da bu tür taktikleri başlangıçta çok kullandığı için bu konuda bir bağıışıklığının da olması gerekirdi. Gregory bu tür taktikler kullanacak bir adama benzememeye başlamıştı onun gözünde. Ama, bir an için bile bir gaflete düşmemeliydi. Yoksa bu işin nereye gideceğı hiç belli olmazdı.

“Bir şeyler içmek ister misin.” diye sordu kibar bir ev sahibi haliyle. Onun sorusuna cevap vermemek için de iyi bir bahaneydi bu. “Zaten çok fazla bir tercihin de yok. Kırmızı, ya da beyaz şarap. viski veya cin...?”

CATHY WILLIAMS

“Bir bardak beyaz şarap uygundur.” dedi. Sophie mutfığa giderek iki kadehle döndü geriye. Bir, bilemedin iki kadeh şarap, çabuk yenilmiş bir yemek, yapımına Jade’nin de katkıda bulunduğu bir kek, kahve... Bir iki saat içinde bitmesi gereken bir karışımdı.

Gregory’nin karşısına oturarak masadan aldığı dosyayı ona uzattı. “Hayır derneğinin çalışmaları ile ilgili biraz bilgi hazırladım senin için.” Gregory kibarca uzanıp dosyayı almıştı. “Şöyle bir göz gezdirdikten sonra, sorularını cevaplamaya hazırım.”

“Ne kadar da bir iş kadını tavrın var,” diye mırıldanarak dosyayı karıştırmaya başladı genç adam. Kısa bir göz gezdirmeden sonra dosyayı Sophie’ye iade etti. “İyi görünüyor.” Sonra da yapmayı düşündüğü bağışın miktarını söyledi. O anda şarabından bir yudum alma ihtiyatsızlığında bulunmuştu Sophie. Yudumladığı şarabın tamamı değilse büyük bir kısmı nefes borusuna kaçmış olmalıydı.

Büyük zorlukla, “Çok bonkörsün,” diyebilirdi. “Teşekkürler.”

“Öyleyimidir. Ve bir şey değil.” Sonra ayaklarını iyice uzatarak sırtını koltuğa dayadı. “Söyler misin bu hayır işine neden girdin.?”

Gregory, onun verdiği dosyaya hiç de dikkatle bakmamış olmasına rağmen, şaşkınlık yaratacak kadar büyük bir meblağı bağışlamayı düşündüğünü söylemişti. Şimdi de ona bu konudaki hayranlığını dile getirecekti. Ama Sophie bu adamın bunları neden yaptığını biliyordu. Niyeti belli ki, onu yatağa götürmek olmalıydı.

Onu en fazla tahrik eden şeyin, kendisinin bu konuda ona hiç yüz vermemiş olduğuydu muhakkak ki. Bu tip adamlar kolay kadınlara alışık oldukları için, etekliğini hemen aşağıya indirmeyen kadınlara karşı geçici de olsa bir arzu duyarlardı.

Aslında bir bağış yapmak falan önemli değildi bu kadar zengin insanlar için. Yeter ki istedikleri vücudu çırtl çıplak görsünler ve onun içine girsinler. Ama bu adam bu kadar aptal olabilir miydi ki, Sophie’nin bu konuda teslim olmayacağını anlayamamıştı hala...?

“Paranın nereye gideceğiyle daha fazla ilgileneneğini sanıyordum. Ama, tam olarak bakmadın verdiğim dosyaya.” Nasıl olsa adamın açığını yakalayarak kendisini enayi yerine koydurmayacaktı.

“Sana güveniyorum. Yoksa güvenmemeli miyim? Üstelik görmem gereken şeyleri de gördüm zaten.”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Bu kadar kısa zamanda ne görmüş olabilirsin ki?”

“Yapılan son bağış kalemini görmek bana yetti...”

Sophie bir anda kızardığını hissetti. Bir konuda yine düşünmeden hareket etmişti. Ama bu bilgilerin onun eline geçeceğini nereden bilebilirdi ki. Son bağış kalemi, onun Gregory'nin verdiği partinin ikramı karşılığı aldığı meblağa eşitti..

Bunu fark etmemiş görünmeyi tercih etti Sophie, ama fena yakalanmıştı. “Madem bana güveniyordun bir çek yazıp yollayabilirdin. Böyle bir akşam yemeğine de gerek kalmazdı o zaman.”

“Olabilirdi. Ama bu vesileyle seni daha iyi tanıyabilirim diye düşünmüş olamaz mıyım?”

Daha iyi tanımak... İşte yaklaşıyordu esas nedene. “Yemeğe ne dersin?” Ayağa kalkıp şarabından bir yudum aldı. “Umarım düş kırıklığına uğramazsın. Çünkü öyle fazla komplike bir şey yerine özel bir makarna yapmakla yetindim. Dilerim beğenirsin.”

“Bayılırim,” diyerek ayağa kalktı Gregory. Ama yüzündeki bir çizgi onun biraz olsun rahatsız olduğu izlenimini vermişti Sophie'ye. Ama her nedense onun iri ellerinin onu soyduğunu ve göğüslerini avuçladığını hayal etmişti bir an için. Hele bacaklarının arasında onun sertliğini hissetmenin ne çıldırtıcı olacağını düşünmemeyi de becerememişti. Çılgın bir kan dolaşımının tüm vücudunu sardığını hissetti. Ama bunu ona hissettirmemeliydi...Hızla arkasını dönüp mutfığa doğru yürüdü kararlı adımlarla...

Yemek masasını mutfakta hazırlamıştı. Yemek ve salatayı da koyduktan sonra Gregory'yı sofraya davet. Neyse ki yavaş yavaş kendine gelmiş, biraz önceki krizi atlatmıştı. Maksatlı konuşmadığı zamanlarda genç adamın açtığı konular ve onları ele alış şekli gerçekten çok ilgi çekici ve hoş şeyler oluyordu Sanat, ekonomi, politika her konunun konuşulup tartışılacağı bir adamdı Gregory.

Sophie buna karar verince ona da, onun sadece bir mimar olarak görülmemesi gerektiğini söyledi büyük bir rahatlıkla

“Ama senin hiç etkilendiğini sanmıyorum,” dedi Gregory biraz da üzgün bir tonda. Masadan biraz geri çekilip ayaklarına uzatacak yer açtı. “Birinden etkilenmek için fazla katı bir kişiliğe sahipsin.”

CATHY WILLIAMS

“Bak işte bu da, senin insan karakterini tahlil etmekteki ustalığına giriyor olsa gerek. Bunu da listeye eklemeliyim.” Kalkıp genç adamın tabağını almak için uzandı.

“Otur,” dedi Gregory, genç kadını bileğinden tutarak. Parmaklarının nabzının üzerindeki sıcaklığı bir an için Sophie’yi hareketsiz bırakmıştı. Kalp atışları ve soluması hızlandı bir anda. Duydukları çok garip şeylerdi ve bundan önce böyle duyguların esiri olmadığını düşündü. Hissettikleri bir paniğe doğru götürüyordu Sophie’yi.

“Kişisel sahama girilmesinden hoşlanmadığımı sana söylediğimi zannediyorum,” diyebildi son bir gayretle.

“Böyle bir niyetim yok. Sadece konu açmaya çalışıyorum.”

Kısa bir süre hareketsiz şekilde birbirlerine baktılar. Sonunda Sophie bakışlarını indirdi. Oturmanın ayakta durmaktan daha kolay olduğunu hissederek oturmayı tercih etti. Titrediğini biliyordu. Güç kazanmak için bardağını şarapla doldurup birkaç yudum içti.

Eli hala Sophie’nin nabzını tutuyordu. Her şey iyiydi de bu iyi değildi Sophie için. Ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. “Kanne iş yapardı?” diye soru Gregory.

Bir anda tatsız bir yere gelmişti konuşma. Zaten bu sırada Gregory de memnun kalmamış olmalıydı ki bunu sorarken bakışlarını genç kadının gözlerinden kaçırmıştı.

Bu tür konulara girilmesini hiç istememekle beraber bu soruya cevap vermesi gerektiğini düşündü Sophie. “İş hayatındaydı. Daha çok mali konularda yatırım ve projeleri vardı Londra borsasının en büyük brokerlarından birini temsil ediyordu.” Kesik bir şekilde güldükten sonra şarabından bir yudum daha aldı ve gözleri boş bardağa dikildi. “Alan parayı severdi. Ve büyük rakamların peşinde olurdu her zaman. Hızlı giden şeritte, hızlı bir yaşama sahip olmasını sağlamıştı ona bu para. Spor arabalar, Knightsbridge’de görkemli bir çatı katı, Avrupa’nın beş yıldızlı otellerinde geçirdiği günler...”

Alan hakkında başlangıçta sahip olduğu rezervler, onun bitip tükenmez flört girişimleriyle zaman içinde kaybolmuştu doğal olarak. Aslında ilk başlarda ondan çok fazla hoşlandığı söylenemezdi. Evet, yakışıklı bir adamdı ama, bazı eksikleri var gibi gelmişti Sophie’ye. Ama bir bombardıman gibi devam eden çiçek buketleri, Belçika’dan

GÖNÜLSÜZ EŞ

onun için özel olarak getirtilen eşsiz çikolatalar sonunda bu rezervlerinin kalkmasına neden olmuştu. Çok zordu Alan'ın bu ısrarlı flört girişimlerine karşılık vermemek, Sophie için bile. Yaşamının tamamını Ashdown'da geçirmiş bir genç kız olarak sonunda ona teslim oluvermişti...

İkinci, üçüncü kadehi de bitirdikten sonra kendini son derece rahat hissetmeye başlamıştı Sophie. "Aslında çok mütevazı bir aileden geliyordu ve yaşama bir memur olarak atılmıştı." Kendi sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Tanıdığı Sophie Turner bu gibi şeyleri hiç kimseyle konuşmazdı. Yıllarca etrafına kurduğu duvarların arkasında yaşamıştı ve bundan da şikayetçi değildi. O anda bu duvarlarda büyük gedikler açılmaya başladığını o da hissediyordu.

"Çocukluk günlerinde büyük arabalarda gezip, şık giyinen insanları gördükçe, kendisinin de günün birinde onlardan biri olacağına yemin ettiğini söyler dururdu." Bir bardak şarap daha koydu kadehine. Bu hızla giderse üst kata kendi ayaklarıyla çıkması bile mucize olacaktı. Üstelik bir de bakması gereken Jade vardı yukarıda. Ama bunu düşünerek hareket edecek noktayı geçmiş olmalıydı.

"Bu şekilde bir düşüncayı fazla yadırgayıp, suçlamamak lazım insanları. Herkes günün birinde çok iyi bir yerde olmayı hayal eder," dedi Gregory, Alan'ı korur gibi.

Kendine gelip, yeniden sırça köşküne dönmesi gerekiyordu. Ama artık bunu yapamayacağını da farkındaydı. "Alan hiçbir zaman en iyi ikinci olmaya tahammül edemeyecek kadar büyük bir ihtirasın adamıydı. Ölçüsüzdü bu konuda. Sınır tanımayan bir ihtiras ne sahibine, ne de çevresine mutluluk veremez..."

"Nasıl tanıştın onunla?"

"Onun şirketinin bir etkinliğinde ikram hizmeti verdim. O anda gözünün beni kestiğini hissettim. Bakışlarımı... Gözlerimin ve saçımın rengini beğenmiş. Boyumu posumu da... Ona göre son derece dramatik görünümlü bir kadınmışım. Tam onun koluna takıp gezdireceği gibi biri. Ben de çok deneyimsiz ve onun arzularına boyun eğecek kadar gençtim."

"Neymiş onun arzuları?"

“O, onun gölgesinde yaşayıp, bundan mutlu olacak birini arzulu-yormuş. Benim giyeceklerimi bile kendi seçmeye başlamıştı. Benim taşralı tipimin bir şekilde ortaya çıkacağından korktu her an. “Derin bir soluk alıp ayağa kalktı. Bu hareketi gereğinden fazlasını içtiği konusunda onu uyarmıştı. Ayakta durup Gregory’nin önündeki tabak-ları alabilmesi tam bir tesadüftü. Gregory de hemen ayağa kalkmış, ona yardımcı olmak bahanesiyle yakın bir mesafede onu kontrol etme gereği duymuştu.

“Yardıma gerek yok, çünkü bütün bunları yarın sabah halleder-im,” derken istese de o akşam bir şey yapamayacağını biliyordu.

Ama onun bu kadar kötü durumda olduğunu tam olarak fark et-meyen Gregory, “Saçma,” dedi. “Birkaç dakikada beraberce kaldırınız bunları.”

Sophie son bir gayretle bulaşıkları çalkalayıp makineye yerleş-tirmişti. Allahtan fazla bir şey yoktu zaten. Sonra aklına dolaptaki kek geldi. “Bu keki Jade ile beraber yaptık,” diyerek dolaptan çikolatalı keki çıkardı. “Ve eğer Jade yarın sabah kalktığında bunun büyük bir kısmının yendiğini görmezse onu hüzün bağlar. Elinin dokunduğu her şeyin lezzetli olduğuna inanır o.”

“O zaman bana baya büyük bir parça kes,” dedi Gregory.

“Ama kendini zorlamana da gerek yok.” Kestiği parçayı genç a-dama uzatırken yine yersiz ve gereksiz duyguların uyanmaya başladığ-ını hissetmişti. Cinsel konuda kendini bu kadar hazır hissettiği hiç olmamıştı...

“Ben çikolatalı pastalara bayılırım, özellikle de ayı kardeş formu verilenlerine...”

“İyi o zaman,” diyerek bir parça daha kesip Gregory’ye uzattı. İki-si için de kahve koyarak. “Artık oturma odasına geçebiliriz,” dedi. Mutfaktaki iskemleler rahat bir şekilde oturmaya uygun değildi. Oysa Sophie rahat bir yere kıvrılmak ihtiyacı içindeydi.

Otururlarken. “Jade okulda nasıl gidiyor,” diye sordu Gregory.

“Neden sordun ki bunu?”

“Ay, pardon kişisel yaşamınla ilgili sorular sormanın senin işleri-ne burnumu sokmak demek olduğunu unutmuştum...”

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie böyle masum bir soruya bile tepki gösterirken, nasıl olup da biraz önce Alan hakkında o kadar çok şey söylediğine şaşırırmaya başlamıştı. Yoksa alkol onun dilini açmıştı da yemek, kek ve kahve onu kendine mi getirmişti? Belki de o söylediklerini dinlemedeki sakinliği ve onu kesmemesi mi neden olmuştu ona açılmasına?

Bunları bilemiyordu. Ama bildiği bir şey varsa o da bu söyledikleri ve anlattıklarından artık hiç de memnun olmadığıydı.

Gregory onun cevap vermediğini görünce, “Konuyu değiştirsem galiba iyi olacak,” dedi. “Belki de havaların gidişatından konuşmak daha doğru olur. Ya da bir süredir devam eden yol çalışmalarından. Hiç trafik sorunu olmayan bir yeri bile perişan etti bu çalışmalar.”

“Senin soruların da beni tedirgin etmiyor. Gerçekten öğrenmek istiyorsan Jade’nin okuldaki başarısı mükemmel. Şu anda sınıfın en başarılı ilk üç çocuğu arasında.” Bu sırada gururla gülümsemekten kendini alıkoyamamıştı. “İşitme özürlü olması elbette bir engel. Ama bu onu yıkamadı. Çok çabuk öğreniyor ve büyük bir şans eseri bugüne kadarki bütün öğretmenleri mükemmel insanlar çıktı.” Her nasılsa farkına varmadan gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

İşitmesindeki bu arıza ortaya çıktığı zaman çok kötü günler geçirmişti. İleride ne olacağı hiç bilinemezdi. Sophie, her zamandan çok daha fazla yanında bir erkeğin eksikliğini hissetmişti o günlerde, bu erkek Alan bile olsa. Hele hele, aile sorumluluklarına müdrik sevecen bir erkek, müthiş bir ihtiyaç halini almıştı o günlerde.

“Ben gitsem galiba iyi olacak,” dedi Gregory.

“Evet’ Hayır... Bilemiyorum.” Bunları arka arkaya söyledikten sonra ister istemez gülmeye başlamıştı genç kadın. “Her neyse, hiç olmazsa kahveni bitir.” Sonra aklına o gecenin gerçek nedeni gelmişti uzun bir aradan sonra. “Hayır cemiyetinin toplantılarına gelince, her hafta bir kere yapılır. Senin için çok ilgi çekici şeyler olmadığına inanıyorum, ama yakında yapılacak kermese sen de katılırsan inanıyorum ki herkesi çok memnun edersin.” Bu adamdan her şekilde uzak durmaya çalışırken, onu bu kermese nasıl davet ettiğine kendisi de için için şaşıyordu. Ama ciddi bir bağış yapacağını düşününce bunun zaten kaçınılmaz olduğunu fark ederek rahatladı.

CATHY WILLIAMS

“Bu kermesinde kasabanın kadınları çocuklar için yaptıkları bazı bebekleri falan satarlar bağış olarak. Ama sanırım senin çevrende pek öyle çocuk falan yok.”

“Maalesef yok. Ben de tek çocuktum zaten. Ama ne fark eder ki bunlar hayır için yaratılan iyi niyetli vesileler.” Gitmek üzere ayağa kalkmıştı bu sırada. Gregory’nin bu hareketi, Sophie’nin içinde dayanılmaz bir yalnızlık duygusu yaratmıştı.

“Yok canım böyle şeylerle ilgilenmeyeceğini biliyorum. Sen aldırma benim bu davetime. Oraya gelip o saçma sapan şeyleri almak elbette ilgini çekmez senin.”

Gregory önce olduğu yerde durarak genç kadına sitemkar nazarlarla bakmış, sonra da onun hala ayağı altında bir şekilde oturduğu divana yaklaşarak kollarını onun iki yanına dayayıp, “Bana kötü kalpli iş adamı muamelesi yapmanın büyük haksızlık olduğunun farkında mısın acaba?”

“Maksadım böyle bir şey ima etmek değildi.” Bir yandan olabildiğince arkasındaki yastıklara gömülerek genç adamdan uzaklaşmak istiyordu.

“Evet ,bunu yapıyordun. Zaten ne zaman sırça köşkünden kafanı uzatıp bir iki şey söylesen sonra böyle bir tepkiyle pişmanlığını dolaylı olarak dile getiriyorsun.”

“Beni tahlil etmekten vazgeçer misin sen?” Genç adamın ona yakınlığı klostrofobik bir duygu yaratmıştı içinde. Giderek daha zor nefes almaya başladığını hissetti.

Gregory kızgın bir şekilde doğrularak genç kadından uzaklaştı. “Geçirecek misin beni kapıya kadar...?”

Sophie doğrulup kanepeden kalktı ve ayaklarına sandaletleri giymeye zahmet etmeden Gregory ile kapıya doğru yürümeye başladı. Gregory içeri girerken bıraktığı yerden pardösüsünü alarak giydikten sonra Sophie’ye döndü. “Bu gece için sana teşekkürler. “

Sophie de kapıya yaslanarak, “Ben de senin bonkör bağışın için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, inan bana.”

“Bu son derece kibar teşekkürden sonra artık gidebilirim herhalde.” Genç adamın sesindeki bir tını Sophie’nin içinin ezilmesine neden olmuştu. Gecedен ne bekliyor olabilirdi ki Gregory...?

“Dikkatli sür...”

“Meraklanma beni bir daha göreceksin. Tabii gördüğün zaman bir çatı altına saklanma gereği duymazsan...” Genç adamın bakışlarında derin bir sitemin izleri vardı.

Sophie, onun biraz da olsa haklı olduğunu düşündü. Aslında böyle bir durumla ilk defa karşılaşılıyordu. Daha doğrusu bundan önce de ona yaklaşan erkeklerle arasına mesafe koymuştu. Ama onlar bunu anlayışla karşılayıp sessizce uzaklaşmışlardı ondan.

Ne var ki; Gregory öyle bir adam değildi. O, Sophie’nin zihnidekileri ve duyguları okuyabiliyordu. Onun insanı ısırان zehirli dilinden korkmadığı da belliydi. “Nasıl düşünmek istiyorsan, öyle düşünebilirsin,” dedi Sophie. Kollarını göğsünde birleştirmiş bakışlarını genç adama dikmişti.

“Evet, bu tavır senin işine geliyor ve seni rahatlatıyor olmalı.”

“Ne demek istiyorsun ki?”

“Bu şekilde dünyadan kaçıp bir yerlere saklanabiliyorsun.”

“Hiçbir şeyden saklandığım yok benim. Hem bu türlü değerlendirmeler yapma hakkını nereden buluyorsun ki sen? Sana karşı özel bir ilgi duymadığımı efendice kabul etsen sanırım rahat edersin.”

“Sen, seni yeniden toplumsal hayata sokabilecek herkes ve her şeyden kaçırıyorsun. Bu türlü şeylere ilgisizsin sen...”

“Pekala Gregory. Nasıl istiyorsan ona inanmakta serbestsin.” İlk defa onun adını kullanıyordu. Bu içinde tuhaf hislerin doğmasına neden olmuştu birden bire.

“Öyle de yapacağım. Ama sana düşünmen için bir şey vermek istiyorum.”

Sophie daha ne olduğunu anlayamadan genç adamın dudakları onunkilerle birleşmişti. ve Sophie de büyük bir arzuyla cevap veriyordu üstelik bu öpücüğe. Gregory’nin dili inanılmaz erotik beceriye sahipti. Sophie kendini genç adama bırakmıştı tamamen.

Ama kendini ondan uzaklaştırdı bu arzu seli bir anda hiddete dönüşmüştü. “Lütfen git,” diyebilirdi.

“Evet etraftan görünmeden gitsem iyi olacak”

O gittikten sonra Sophie bir süre kapıya dayalı olduğu yerde kaldı. Böyle şeylerin olmasını istemiyordu. Onu istediği huzurlu, sakin ya-

şamının bozulmamasıydı. Ama ufukta görünen şeyler hiç de sakin ve huzur verici şeylere benzemiyordu...

YEDİNCİ BÖLÜM

*H*ayır kurumu tarafından hazırlanan el sanatları kermesi günü hava tesadüfen son derece güzeldi. Aslında soğuk olmaya soğuktu ama, bu mevsimde zaten hiç kimse havanın sıcak olmasını hayal edemezdi, güneşli olması yeterdi.

Bu hava şartları altında iyi bir gelir elde edilmesi beklenebilirdi. İlgili ilgisiz herkes bugünün başarılı bir sonuçla geçmesi için elinden geleni de yapmıştı. Sophie'nin aklı ise ister istemez Gregory Wallace'ye kayıyordu.

Kendisini öpmesine izin vermiş, hatta onun öpüşmesine cevap bile vermişti. Yıllardan beri bu tür yakınlıklara karşı buz gibi davranmasını bilen vücudu o gece ona ihanet etmiş, iki dakikalık bir zayıflık, onun gecelerce uykusuz kalmasına neden olmuştu.

Bir yandan da bu kadar kısa bir öpüşmenin bu kadar etkisi altında kalmış olmasını kendi ayıbı olarak görüyordu Sophie. Hayatının sonuna kadar karşı seks ile hiç mi yakınlaşamayacaktı yani...?

Gregory Wallace gibi yanlış bir adamın ona bu deneyimi yaşatmış olmasının fazla bir zararı da olmamalıydı. O Sophie'nin sevip, beğenemeyeceği soydan bir adamdı. Ama bu birkaç saniyenin onda bu kadar çok iz bırakabilmiş olmasına umursamazlık da edemezdi.

Bütün bunları düşündüğü anlarda, hayırsever bayanların yaptıkları el işlerini yerlerine yerleştiriyor, biraz olsun içinde sanat ve

göz nuru olanları ön taraflara koyarken, tamamen amatör çalışmaları biraz daha gerilere yerleştiriyordu.

Salona şöyle bir baktığında genellikle renkli ve çekici bir görüntü vardı. Zaten insanların büyük kısmı, buradan alacaklarını illaki kullanmak amacıyla değil, biraz da hayır olsun diye alacaklardı.

Salonun uzak bir köşesinde Jade iki sınıf arkadaşıyla tatlı tatlı oynuyordu. Kendisine yardımcı olmak için biraz da zorla oraya gelen Kat ise işlere uzaktan bakmakla yetiniyordu. Ama, hiç olmazsa elinde iki kahve ile ona yaklaştığında baya sempatik görünmüştü Sophie'nin gözüne.

Kat'ın bakışları Sophie'ye doğru değil de kapıya doğru yöneldiği için elindeki kahve fincanlarındaki kahvenin yarısını dökmüştü Sophie'nin yanına gelinceye kadar. "Tanrı aşkına bu adam da ne arıyor burada, yeni restore ettiği şatosuna bir şeyler almak için gelmiş olamaz herhalde buraya kadar," deyince Sophie bu gelenin Gregory Wallace olduğunu anlamıştı.

Gregory standların önünden geçerken duruyor ve oradakilerden satışa sunulmuş el işleri ile bilgi alıyordu. Onu unutmak için bir süredir verdiği mücadelenin hiçbir işe yaramadığını anında fark etmişti Sophie. Allahtan Kat ona bakmıyordu o sırada. Yoksa Sophie'deki telaşı fark etmemesi mümkün değildi onun.

Bu sırada genç adamın Jade'yi gördüğünü fark etti. Gregory her şeyi bırakmış ufak kızın yanına yaklaşmaya başlamıştı. Eğilip ona bir şeyler söyledikten sonra Jade'nin içten kahkahası, her ne söylediyse bunun en doğru şey olduğunu gösteriyordu.

Kat ise onun burada olmasına hala bir mana veremeyip, "Allah aşkına söyler misin hangi rüzgar onu buraya atmış olabilir?"

"Rahat bıraksana adamı. Her ne halt etmeye gelmişse gelmiş işte. Yasaklayacak halimiz yoktu ya onun gelmesini..."

"Hayır belki de senin bu hayır işlerindeki rolünü duyarak, senin gibi bir vahşiyle ancak burada karşılaşabileceğini düşünerek gel-

GÖNÜLSÜZ EŞ

miştir diye üzerinde bu kadar duruyorum bunun,” diyerek baklayı ağzından çıkarmıştı en sonunda genç kadın.

“Kat bil ki senin bu geniş hayal ufkunu hiç de takdir edemeyeceğim. Roman yazarı falan olsaydın emlak işleriyle uğraşacağına...”

Kat ise bir yandan arkadaşını dinliyor, bir yandan da maç anlatan bir spiker gibi adamın hareketlerini, o anda kiminle konuştuğunu, ne tarafa doğru ilerlediğini arkadaşına naklediyordu.

“Susar mısın Kat. Onun ne yaptığını fazla merak etsem, ben de bakarım onun bulunduğu tarafa...”

“Evet, galiba şimdi seni gördü ve bu tarafa doğru geliyor... Evet yaklaşıyor. Ya hemen buradan kaç, ya da sempatik bir gülümsemeyle kırk derece soluna bak...”

“Sizleri böyle bir hayır işinde organizatör olarak görmek ne kadar hoş bir şey,” diye yaklaşmıştı Kat ve Sophie’ye genç adam.

Sophie onu daha fazla görmezlikten gelemeyeceği bilinciyle sesin geldiği yere doğru dönmüştü. “Vay, Gregory seni burada görmek ne hoş bir sürpriz...” derken Kat’ın yüzündeki manalı gülümsemeye aldırıyordu. “Bu ufak kermesimizi nasıl buldun?”

Rüzgarın dağıttığı saçlarını düzeltmek gereğini duymayan Gregory’nin yakışıklılığının etkisi altına girmişti Sophie.

“Mükemmel,” dedi Gregory. “Doğrusu oldukça etkileyici. Ve görünüşe bakılırsa gayet de başarılı gidiyor.”

“Evet. Doğrusu, beklediğimizden daha fazla bir katılım var.”

Bu sırada Kat her zamanki aculluğuyla söze girmişti. “Sizin yeni malikanenizden ne haberler var. Sanırım yeni bir takım gelişmeler olmuştur.”

“İkinizi de müsait olduğunuz bir gün beklerim. Böylece gelişmeleri kendi gözlerinizle görürsünüz.”

Her ne kadar konuşurken Kat’a bakıyorsa da adamın gerçek ilgisinin kendi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu Sophie. Bunu bilmek ise, vücudunda hiç de beklemediği ve istemediği bazı değişikliklerin olmasına yetiyordu.

CATHY WILLIAMS

“Çok hoş olur değil mi, Soph...?”

“Elbette,” dedi Sophie. Bu adamın varlığı bütün benliğini esir almaya başlamıştı.. Ondan başka her kiminle olursa olsun konuşmakta, davranmakta, hareketlerini kontrolde en ufak bir sorun yaşamazken, bu adama karşı duygularına bir anlam veremiyordu.

Kat, genç adama fark ettirmemeye çalışarak, “Sophie,” diye mırıldanmıştı dudaklarının arasından.

“Hiç zahmet etmeyin Kat, arkadaşınızın kimsenin uyarısına kulak asmadığını öğrenmiş olmalısınız bugüne kadar...”

Kat yakalanmıştı. Ama böyle durumlara aldıracak biri değildi o. Gülererek, “Evet,” dedi. “Oldukça dik başlıdır o.”

“Tanrı aşkına, ben burada değilmişim gibi konuşup durmayın ikiniz de,” diyerek arkasını dönüp uzaklaşmıştı onlardan Sophie. Jade’ye doğru giderek, onun bebeklerini etraftan topladıktan sonra buradan ayrılması en doğru hareket olacaktı.

Zaten kermesin de sonu gelmişti. Teşhir edilenlerin büyük kısmı satılmıştı. Kalanlar da paketlere konularak hayır kurumunun merkezine götürülecekti. Gregory’nin hala oralarda olup olmadığını bilmiyordu. Ama buna aldırmamaya karar verdi. Yerine döndüğünde Gregory’nin hala orada olduğunu gördü. Gregory elindekileri Sophie’ye uzattı. “Benimle bir yemek yemeğe ne dersiniz?”

Sophie ona arkası dönük bir durumda yaptığı işi bırakarak bir an durmuştu. Allaktan Kat’tan hiç de beklemediği bir cevap gelmişti. “İşte buna bayılırım. Ama maalesef işime dönmek zorundayım.”

“Peki ya siz,” diyen sesini duydu genç adamın. “Sen ve Jade, acaba yemekte bana eşlik etmek şerefini verir misiniz bana?”

“Sanırım ben de katılamayacağım bu davete,” diyerek arkasını dönerken isteksizliği halinden belli gibiydi. “Bu işleri bitirir bitirmez ben de alış verişe gideceğim.”

“Merkezdeki alış veriş çarşısına mı?”

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Evet,” derken gözleriyle Jade’yi arıyordu. Onu görünce de, dudaklarını iyice oynatarak “Haydi çabuk,” dedi ufak kıza. Jade hemen annesinin yanına koşmuştu.

“O zaman bende geleyim. Ben de oraya gidecektim zaten.”

Kat, dikkatle Sophie’nin tepkisinin ne olacağına bakıyordu.

“Ben...” dedi ve durdu Sophie. Ne diyeceğine karar veremiyordu. at onu bu müşkül durumdan kurtarmak isterken daha da zor bir duruma sokmuştu genç kadını. “Orada her şeyin en iyi ve tazesini bulursunuz. Benim için de biraz meyve alır mısın Sophie.”

Gregory, Sophie’nin cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Merak etmeyin Kat, ben Sophie’ye hatırlatırım isteğinizi.”

Kat onları yalnız bırakınca Sophie kızgın bir şekilde genç adama döndü. “Bu tür oldu bittiler yapmanın bir sonu gelecektir herhalde.” Aslında bu kızgınlığının nedenini kendisi de bilmiyordu. Gerçekten böyle bir emri vaki ile karşı karşıya kalmış olduğundan mı yoksa, Gregory denen bu adamla biraz daha zaman geçireceğinden için için memnun olduğu için miydi bu kızgınlığı.

“Ne olacak canım,” dedi Gregory. “Beraber yürümenin de bir sakıncası olamaz ya...”

Sophie’yi kızdıran hususlardan biri de bu olmalıydı. Başkalarının müşkülde kalıp ne söyleyeceklerini bilemedikleri durumlarda bu adam hemen zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmayı beceriyordu. Her zaman galip geleceklerine inanan bir özgüvenle hareket eden insanları sevmezdi Sophie. Bu sefer de onun isteğine boyun eğmek zorunda hissetmişti kendisini. Ama kabul etmek zorundaydı ki, işi Gregory’nin ortaya koyduğu gibi alınca, haksız da sayılmazdı genç adam. Eninde sonunda umuma açık bir yerdi bulundukları yer ve herkesin çarşıya gitmeye elbette hakkı vardı. Yolda karşılaşan iki kasabalının yan yana yürümesinin ne sakıncası olabilirdi?

Paketleri arabasına koyduktan sonra çarşıya doğru yürümeye başladılar. Adımlarını ister istemez Jade’nin hızına uyduruyorlardı. Haftalık alış veriş zevkini Gregory Wallace yüzünden bir kenara bırakamazdı ya Sophie de... Üstelik böylece alış veriş sırasında ne

CATHY WILLIAMS

kadar çekilmez biri olduğunu da ona göstermek fırsatını elde etmiş olacaktı.

Ne var ki; genç adam hiç de canı sıkılmış gibi değildi Sophie'nin maksatlı titizliği karşısında. Aksine son derece iyi bir zaman geçiriyormuş gibi davranıyordu. Üstelik onun meyveleri seçmesine yardımcı oluyor, hatta bu sırada ondan çok daha seçici davranıyordu. Bir ara kulağına eğilerek neşeli bir şekilde fısıldadı. "Sen son derece inatçı, tatlı, civelek bir kadınsın. Bu özelliğini annenden mi aldın yoksa zamanla kendi kendine mi geliştirdin..."

Genç adamın fısıltısı ve kulağında bıraktığı etki, hiç istememesine karşın genç kadının içinde yeniden bir uyanmaya neden olmuştu. Gregory devam etti. "Üstelik elindeki paketlerden bazılarını taşımama rıza göstermezsen, iki gün boyunca bel ağrısından kurtulamazsın..."

Sophie'nin ona uzun uzun kızgın bakışlarının genç adamdaki tek tepkisi sevecen bir şekilde gülümsemek olmuştu. Kızgınlıkla baş edebilirdi Sophie. Kendini beğenmiş tavırlara da cevap vermekte zorlanmazdı. Ama sevecen bir gülümsemeye silahsız kalıyordu.

"Pekala istediğin kadarını taşıyabilirsin. Bu beni daha rahat ettirir," diyerek paketleri genç adama uzattı. "Mutlu musun şimdi...?"

"Ağır bir şeyler taşımak beni her zaman mutlu etmiştir. Unutma ben inşaat işindeyim ve bu işte hafif olan hiçbir şey yoktur."

"Ben ise senin hayatta taşıdığın en ağır şeyin evrak çantan olduğuna iddiaya girerim." Jade'yi gözden uzak tutmamak kaydıyla arkasını dönüp ilerlemişti Sophie bu sözlerden sonra.

Bir an sonra Gregory kahkahalar arasında yanında bitmişti. "O zaman bana böyle bir konuda antrenman yaptırdığın için sana müteşekkir olmalıyım."

Sophie genç adamı duymazlığa, etraftan merakla onlara bakanları görmezden gelerek yürümeye devam etti. Kasaba halkının bugünden sonra yapacağı dedikoduda hiç de haksız olmadığını düşünüyordu. Özellikle de alış veriş paketlerini bu adam taşıırken...

Fazla bir alışkanlığı olmamasına karşın perdecinin önünde de durdu. Aslında bir şeyler dikmek daima hoşlandığı bir şey olmuştu. Yastık, yemek yatak örtüsü falan...

“Bana bir de iyi dikiş diktğini söylemeyeceksin herhalde?”

Sophie bir saatlik bir alış verişten sonra genç adamın yanında olmasına alışmıştı artık. “Neden olmasın. Özellikle Jade okula tam gün gitmeye başladığına göre, bu tür zevklerim için daha fazla vaktim olacak... Ama ne yazık ki...” Bu konuda samimi olması gerektiğini düşünmüştü Sophie. “Bu konuda, diğer konularda olduğu kadar becerili değilimdir. Özellikle ince dikiş isteyen şeylerde...”

“Dikiş makinesi diye bir icat var, onu kullanabilirsin.”

“İyi de benim istediğim işleri yapanını daha icat etmediler.” Bu adamla olduğu zamanlarda iğneleyici olma adeti yine kendini göstermeye başlamıştı. İşin garibi onunla konuşurken bir an sinir içinde oluyor, ama hemen arkasından tatlı tatlı konuşabiliyordu.

“Jade burada olmaya bayılıyor gibi. Biliyor musun çocukların kırsal alanlarda büyümelerinin en büyük avantajlarından biri de bu olsa gerek. On iki yaşına gelip de hala bir Pazar yeri görmemiş o kadar çok çocuk vardır ki Londra’da...”

“Ben de belki bu nedenle Jade doğduktan sonra buraya taşındığım için tek bir gün bile olsun pişmanlık duymadım.”

“Kocan sonraları hiç geldi mi buraya?” Bunu sorarken Gregory ona bakmamaya özen göstermişti...

“Bir kere bile olsun gelmedi. Sadece yaş günlerinde ve Noel’de, Jade’ye birer hediye yollar. İlgisi o kadardır. Ama korkarım ki zamanla Jade babası konusunda birçok şeyi merak edecek. Belki de aksi olur da babası onu merak eder...” Buna aldırmadığını göstermek ister gibi omuz silkmıştı Sophie. Böyle bir ihtimal zaman zaman aklına gelse de, bu konuda kendisinin bir şey yapması mümkün olmadığına göre, bunu unutmaya özen göstermişti her zaman.

“Peki, böyle bir gelişme olursa, sen ne yapmak niyetindesin?”

CATHY WILLIAMS

“Bilemem. “ O sırada Jade’ye bir şeyler anlatmak isteyen yaşlı bir çifte bakmaya başlamıştı. Ama anlaşılan Jade onlarla iyi anlaşmıştı ki hem o, hem de yaşlı çift tatlı tatlı gülüyorlardı birbirlerine. “Böyle bir şey olursa o zaman düşünürüm bunu.”

“Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?” Sesi yalın ve fazla önem vermez gibi çıkmıştı. Sophie bu daveti reddetse, genç adamın hiç de ısrarcı olamayacağını biliyordu. Hatta belki de bu son reddedilişten sonra bir daha hiçbir zaman ona yaklaşmayabilirdi.

İyi de daha ilk günden beri onun da istediği zaten bu değil miydi? Sanki bundan yıllar öncesinde, Gregory kütüphaneye geldiği o akşam saatinden bu yana bu adamın onun özgürlüğü ve mutlu yalnızlığı için bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyor muydu? Bu adamla karşılaşınca kadar, bu yalnızlığı kırılğan bir orkide gibi koruduğunu bile fark etmemişti. Ama artık bunun farkındaydı. Şimdi ona hayır dese, onun hayatından tamamen çıkacağından emindi. Bu bir fırsat mıydı, kaçırmaması gereken bir fırsat...?

“Buralarda gidilecek çok iyi bir yer olduğunu sanmıyorum,” derken bu daveti hemen kabul etmemek, ama hayır da dememek için bir yol bulmuş olmalıydı. Hayır demek istemiyordu galiba. Acaba uykuda gezer yaşamına dönmek istemiyor muydu?

Aslında onun kendisine karşı gösterdiği bu ilginin salt bir merraktan başka bir nedeni olmadığından da şüphelenmiyor değildi. Sophie, onun sık karşılaştığı kadınlardan değildi ve ona bir şekilde, bir kere bile olsun sahip olmak genç adama cazip geliyor olmalıydı. Alan deneyimini yaşadıktan sonra romantizm ile olan ilgisini kesmişti. Alan’ın ona kazandırdığı tek şey de belki buydu.

Gregory ile romantik bir ilişkiye girmesi nasıl olsa mümkün olamazdı. O da bir beraberliği en az onun kadar az arzu ederdi.

“Eh biz de o zaman Londra’ya gideriz,” diye önerdi Gregory. “Jade’ye bir bakıcı bulman için geç değilse bence en iyisi bu.”

Bunları konuşurken birbirlerine hiç bakmadan sakın sakın yürüyorlardı. Bu sırada Jade onlara doğru bakarak aç olduğunu gösteren bir hareket yapmıştı.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie kızının elini tutarak, “Olabilir,” dedi. Hareketleriyle ayrılmaya zamanlarının geldiğini gösteriyordu. “Beni ara. Bakalım Jade’ye bir bakıcı bulmak konusunda bir şeyler yapabilir miyim?”

Aslında bunun hiç de sorun olmayacağını gayet iyi biliyordu. Her şeyden evvel, Kat böyle bir konuda hemen gönüllü olurdu. Ama Sophie’nin böyle bir daveti kabul etmesine elbette birçok anlam verecek ve arkasından gelebilecek gelişmeleri düşünecekti...

“Tek şartım var,” diyordu son derece renkli ve özenli bir kıyafetle Sophie’nin evine hemen gelen Kat. “Olanları bana en ufak bir ayrıntısını atlamadan anlatacaksın sonra.”

Giyimine büyük özen gösterdiği belli olan Sophie ise aynadan arkadaşına bakarak, “Olacak bir şey yok ki sana anlatayım. Ama yine de nerede yediğimizi ve yediklerimizi söylerim.” Uzun zamandan beri ilk defa siyah elbisesini giymişti. Etekleri oldukça kısa olan ve Jade’nin her zaman onun için seçtiği ama, onun giymemekte ısrar ettiği siyah elbiseyi. Yine uzun zamandan beri ilk defa bir mücevher takmıştı. Pırlanta bir gerdanlık... Saçlarını iyice taradıktan sonra dalgalı bir şekilde omuzlarına bırakmıştı. Fazla kadınımsı ve dikkat çekici bulduğu için genellikle bu şekilde bırakmazdı saçlarını. Elbisesinin hüznünlü rengine karşın cıvılcıvılcı renkli bir kadını sarıyordu bu elbise. “Galiba haklıydın,” dedi arkadaşına dönerek. “Kendimi bütün yaşam boyu bir duvarın arkasında tutmam doğru değil. Alan yüzünden bunu yaparsam, onu mutlu ederim herhalde ki, hiç böyle bir niyetim yok.”

“Bak en sonunda böyle düşünmene bilirsin en çok ben seviniyorum. Kızım herkesin yaşaması gereken bir hayat vardır ve unutmaya zaman çabuk geçiyor.”

Genç adamın arabasında yaptıkları Londra yolu huzur içinde ve oldukça çabuk geçmişti. Londra’ya gitmeyeli epey olmuştu ama, yine de Sophie’nin içinde bu şehre karşı hiçbir özlem yoktu. Bu akşamın bunu fark etmek bakımından da bir faydası olacak gibiydi.

CATHY WILLIAMS

Sanki bunları düşündüğünü hissetmiş gibi, “Özlemiş misin buraları,” diye sordu Gregory, Knightsbridge yakınlarına geldiklerinde.

“İnan bana zerre kadar özlememişim.”

“Buradaki anılarını sevmediğin için mi, yoksa Londra’yı sevmediğin için mi acaba bunun nedeni?”

“İkisinin de rolü olmalı bunda.” Bu çok samimi bir cevaptı.

“Belki de bir zamanlar hoşlanmış olabilirsin bu şehirden.” Gidecekleri restorana gelmişlerdi bu konuşmalar arasında. Vale parking olduğu için arabayı bırakıp restorana girdiler.

“Belki de...” dedi Sophie. Ama bu çok eskilerde kalmıştı artık. Gregory sorularını o kadar rahat ve doğal bir şekilde soruyordu ki, bunları açıklıkla cevaplamakta hiç tereddüt etmemişti genç kadın.

Dışarının soğuk havasından sonra havası kadar ortamı da sıcak bir salon karşılamıştı onları. Yemek bölümüne geçtiklerinde kibar bir gürültünün eşliğinde çok romantik ve loş bir havanın etkisini hissetmişti Sophie.

Restoranın İtalyan sahibi büyük bir saygı ve yakınlıkla karşılamıştı Gregory’yi ve onları salonun gerisinde özel olduğu belli bir masaya alıp, kocaman birer mönü vermişti onlara.

“Açıkça söylemek gerekirse davetimi kabul etmeni biraz da sürprizle karşıladım,” dedi Gregory giriş yemeğine başladıklarında.

Sophie yediğinin lezzetini gösteren bir ses çıkardıktan sonra, “Olabilir,” dedi. Gregory’nin seçtiği beyaz şarap da belli ki son derece seçkin bir markaydı. Rahatlamak amacıyla birkaç yudumu arka arkaya yudumladı Sophie.

Sanki Gregory’den başka bir yere bakmak zaman israfıymış gibi bir duygu vardı Sophie’nin içinde. Uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakınca nefes almakta zorlanmaya başlamıştı..

İki kişilik görünümdeki beyaz tabaklarda gelmişti ana yemekleri. Sophi hem bu enfes yemeği yiyor, hem de konuşmaları arasında, acaba bu daveti kabul etmekle yanlış bir şey mi yaptım, diye düşünüyordu.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Aslında saklandığı kovuktan çıkma kararı yanlış olmamalıydı. Ve eğer bunu yapacaksa, yanındaki insanın da hoşlandığı biri olması doğaldı. Elbette bu hoşlanma işinin tadında kalması kaydıyla ki, Gregory gibi biriyle zaten uzun boylu bir beraberliği olması söz konusu olamazdı. Ama her nedense içinden bir ses bu adamın onu incitebileceğini söylüyordu ona.

Mantiğının bu uyarısına kulağını kapamaya karar verdi. Hiç olmazsa bu akşam, bu tür kaygılardan uzak bir gece geçirecekti. Ashdown ve oranın insanlarıyla ilgili olarak konuşmaya başladılar. Hepsini yıllardan beri tanıyordu Sophie. “Elbette bugünlerde biraz olsun değişti kasabanın hem çehresi, hem de insanları...”

“Bunda benim yaptığım inşaatın rolü var mıdır dersin...?”

“Böyle bir gelişme kaçınılmazdı,” dedi Sophie. “Her yerde benzeri değişiklikler oluyor. Ashdown’un bu tür değişikliklere bu zamana kadar dayanması bile hayret verici bir şey.”

“Üstelik şunu da unutma ki, bu gibi gelişmelerin sonuçları bazen o yöre için son derece olumlu sonuçlar da doğurabilir.” Yemeklerini bitirmişler tatlıya geçmişlerdi. “Yeni yeni iş imkanları çıkar. İş yaşamında bir hareketlenme olur. Duraklama çok zaman gerileme ile eş anlamlıdır.”

Bu adamla ne konuşursa konuşsun onun etkisi altında kalmamak mümkün değildi. Şarabın verdiği rehavet bu konuşmanın tadını artırıyordu.

Gregory rahatsız etmeyecek bir yumuşaklıkla, “Sende bu akşam çok farklı bir hava görüyorum, bundan umutlanabilir miyim acaba?” diye sormuştu anlamlı bir şekilde

Bir süre tam bir sessizlik hakim olmuştu masaya. Sonra Sophie bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdi. “Sana tam bir açıklıkla cevap vereyim Gregory... Ben herhangi bir ilişkinin peşinde değilim. Bu sana itici gelebilir ama, bunu böyle kabul etmen gerekiyor. Bütün değişiklik, biraz olsun kabuğumdan çıkmayı denememdenidir. Kat yıllardan beri, yaşamımı boşu boşuna geçirdiğim konusunda uyarıyor. Ben ise bugüne kadar ona katılmıyordum...”

CATHY WILLIAMS

Gregory'nin onun sözünü kesmeye hiç niyeti olmadığı belliydi. Sophie bir an durduktan sonra devam etti. "Senin de tahmin edebileceğin gibi, bir erkekle olan en son ilişkim tam bir felaketle sonuçlandı. Evliliğimin bitmek üzere olduğunu anladığım an, bir bebek beklediğimi öğrendim. İkisi de benim için şok edici şeylerdi." Bunları rahat rahat söylemesinin nedenlerinin biri de nasıl olsa Gregory'nin bunları üç aşağı, beş yukarı biliyor olmasıydı. "Kendimi dış dünyaya kapadığım doğrudur. Bunu inkar edecek değilim. Ama az da olsa biraz dışarı açılmam gerektiğini kabul etmeye başladım ve - "

"Ve bu kararını uygulamak için de beni kullanıyorsun..."

Buna alınmış mıydı? Bundan hoşlanmamış mıydı? Aşağılandığını mı hissetmişti? Bunu söylerken sesi son derece donuk ve histen uzak çıktığı için Sophie bunu anlayamamıştı. "Bu oldukça alaycı bir yorum olmadı mı?"

"Söyler misin bana, eğer ben seni davet etmemiş olsaydım bir başkası da bu gece bu konuda senin işine yarayacak mıydı?"

"Görüyorum ki, meseleyi bu şekilde sunmam seni incitti. Bunun için kusura bakma. İçten gelen düşüncelerimi senin bundan kırılabileceğini hiç düşünmeden bütün açıklığıyla söylemiştim." Ama Sophie, biraz düşününce ona hak vermek zorunda hissetti kendini. Ama maksadı onu incitmek değildi. Demek ki anlatmak istediklerini doğru bir şekilde kelimelendirememişti yine...

"Sen benim duygularımı bir kenara bırak da soruma cevap ver. Bir başkası da benim yerimi alabilir miydi?"

"Kulağa hiç hoş gelmiyor böyle bir ihtimal. Zannetme ki bir sabah kalktım ve bu kararı verdim ve bu sırada da bir tesadüf eseri sen karşıma çıktın. O kadar basit değil elbette bu."

"O zaman, neden biraz daha açık olmuyorsun? Bir başka şekilde de anlatabilirsin bu duygularını."

"Sanırım ki, bu konuda hiçbir söylememiş olsaydım daha doğru olacaktı, unut gitsin." Sophie ayağa kalkınca gitme zamanının geldiğini anlayarak Gregory hesap için garsona işaret etmişti.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Gregory hesabı ödeyinceye kadar o da tuvalete gidip makyajına bakmak istedi. Aynada gördüğü yüz sararmış ve mutluluktan hiçbir iz taşımayan bir yüzdü. Bu adamı bu şekilde incitmesine hiçbir neden yoktu. Genç kadının içinden dolu dolu ağlamak geliyordu. Birkaç kere derin derin nefes aldıktan sonra çıktı. Restoran sahibine yemeğin güzelliği konusunda birkaç iltifattan sonra dışarıya çıktılar.

Sophie, muhtemelen Gregory'nin Londra'daki şoförünün arabanın arka kapısını açarak arka koltuğa alarak direksiyona geçmesine şaşırmıştı. "Nereye gidiyoruz ki?" diye sordu.

"Evim hemen iki blok ötede," dedi Gregory. Bu hesapta yoktu.

"Evin mi?" diye sordu Sophie. "Zannediyordum ki - "

"Söylediklerinin beni çok kızdığını zannediyor olmalısın," dedikten sonra eğilerek şoföre eve gideceklerini söyledi. "Başladığı cümleyi nasıl bitireceğini öğrenmeyi merak içinde bekliyorum," dedi Sophie'ye dönerek.

"Bu gecenin bittiğini sanıyordum," derken paltosuna sarındı kendini bir şeylerden korumak ister gibi bir hareketle.

"Bence bitmedi," dedi Gregory. "Ve bu nedenle de bu konuşmanın daha rahat bir ortamda devam etmesini tercih ediyorum. Bence sen Kat'i telefonla arayarak, programın tahmin ettiğinden daha geç biteceğini ona söylemelisin." Cebinden telefonu çıkartarak Sophie'ye verdi.

Genç kadın bir süre telefona baktıktan sonra, onu Gregory'nin elinden aldı. Neler olacağını birazdan anlayacaktı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gregory'nin evine gelinceye kadar hiçbir şey konuşmamışlardı. Aslında bu Sophie'nin de işine geliyordu. İçinden geldiği gibi konuşması birçok bakımdan sakıncalı olmuştu ve Sophie yeniden kendi kalesine çekilmenin en doğru şey olduğunu düşünüyordu. Bu kadar aradan sonra sosyal bir yaşamı becermesi demek ki mümkün olmayacaktı. Ama kendini genç adamın evine doğru gidiyor olarak görmek onu tam bir şaşkınlığın içine atmıştı.

Allahtan Gregory'nin evi çok yakındaydı. Böylece hiçbir şey konuşmak zorunda kalmadan Viktoryan stili son derece güzel bir evin önünde durmuştu araba. Bunu yadırgamaması gerekirdi. Gregory Wallace'nin evinin daha farklı bir şey olması düşünülemezdi zaten.

Gregory, şoföre bazı talimatlar verdikten sonra arabadan indiler. Eve girdiklerinde bunun normal bir bekar evi olmadığını görmekte gecikmemişti Sophie

Dışarıdan görüldüğünden çok daha geniş ve aydınlıktı. Gregory, genç kadını doğrudan oturma odasına alıp, geniş bir koltuğu göstermişti oturması için. Bu fena bir başlangıç sayılmazdı. Divanı göstermesi halinde ona itiraz edecek hali yoktu ama, hiç de isteyerek oturmuyacaktı oraya.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Soruşturma zamanı geldi diye düşünmekten kendini alamadı Sophie. Biaz olsun rahatlamıştı. Sorularına gerekli cevapları verir ve Paddington'dan kalkacak son trene yetişirim diye düşünüyordu.

“Ben alkolsüz bir şey alayım,” dedi Gregory ona daha ne içeceğini sormadan. Ama Gregory onu duymamış gibi davranarak bir viski soda yapmıştı bile. Ama bunu Sophie'ye vermek yerine kendi önüne koyup genç kadına bir bardak soda doldurdu. Sonra da ona en yakın koltuğa bıraktı kendini.

“Evet,” diye başladı genç adam. “Diyordun ki...?” Restoranda-ki konuşmalarının üzerinden bir iki saniye geçmiş gibi bir hali vardı.

Sophie sinirli bir şekilde öne doğru eğildi. “Diyordum ki...” diye başladı o da. Gregory'ye bakmamak için büyük gayret sarf ediyordu. “Ne gerek var bunları konuşmaya.” Sodasından bir yudum aldı.

“Senin gerçek düşünceni öğrenmem açısından gerekli...”

“Bunu neden öğrenmekte bu kadar ısrarcısın ki, neye yarayacak öyle ya da böyle olması?”

“Şuna yarayacak,” dedikten sonra büyük bir yudum aldı içkisinden. “Bir kere, bugüne kadar bir erkekle çıkan bir kadının bunu böylesine bir işmiş gibi algıladığını hiç görmedim, bu nasıl oluyor diye anlamaya çalışıyorum.”

Sophie'nin bakışlarında bir alay belirmişti. “Romantizmin sadece bir görme ve düşünme yanılgısı olduğunu biliyorum artık ben. Ve insanın kendisini böyle bir kuyuya atmasının da ne kadar büyük bir aptallık olduğunu da...”

“Bu oldukça karamsar bir görüş açısı değil mi?”

“Öyle mi...?” Sophie genç adama kısılmış gözlerle bakıyordu. “Sanırım ki bazı tehlikelerden uzak durmak sadece doğal bir sağ duyu meselesidir. Deneyimlerimizden ders almak bu kadar garip bir şey mi ki?”

“Ders almak evet, ama karamsarlığa gömülmek hayır...”

“Sen benim eski kocamı tanımadığın için rahat konuşuyorsun.”

CATHY WILLIAMS

“Eee, ne olmuş?” Gregory’nin sesi çok sakın ve yavaş çıkıyordu. “Tanısaydım ne olacaktı ki?” Elindeki kadehi yanındaki sehpanın üzerine bırakarak genç kadına cevabını beklemeye başladı.

Genç kadın ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bazı duygu ve düşüncelerini büyük bir açıklıkla söylemek istemiş ama, Gregory belki de haklı olarak bundan son derece olumsuz sonuçlar çıkarmıştı. “Bunu tahmin edemem. Ama sanırım bunları konuşmak bizi hiçbir yere götüremez. Söylediklerimi hiç söylememiş olmayı tercih ederdim. Hepsi bu kadar.”

“Yani restoranda dediğin gibi, unut gitsin diyorsun. Ama görüyorsun ki, ben bu uyarına uyarak unutup gitmiyorum.”

Sesinin tonundan, genç adamın bu konunun kapanmasına izin vermeyeceği belliydi ve Sophie bunun nedenini anlayabiliyordu. “Neden beni seçtin,” derken bakışlarında gerçek bir merak vardı ve Sophie de ona anlayışla baktı.

“Çünkü sen çok çekici bir erkeksin.” Bunu büyük bir rahatlıkla söylemişti. “Çünkü...” ama bundan sonrasını getirmek daha zor olacağına benziyordu. “Çünkü... Çünkü seninle hiçbir zaman ileri gidecek bir ilişkimin olmayacağını biliyorum.”

“Ne kadar da iltifat dolu bir açıklama...”

“Bunu seni küçük gördüğüm için söylemedim. Maksadım seni aşağılamak değildi.” Sophie’nin ciddi bir şeyler düşündüğünü gösterecek biçimde kaşları çatılmıştı. “Binlerce kadının senin önünde diz çökeceğini biliyorum. Ama ben değil. Senin çekiciliğinin bir nedeni de bu. Ben.. Ben seninleyken kendimi şey... Kendimi güvende hissediyorum.” Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu.

“İncinecek bir konuma bir daha girmek istemiyorsun, öyle mi...”

“Evet, sanırım doğru bir deyiş şekli bu.” Sıkıntı içinde elleriyle oynuyordu. Bütün bunları konuşuyor olabilirler miydi? Neredeyse, tehlikesiz gördüğü için bir erkekle yatağa girebileceği anlamına bile gelebilirdi bu sözleri. Gregory Wallace onunla sevişebilir ve

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie de kendini onunla güvende hissettiği için buna rıza gösterebilirdi, öyle mi? Tam bu anlama gelmese de bu ihtimale açık bir durum vardı ortada. Kalesinden çıkmakta bile bir sakınca görmediğine göre, birkaç adım daha atmalarında da sakınca görmemesi normal değil miydi? Nasıl olsa bu adamla olacak ilişkisi ona sonunda bir zarar getirmeyecekti. O zaman birkaç hoş saatten de bir zarar gelmeyebilirdi. Nasıl olsa o, bu adama karşı fazla duyarlı değildi. O zaman ondan bir zarar görmesi de söz konusu olmamalıydı...

Düşündü. Bundan gerçekten de bir zarar gelmezdi. Dünyada binlerce, hayır milyonlarca kadın bu tür ilişkiler içine girmiyor, sırf cinsel isteklerini tatmin etmek için kendilerine çekici gelen bir erkekle beraber olmuyorlar mıydı? Gregory de son derece çekici bir erkekti ve Sophie de zaten, zaman zaman bu çekiciliğin etkisi altında kalıp, kasıklarını tutmuyor muydu? Bu ilişki sonunda ona aşık falan olup başını derede sokmayacağına göre, onunla sevişebilirdi. Vücudunun ona gösterdiği tepki boşuna değildi.

“Üstelik şunu da kabul etmek zorundayım ki, bir kadın olarak seni bu konuda son derece uygun biri olarak görebilirim.”

Bu sözler üzerine genç adamın yüzünde bir hoşluk, bir rahatlık belirmişti. İnce bir kahkaha attı. “Son derece uygun biri olmamın kapsamı içine neler giriyor, bunu da öğrenebilir miyim...?”

Sophie kızarak çenesini kaldırdı. “Demek istiyorum ki sen oldukça... Oldukça iyi bir partner olabilirsin...” Daha fazla ileri gitmemesi gerektiğini hissediyordu.

“Yani, beni bu açıdan beğeniyorsun, öyle mi?”

“Sanırım ki evet, öylesin. Ama tabii ki sana tahammül edemeyeceğim zamana kadar...”

Bu sözleri üzerine Gregory’nin yüzündeki değişikliğe bir anlam verememişti. Ona gülüyor muydu? Yoksa... Yoksa. Bir ikinci ihtimali düşünemedi.

Gregory, yanındaki sehpadan içkisini aldı. Son yudumu içtikten sonra bir yenisini doldurmak üzere ayağa kalktı. Bir tane de Sophie

CATHY WILLIAMS

için doldurdu. Genç kadın kadehi tereddüt etmeden, biraz da memnuniyetle kabul etmişti.

İçki koyma faslından sonra onun sorduğu suale cevap beklemekten vazgeçmiş olabileceğini düşündü, ama bunda yanıldığını fark etmekte gecikmedi. Bu tür soruları hiç sevmiyordu. Gevap verirken, bile derinlerde yatan genç ve ateşli Sophie'nin geri gelmesi işten bile olmayabilirdi. Özellikle bu adamın karşısında...

"Az da olsa söz konusu olabilir böyle bir özlem." Elindeki bardağa bakarak konuşuyordu. Gregory hiçbir tepki göstermemiştii onun neredeyse davetkar bu itirafına. Bu ise Sophie'nin biraz daha açılmasına neden olmuştu. "Zaman zaman eski günlere dönmeyi arzu ettiğim olmuyor değil. Ama bu anlar çok kısa sürüyor. Beni o günlerden, o duygulardan uzaklaştıran kişi evet Alan. Ama bana Jade'yi de veren o. Jade ise yaşamımın tek süsü, tek lüksü. O zaman o günlerin ve o duyguların özlemini duymaktan vazgeçiyorum. Bütün bunlar sana bir anlam veriyor mu bilmem." Gözlerini kaldırarak genç adama baktı. Ve odanın loş ışıkları altında kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti.

"Evet," dedikten sonra bir kahkaha attı Sophie. İçine girdiği havadan kendisini kurtarabilirdi bu kahkahası. Şaka gibi, yok gibi davranmalıydı korktuğu duyguların içinde giderek kabarmasını. Yoksa ruhunun karanlık rengi anlamsız bir şekilde aydınlanabilirdi ve bu da onun felaketi olurdu. "Senin anlayacağın karşında gördüğün kadın, romantizme karşı bağıışıklık kazanmış biridir. Bunun sana karşı bir tarafı olamaz, bu nedenle de kırılman için hiçbir neden yok. Ama yine de yanlış anlaşılmaya müsait bir anlatım içinde olduğum için senden özür dilerim. Bu konuşmaların hiç geçmediğini kabullenmek, bil ki beni son derece mutlu edecek."

Sonra oturduğu yerden toparlanarak, "Kat'a telefon edip yola çıkmak üzere olduğumuzu söylemeliyim," dedi. İçkisini masaya koyarak telefona doğru gittiğinde Gregory hiç yerinden kıpırdamadan çok önemsiz bir şey söyler gibi, "Kat'a bu gece gelemeyeceğini söyleyen daha iyi olur," dedi.

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Ne...?”

Cep telefonunu Sophie'ye uzattı. “”Kapıyı kendin açtın Sophie. Bundan sonra dönüşün mümkün olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Demek istiyor musun ki... Sen ne demek istiyorsun?” Ağzı kurumuş, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bu tepkiler hiç de doğal tepkiler değildi genç kadın için.

“Ben de aptal bir romantik değilim.” Gözlerini genç kadına dikmişti. Onun da gözlerini ondan kaçırmasına izin vermez gibi bir hali vardı. “Ben de senin gibi kaçınılmaz bir beraberliğin, daha doğrusu bir evliliğin peşinde değilim. Bazı bakımlardan da sana hak veriyorum. Romantizm akli bir karış havada, olmadık beklentileri olan liseliler içindir. Gerçek dünyada çok fazla yeri yoktur romantizmin.”

Gregory'nin kendisine bu kadar açık bir şekilde hak vermesine sevinmesi gerekirken, içinde bir kırıklığın doğduğunu hissetmişti Sophie. Telefonu onun elinden alarak titreyen parmaklarla evinin numarasını çevirdi. Kat daha ikinci çalışında telefonu açmıştı. Olabildiğince yavaş bir sesle bu gece dönemeyeceğini söyledi Kat'a “İçkili olarak yola çıkmamız doğru olmaz Kat...” Kat'ın anlamlı sözlerini duymazdan gelerek olabildiğince çabuk bir şekilde telefonun kapanma düğmesine bastı.

Bu yaptığının bir çılgınlık olduğunu tekrarlayıp duruyordu bir ses içinden. Peki şimdi ne olacaktı? Böyle çılgınca bir şeye nasıl rıza gösterebilmişti. Bundan sonra olacaklara hakim olması mümkün müydü? Ruhsal bir depresyonun içinde miydi? Eğer öyleyse bundan sonra olacaklara dayanması da söz konusu olamazdı artık. Ve eğer kabuğundan çıkması şartsa, neden bu adamla olacaktı bu...?

Yaşamını beraber sürdüreceği bir adamı beklemek varken bir oldu bitti sonucu kendini, ileride bir beraberlik olamayacağını bildiği bir adama mı teslim edecekti? Bunun tek bir nedeni bu adamın onu incitmesinin mümkün olmayacağı mıydı...?

Bu karmaşık düşünceler içindeyken Gregory'nin elini çenesinde hissetti. Donup kalmıştı. Hareket edecek direnecek gücü kendinde hissetmiyordu. Ama bir anda içinden dayanılmaz bir ateşin fışkırdığını hissetti. Gregory onu öpüyordu. Bambaşka bir alemin içine doğru kaydığını fark ettiğini anladığı anda, kendisinin de ateşli bir şekilde onun öpüşmesine cevap verdiğini hissetti. Başını geriye atarak genç adamın onun boynunu öpmesini kolaylaştırmıştı. Ok yaydan çıkmışa benziyordu...

Göğüslerinin sızladığını hissediyordu. İrileşmiş meme uçlarının Gregory'nin parmakları arasında ovulduğunu hissederek bir çığlık attı. Bir el hareketiyle sol memesinin yakasından dışarıya fırladığını biliyordu. Kendini, genç adamın tam ereksiyon halindeki erkekliğini okşarken bulmak bile şaşırtmıyordu artık onu. Yılların özlemi bir sel gibi sarmıştı bütün vücudunu.

“Devam etmesini istediğinden emin misin,” diye sorarken Gregory'nin de sesi zorla ve boğuk bir şekilde çıkıyordu.

“İstiyorum... Ve bunu zannettiğinden çok daha uzun bir zamandan beri istiyorum...”

Bu sözleri inleyerek söylemesi göğüslerini avuçlayan Gregory'yi büsbütün azdırmış gibiydi. “Neden şimdiye kadar bunu hissettirmedin. Bedenlerimize yazık değil mi,” Biraz da hırçın bir şekilde, bu gecikmeden intikam ahrcasına. genç adamın eli artık Sophie'nin kadınlığını okşuyordu,

“Böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüyordum...” Sophie parmaklarını kadınlığının derinliklerine doğru sokmuş, Gregory onun memelerini emerken, kendi kendini tatmin etmeye başlamıştı. Erkeksiz günlerinde bile yapmamıştı bunu kendine.

“Yatak odası yukarıda,” dedi Gregory, zor nefes alan bir heyecan içinde. Merdivenleri çıkarken el ele tutuşmuşlardı. Bu çok genç işi bir davranıştı ama, Sophie çılgın gibi hoşlanmıştı genç adamın elinin kendi eli içinde olmasından.

Yatak odasının karanlığını yatak baş ucundaki lambayı açarak hoş bir loşluğa çevirmişti Gregory. Üstündekileri çıkarmaya başla-

dı. Sonra genç kadının arkasına yaklaşarak elbisesinin fermuarını açtı. Siyah elbise Sophie'nin ayaklarının dibine düşmüştü bir anda. Genç kadının yarı çıplak vücuduna arkadan sarılarak sutyenini çözüp, dip diri göğüslerini okşamaya başladı. Bir ara ondan biraz uzaklaşarak vücudundaki son örtüyü de aşağıya indirdi. Sophie arkadan da en az önden olduğu kadar muhteşemdi. Sırtından başlayarak aşağıya doğru onun bütün vücudunu öperken, "Çok güzelsin Sophie," diye adeta inliyordu Gregory.

Sonra genç kadını kendine çevirdi. Hafifçe geriye doğru iterek onun sırt üstü yatağa uzanmasını sağlayıp yanına uzandı. Dudaklarını dudaklarından uzaklaştırdıktan sonra memelerini emmeye başladı. Sophie kendini birazdan patlayacak gibi hissediyordu. Ama daha yolun yarısına bile gelmediklerinin farkındaydı. Buna rağmen kasıklarındaki kıvrılmalara dayanamayacağını hissetti. Gregory'nin önce dudakları, sonra dilini kadınlığında hissedince patlamıştı da. Çıglıklar atarak orgazm oluyordu. Gregory ise insafsız bir şekilde çalışmaya devam ediyordu diliyle.

Gregory vücudunu yukarı çekerek dudaklarına yapışmıştı yine genç kadının. Bir yandan da içine girmeye başlayacaktı. Sophie onun bir anda durduğunu fark edince, "Güvenli günlerimdeyim," dedi. "İstediğin şekilde gelebilirsin..."

Öpmeye devam etti Sophie'yi. Ama artık daha yavaş ve sevecen hareket ediyordu. Genç kadın onun yavaş yavaş içine girmeye başladığını anlayınca yine çıglıklara boğulmuştu. Hele dar bir bölgeden geçerken ikisinin de iniltileri birbirine karıştı.

Sophie kendine geldiğinde, ayrı bir dünyadaymış gibiydi. İki de yüzleri birbirine dönük bir şekilde yatıyorlardı. Solukları henüz tam olarak normal ritmine ulaşmamıştı. "Ne yapacağımı biliyor musun," diye sordu Gregory'ye.

"Yataktan çıkıp giyinecek ve arkana bakmadan çıkıp gideceksin herhalde. Başka türlü davranman romantizmden uzak olan sistemine yakışmaz," diye onunla alay etti Gregory sempatik bir şekilde.

CATHY WILLIAMS

“Bilmedin çünkü önce bir taksi çağırمام gerekecek. Buradan Ashdown’a kadar yürüyecek halim yok herhalde.” Bu sözlerin genç adam üzerinde yarattığı olumsuzluğu gecenin karanlığında bile hissedebiliyordu Sophie. Böle bir şakanın yapılacağı zaman değildi. “Bak,” diye devam etti. “Senden elbette hoşlanıyorum. Ama şunu da bil ki, senin esirin olacak, ya da ileride kırılacağım bir takım duyguların içine girecek değilim. Seninle bu kadar rahat olmamın nedeni de, senin de ölçülerini bilmemdir.” Kelimelerinin hiç de içinde bulundukları ortama uymadığının farkındaydı. Ama Gregory’nin onu kapıp koyuvermiş gibi görmesini de istemezdi.

“Zaten bunları konuşmuştuk, bir daha konuşmamızın da bir gereği yok.”

“Evet, haklısın. Konuşmuştuk ve bu konuda söylenecek hiçbir şey kalmadı.” Gregory’nin sesi bulundukları ortama uymayacak kadar sert çıkmıştı. Ama durumu düzeltmek için olabildiğince sıcak olmaya çalışan bir sesle devam etti. “İyi de bu dedikodu meselesini ne yapacağız. Eğer toplu alanlarda görünmeye başlarsak, kasaba halkı futbol sahasında bir toplantı tertipleyerek bizim hakkımızda konuşmaya başlamaz mı?”

“Başlamaz olur mu hiç. Ama onlar benim o kadar iyi ve sevdiğim dostlarımdır ki, onların eline böyle güzel zaman geçirecekleri bir koz vermek beni de mutlu edecektir. Yani bir anlamda bu yakınlığımızı aleniyete çıkartarak bir nevi iyilik ve hayır işi yapmış olacağız.”

“Kesinlikle. Gel o zaman onları tam olarak haklı duruma getirecek bir şey daha yapalım,” diyerek genç kadını kendine çekti.

Bu seferki sevişmeleri birinciden daha ateşli ve erotik fantezilerle dolu bir sevişme olmuştu...

Ertesi sabah Ashdown’a doğru yol alırlarken, Kat’ın kendisine neredeyse milyonlarca defa söylediği şeyleri düşünüyordu. Ona göre Sophie hayatın zevkini çıkarmasını bilmeliydi. Sophie de bir gece önce hayatın tadını çıkarmasını bilmişti. Yan gözle araba kullanan Gregory’ye baktı o da son derece mutlu görünüyordu.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Sophie ise yıllardan beri hiçbir sabah kendini bu kadar zinde ve canlı hissetmemişti.

Genç kadının kendini bu kadar rahat hissetmesinin nedeni belki de bu ilişkide bir bağ, bir çekişme, ihanet ve ızdıraplı günlerin söz konusu olmayacağı inancıydı. Sophie böyle bir ilişkiyi devam ettirebilirdi. Anladığı kadarıyla, zaten Gregory de böyle ilişkilerin erkeğiydi. O zaman mesele yoktu. Bundan daha iyi bir durum düşünemezdi. Mutlu bir şekilde içini çekip, arabanın koltuğuna biraz daha gömüldü. Bir gece önce saat kaçta uyuduklarını hatırlamıyordu ama, çok geç olduğunu biliyordu...

Uyandığında otomobil yavaşlamış ve evinin yoluna girmişti bile. “Uyanmak için zamanlaman mükemmeldi uyuyan prenses,” diye ona sevecen bir şekilde takıldı genç adam.

“Evet ama, sanırım sen arabanın hızını bunun için mükemmel ayarladın.”

“Benim de seninle içeri gelmemi ister misin?”

Sophie böyle bir şeye can atardı ama başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır önce biraz Kat ile konuşmalıyım. Zaten Jade de senin benimle geldiğini görünce biraz şaşırır. Kızın aklını işin başında karıştırmayalım.”

Eve girmeden önce dönüp son bir defa arabaya baktığında Gregory’yi oturduğu yerden eğilmiş ona bakarken görünce liseli bir kız gibi kızardığını hissetti. Bu duygular sanki asırlardır duymadığı duygulardı. Bir erkeğin sadece bir bakışıyla, nasıl olup da bu kadar etkilenebiliyordu.. Koşarak eve girdi.

Kat onu neredeyse kapının ağzında bekler gibiydi. Bakışlarındaki soru işaretlerinden bir ciltlik bir kitap bile yapılabilirdi. Sophie’nin öncelikle kızıyla biraz olsun meşgul olmasına hak verdiği için soru bombardımanına başlamamıştı ama sabırsızlıktan çatlamak üzere olduğu, odanın içinde tur atmasından belliydi.

Sonunda Sophie, Jade’yi dersine oturtup Kat’ın karşısına oturmuştu.

CATHY WILLIAMS

“Eh, bir şeyler olduğunu benden gizlemeyeceksin herhalde,” diye soruşturmasına başladı Kat.

“Evet bir anlaşmamız oldu,” derken çok doğal bir şeyden bahseder gibiydi Sophie.

“Ne demek bir anlaşmanız oldu?”

“Bu demek ki, ben ve Gregory çıkmaya başladık.” Yerinden kalkıp ikisine de birer kahve koydu. Söyledikleri ve rahat hali Kat’ı paralize etmiş gibiydi.

“Bense senin ondan pek hoşlanmadığını ve böyle bir yakınlık için ona direneceğini zannediyordum,” derken Kat’ın şaşkınlığının geçmediği belliydi.

“Yanılmışım. O çok hoşlanılacak biriymiş meğer.”

Kat bir süre hiçbir şey söylemeden düşündü. “Ama bu sefer çok dikkatli olacaksın herhalde.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç. Ama Gregory Wallace bir kadına çok ızdırap verebilecek bir erkeğe benziyor. Dilerim – ”

Sophie gülererek arkadaşının sözünü kesti. “Meraklanma Kat bu ilişki bana hiçbir şekilde ızdırap veremez. Ben bu yoldan bir kere geçtim. Böyle yollarda arabanın nasıl kullanılması gerektiğini biliyorum artık. Hayır. Bir kere birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve düşüncelerimiz uyuyor. O da, ben de hiçbir bağlılığın peşinde değiliz.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Ben onun isteklerinin ne olduğunu biliyorum. O da benimkileri biliyor. Onunla olmak beni mutlu ediyor, çünkü limitlerimizi biliyoruz. Anlayabiliyor musun?”

Kat’ın bakışlarındaki endişe biraz daha derinleşmişti. “Söylemek istediklerini anladığımı zannediyorum. Ama yaşam senin zannettiğin kadar kontrolü senin elinde olan bir oyun değildir. Demek istiyorum ki; olayların gelişimi, insanlar, düşünceler, hatta duygular senin kontrolün olmadan değişebilir...”

“Sen de falcı gibi konuşmaya başlama. Bak Kat, ben artık yıllar öncesinin deneyimsiz, saf genç kızı değilim. Yıllar boyu uğraşarak kendimi koruyacak bir kabuğu oluşturdum. Bana hiçbir şey olmaz

GÖNÜLSÜZ EŞ

artık. Hem Gregory; her ne kadar çekici, hoş, zeki bir insan olsa da, şunu gayet iyi biliyorum ki Bay Gregory Wallace, benim için yanlış kişidir. Benim için tehlikeli olacak kişi o değil, bazı bakımlardan bana daha yakın olacak biridir.”

Kahvesinde bir yudum daha aldı. Kat'ın onu anlamakta zorlanmasının nedenini göremiyordu. Anlattıkları o kadar açık geliyordu ki kendisine. Kat gibi akıllı bir kadının, bunu daha ilk cümlede anlaması gerekmez miydi? Galiba bu görüşlerini anlatmakta pek becerili olamamıştı. Yoksa Kat bu kadar endişeli olmazdı elbette...

Ama nasıl olsa, bu ilişkinin sadece fiziksel bir yakınlık olduğunu ve de böyle kalacağını anlayacaktı sonunda. Konuyu değiştirmiş olmalarına karşın Kat'ın yüzündeki düşünceli hal nasıl olsa zamanla geçecek, bu ilişkiyi o da, en az Sophie kadar büyük bir gönül huzuruyla benimseyecekti. Kat, Sophie için iyi olan her şeyin arkasında olmuştu o güne kadar.

O günü takip eden altı hafta boyunca Gregory'ye olan yakınlığının sadece cinsel ve tensel bir önemi olduğu konusunda kendini bir disiplin altına almayı becermişti Sophie.

Gregory olan beraberliklerinden Jade'yi uzak tutmaya da özen gösteriyordu. Çünkü ondan ayrılma günü geldiğinde, kendisi değil, ama Jade ona fazla alışmış olabilir ve bu ayrılık ufak kıza zor gelebilirdi. Ama bu özeninde fazla başarılı olduğunu söyleyemezdi. Bunun da kabahati kendisinde değildi. Jade ve Gregory o kadar iyi anlaşıyorlardı ki, ne kadar dikkat ederse etsin kızı ile Gregory'nin çok yakın olmalarını önleyemiyor ve hatta belki de bir bakıma bundan hoşlanıyordu.

Bu mutlu yaşamının daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Ama *kader*, devamlı bir şekilde görünmez rolünü bir nakış gibi işleyerek ve ağlarını Sophie'nin çevresinde örerek, genç kadının dünyasını alt üst etmeye doğru ilerliyordu büyük bir hızla...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir kaç gündür Sophie'nin aklını kurcalayıp, geçici de olsa onu endişeye düşüren bir nokta Jade'yi okula bırakıp kütüphaneye doğru giderken Sophie'nin neşesini iyice kaçırmıştı yeniden. Ama artık iş keyif kaçırma noktasından çok ileri gitmişti. Sophie, o ay adet görmemişti. Oysa bütün sevişmelerinde bu konuda son derece dikkatli davrandıklarından emindi.

Ama gel gör ki, adetteki gecikmesi o gün iki haftayı dolduruyordu. Korkulacak tek sevişmeleri o ilk geceki çılgın sevişmeleri idi. O seferde de güvenli günlerde olduğundan emindi. Düzenli adet görmesine iki üç gün kala sevişmişlerdi ve o günlerdeki bir ilişkinin, onu hamile bırakmayacağından emin gibiydi.

Aslında bu gecikme bundan birkaç gece önce Gregory'nin de dikkatini çekmiş olmalıydı ki; uzun bir aradan sonra sevişen kadınların adet dönemlerinde aksamalar olduğuna dair bir şeyler söylemişti ona.

Bu endişeler içinde sabah bir türlü bitmek bilmiyordu. Sonunda Claire'ye bir şeyler almak için dışarıya çıkacağını ama biraz geç kalabileceğini söyleyerek kütüphaneden çıkıp arabasına bindi. Hamilelik testi çubuğunu kasabadaki eczanelerden birinden alması mümkün değildi. Aslında kasaba halkı bir iki hafta konuştuktan sonra Gregory ile çıkıyor olmasına alışmış ve bu konuyu ikinci plana atmıştı ama, bir de test setini aldığı duyulursa o zaman söy-

GÖNÜLSÜZ EŞ

lentiler ayyuka çıkardı. Yaklaşık bir saatlik bir mesafede olan ve onu hiç kimsenin tanımadığından emin olduğu Lockheel kasabasında rastladığı ilk eczaneden test setini satın alıp, gördüğü ilk kafeye girerek bir kahve söyledi.

Kahvesini bitirene kadar bir iki kere niyetlenmesine rağmen, tuvalete gidip testi uygulamayı sürekli erteliyordu. Sonunda korkunun ecele faydası olmadığını düşünerek kalkıp tuvaletin yolunu tuttu.

İslanınca rengi değişmemesi gereken çubuğa korku ile baktığında çubuğun renginin giderek koyulduğunu ve mavileştiğini gördüğünde ancak duvara dayanarak ayakta durabilmişti. *Hamileydi...*

Şimdi ne yapacaktı? Arabasına doğru yürürken düşünmeye çalışıyordu ama tiril tiril titrediğinden başka şeyin farkında değildi..

Ama test sonucunun yanlış olabileceğini düşünerek kendisini aldatmayacak kadar akli çalışıyordu hala. Gregory Wallace'nin çocuğunu taşıyordu. Bu olabilecek senaryoların en korkuncuydu.

Bir kere bugünden tezi yok bu ilişkiye bir son vermesi gerekirdi. Bunu düşündüğü zaman kasabaya gelmesine daha yarım saatlik yol vardı. Bu düşünce kafasındayken araba kullanmasının yanlış olacağını düşünerek arabasını ilk park alanına çekti. Bu fikre kendini alıştırmalıydı, ama nasıl? Bu o kadar kolay mıydı. Bu ilişkinin başlaması hiç düşünmediği kadar kolay ve birkaç saatlik bir tartışmadan sonra olmuş ve mantıklı bir karar olarak da hemen uygulamaya konulmuştu. Ama şimdi şartlar farklıydı...

Artık Gregory hayatında olmayacaktı. Bu, bu kadar korkunç bir şey miydi ki, kabul edilmesi bu kadar zor olsun. İlk defa fark ediyordu bunu, ama evet bu o kadar korkunç bir şeydi, çünkü Sophie Turner, Gregory Wallace'ye aşık olmuştu.... Hem de hiç istemedi... Hiç fark etmeden...

Başını direksiyona dayayarak gözlerini kapattı. İyi de bu aşk ne zaman başlamıştı. İlk sevişmelerinden sonra mı. Hayır, o zaman olamazdı. Onunla sevişmeyi kabul etmesinin nedeni ona aşık ol-

CATHY WILLIAMS

masıydı. Demek ki ondan çok önce aşık olmuş, ama aptalca kendini aldatmıştı. Aşık olmasa, o kadar yıl koruduğu prensiplerini, sırf mantıklı bir davranış yapar gibi bozar mıydı hiç?

Nasıl aldatmıştı kendini? Kozasından çıkmasının zamanının geldiğini düşünerek hareket ettiği bahanesini, akılcı bir neden gibi kendine göstererek... O andaki hali uygun olsaydı, kahkahalarla gülecekti neredeyse buna. Ama artık gülecek hali kalmamıştı. Hem de ne o anda, ne de yakın gelecekte.

Orada öyle durarak hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini düşününce derin bir iki soluktan sonra motoru çalıştırdı.

Kütüphaneye girdiğinde yüzüne neşe maskesi takmıştı. Akşamüstü gidip okuldan Jade'yi aldı. Çay için ona parmak bisküvilerden yaptı. Onu derse oturtuktan sonra da okurmuş yapar gibi eline bir kitap aldı. Aslında bütün bunları mekanik bir şekilde yaparken; aklında sadece iki şey vardı *Hamileydi ve aşıktı...*

Belki biraz zorlayarak Gregory'nin görüntüsünü sisler arkasına atabilirdi ama, hamile olduğu gerçeği aklına gelince, ki bu hiç aklından çıkmayacaktı, o zaman genç adamın görüntüsü bütün heybeyle yeniden belirecekti gözünün önünde.

Geçmiş canlı bir şekilde hatırlamaya başladı. Jade'ye hamileliği de aslında bir kazaydı. Sophie haplarını çok dikkatle alırken, sadece iki gece, o da bağırsakları bozuk olduğu için ihmal etmişti hapını almayı. Bundan bir ay kadar sonra mide bulantıları başlayınca anlaşılmıştı bu ihmalinin acı sonucu. Alan'ı hatırlıyordu... Dün gibi hatırlıyordu. Çılgına dönmüş, onu isteyerek, bir oldu bittiye getirmekle suçlamıştı. Kürtajdı Alan için tek çıkış yolu.

Bunu elbette kabul etmeyecekti Sophie. Bu hamileliliği onun başlangıcı olmuştu. O sefer iyi de olmuştu zaten bu başlangıç. Çünkü bugün nasıl Gregory'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldiyse, o zaman da Alan'dan nefret ettiğini fark etmişti.

Bu nedenle de bugünkü şartlar çok daha zordu Sophie için... Bu sefer Gregory'ye ona bağışlamak, onu aptallıkla suçlamak fırsatını vermeyecekti. Gregory bir bağlılığın peşinde değildi ve

Sophie'nin de onu böyle bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakmaya hakkı yoktu. Sophie onun tarafından terk edilirse, yaşam onun için gerçek anlamda çekilmez olurdu. O zaman kendisi öncelik almalıydı bu işte...

Ama Gregory bir iş nedeniyle Londra'daydı. Bekleyemezdi Sophie. Jade yatar yatmaz Gregory'yi cep telefonundan aradı. "Seninle döner dönmez, görüşmeliyiz," dedi.

Sesindeki telaşı anlamış olacak ki, "Önemli bir şey mi var? Ben yarınki toplantıyı ertelleyip bir saat içinde orada olabilirim, " demişti genç adam, biraz da telaşlı bir sesle.

"Hayır ama görüşmeliyiz. Bazı düşüncelerim var da..." Hamileliğini ona söyleyip söylemeye karar verememişti henüz. Ama bunu saklamanın bir sonu yoktu. Nasıl olsa Gregory eninde sonunda öğrenecekti bunu.

"Ne gibi düşüncelerin var, söyler misin?" Genç adamın sesinde bir anda beliren soğukluk, Sophie'nin bütün sisteminin bozulmasına neden olmuştu. Ama yine de böyle bir şeyin telefonda söyleneceğinin farkındaydı. "Şimdi değil, sen geldiğinde konuşuruz bunu.. Hem senin bu akşam bir müşterinle yemeğin olduğunu biliyorum, geç kalma..."

"Bırak şimdi müşteriye falan. Ben bir buçuk saat sonra oradayım. Evde bekle beni."

"Hayır. Kesinlikle buna gerek yok." Onunla bu konuyu konuşmaya hiç de hazır olmadığıнын bilinci içinde, onun bu akşam Ashdown'a gelmesini önlemesi gerektiğini biliyordu. "Söz ver bana böyle bir çılgınlık yapmayacağına dair. İnana bana bu akşam hiçbir şey konuşacak halim yok. Yorgunum ve bir an önce yatacığım..."

Gregory'den istediği sözü onun ertesi gün gelmesini kabul ederek aldıktan sonra telefonu kapatır kapatmaz Kat'ın numarasını çevirdi. Biriyle konuşmalıydı ve bu Kat'tan başkası olamazdı.

Sophie'nin bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu anlayan genç kadın fazla soru sorma gereği duymadan, "Tamam, ben şimdi çıkı-

CATHY WILLIAMS

yorum, birazdan sende olurum,” demişti.ve on beş dakika içinde de Sophie’nin kapısında belirmişti.

“Ne oldu Sophie,” derken çok önemli bir şeyler olduğunun bilinciyle telaş içindeydi Kat. “Yoksa Jade mi... Jade’ye bir şey olmadı, değil mi...?”

“Hayır hayır, Jade iyi. İçeri gel.”

Sophie, zaman zaman durarak durumu arkadaşına anlattı. Sonunda, “Kendimi bulutların üzerinde, mutlu hissederken, bir anda kara toprağın içinde olmayı tercih etmenin ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Hem hamile olduğumu, hem de bu yanlış adama deli gibi aşık olduğumu fark ettim Kat, dünyam başıma yıkıldı...”

“Bu kadar karamsar olmana bir neden yok Sophie. Belki de duygularınız birbirinin aynıdır, belki oda sana aşıktır. Bunu bilemezsin ki....” Sophie’nin ona sen deli misin der gibi bakışı karşısında devam etmek zorunda kalmıştı Kat. “Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun. Ashdown’ı terk edip bir yerlere gitmeyi düşünüyorsun herhalde.? Olsa olsa en çok üç dört ayın var. Sonra karnın belli olmaya başlayınca bunu kimselerden saklayamazsın.”

“O zamana kadar biraz olsun kendime gelir, bir direnç kazanırım. Hem bırak bunu o zaman düşünelim.” Genç kadının çaresizliği her halinden belliydi. “Yarın burada olacak. Ona ilişkimizin bittiğini, başka bir takım düşüncelerim olduğunu söyleyeceğim. Hamile olduğumu öğreninceye kadar da, kapıyı onun suratına kapatacak kadar güce kavuşurum nasıl olsa.”

“Ama adamın bir çocuğu olacağından bilgi sahibi olma hakkı var, bunu ondan esirgemeye hiç kimsenin hakkı yoktur, Sophie.”

“Meraklanma o adam olayları böyle gören biri değil Kat. Gregory neşeli, hoş bir adam, ama öyle uzun vadeli angajmanlara girmeye yaklaşacak biri değil. Bir çocuğu olacağını duyunca tabanları arkasına vura vura kaçacağından emin ol...” Arkadaşının Gregory’yi koruyacak sözler söylemesini önlemek için Sophie kalkıp birer kahve daha koydu.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Kahvesini Kat'a verirken, "İnanıyorum ki, mali bakımdan destek olmaya kalkacaktır, ama bunun ötesinde bir sahiplenmesi söz konusu olamaz."

"Ve ben de biliyorum ki, böyle bir yardımı almamak için dişini etine takarsın."

"Eğer bir bağış yapmak onun içini rahatlatacaksa buna hayır demem, merak etme. Unutma bu tür yardımı bekleyen on binlerce çocuk var bu toplumda."

"Bak Sophie bir bebekten bahsediyoruz. Evet, bu bebek senin bebeğin. Ama unutma ki senin olduğu kadar onun da bebeği. Burada konuştuğumuz onun bir hayır işlemek için yapacağı bağış değil. Bil ki, o çocukla ilgilenecek, onu arayıp soracaktır. Jade ile bile ne kadar ilgilendiğini görmüyor musun?"

Evet, Sophie de bunu düşünmemiş değildi. Bütün bunları dikkate alınca buradan bir çıkış görünmüyordu ve tabii ki Sophie de o anda ne yapacağını bilemiyordu. Aslında Alan bu durumda en iyisini yapmış ve onu terk ederek hepten yoklara karışmıştı. Gregory'den de bunu yapmasını bekleyebilir miydi?

Ama Gregory, Alan değildi. Üstelik Sophie'nin Alan'a olan duygularıyla Gregory'ye olan duyguları arasında dağlar kadar fark vardı. Gregory'ye aşıkta Sophie. Ve bu da işleri daha da zor bir hale sokuyordu. Bu şartlar altında Gregory bu çocuk nedeniyle yıllar boyu ona yakın olacak ve bu yakınlıkta bir sevgiye bir beraberliğe yer olmayacaktı. Buna senelerce nasıl dayanabilirdi genç kadın...?

Gregory zamanla birine aşık olacak, onunla evlenecek, çocukları olacak ve bütün bunlar Sophie'nin gözleri önünde olacaktı. Hem de zaman zaman Sophie'den olan çocuğunu görmek için ona gelecek ve belki de başka bir kadından olan çocuklarını da getirecekti.

Bütün bu düşüncelerini Kat ile bile paylaşması mümkün değildi.

Kat gittikten sonra yatağına uzanıp değişik senaryolar düşündü. Ama bunların hiçbir kabullenilecek şeyler değildi. Bir tek iyimser hayal kuramamıştı. Alan'la olan benzeri günleri düşününce büsbütün fena oluyordu. En ağır hakaretleri etmişti Sophie'ye. Ve hami-leliğini öğrendikten sonra onu, gebeş bir katıra benzeterek bir daha aynı yatağına bile girmemişti onunla.

İş toplantıları daha sıklaşmaya, gece eve gelişleri daha gecik-meye başlamıştı. Ama yaptığı en hayırlı iş a bir zaman sonra Sophie'nin hayatından çekip gitmesi ve bir daha onu aramaması olmuştu.

Ertesi sabah, Gregory ile karşılaşma saati yaklaştıkça Sophie'nin sıkıntısı ve telaşı artıyordu. Eve gelme saatinin Jade yattıktan sonra akşam sekiz sularında olmasını ayarlamıştı hiç olmazsa. Geçmek bitmeyen saatler Sophie'nin daha da gerginleşme-sine neden oluyordu. Saat sekize çeyrek kala kapı çaldığında, kaçıp bir yerlere saklanmak geldi içinden. Ama merdivenleri ağır ağır inerek kapıyı açtı.

"Neler oluyor," dedi Gregory telaşla. Bütün geceyi yolda ge-çirmiş gibi bir hali vardı. Saçı başı darmadağındı.

Olabildiğince normal davranması gerektiğini biliyordu. Ama bakalım bunu becerebilecek miydi? Aslında önemli olan onun so-racağı sorulara nasıl cevaplar bulabileceğiydi. Cin gibi bir adamdı Gregory. Ona değil bu durumundaki Sophie, kimse kolay kolay küll yutturamazdı. Daha şimdiden çok önemli ve de olumsuz bir şeyler olduğunu fark ettiği bakışlarından belli oluyordu.

"Yiyecek bir şeyler hazırladım," dedi onun sorusuna cevap vermek yerine ve mutfağına doğru yürümeye başladı. Ona bakmak belli ki işleri daha da zorlaştıracaktı.

"Sana bir soru sordum," dedi Gregory yine telaşlı ve de gergin bir havada. Sophie ocağın üzerindeki yemekle meşgulmüş gibi yaparken, onu tutup kendisine çevirdi. Elleriyle önce saçlarını ok-şadıktan sonra iki eliyle onu yanaklarından tutup, "Biliyor musun, seni çok özledim," diyerek genç kadını kendine doğru çekti.

Sophie bu sözleri onu değil, onunla sevişmeyi özlemiş olarak almaya çalışıyordu. Böylesi onun işini az da olsa kolaylaştıracaktı. “Bırakmazsan fırındaki yemek yanabilir,” dedi Sophie. Ama aslında Gregory’nin onu öpmesi için çok şey verebilirdi. Yoksa bir an önce ondan uzaklaşmazsa düşüp bayılabilirdi.

“Ben yanmış yemeklere bayılırım,” dedi Gregory. “Onların ayı bir lezzeti vardır.” Ama yine de bırakmıştı genç kadını.

Yemeklerini yemek için karşılıklı oturduklarında, “Evet bakalım,” dedi Gregory. “Bana söyleyeceğin şeyler ve bazı düşüncelerin olduğunu biliyorum. Şimdi de sıra ona geldi...” Ağzını yemekle doldururken Sophie’ye bakmaya devam ediyordu.

“Bizim hakkımızda düşündüm Gregory...”

“Neden..?”

“Neden mi...” Hayretle genç adama baktı. “Çünkü...”

“Eğer yanılsam beni düzelt,” diye direksiyonu eline almayı tercih etmişti genç adam. “Yanılmıyorsam bu beraberliğimiz sana mutluluk veriyor. Öyle değilse ya ben aptalca yanıliyorum, ya da sen Oscar’lık bir sanatçısın. O zaman seni yine de alkışlayabilirim.”

“Yo, hayır elbette öyle yetenekli bir tarafım yok... ve... Belki de evet...”

“Yani...!” Genç adam hayretle bakmaya başlamıştı Sophie’ye. Sophie ise yemek yeme gayretini bırakmaya karar verdi. Böyle yapay şeylere gerek yoktu. Söylemek istediklerini doğru düzgün söylemesi gerekiyordu. Ama onun yüzüne baktığında yapabildiği tek şey onu ne kadar çok özlediğini düşünmekti.

“Ne söylemek istiyorsan söyle Sophie.” Tabağındaki yemeği bitirmiş, ama ilk defa olarak biraz daha istememişti.

Sesim geri gelse söyleyeceğim demek için ağzını açtı boşu boşuna. Ve bir şeyler söylemek yerine titreyerek sofrayı toplamaya başladı. Bulaşıkları çalkalayıp makineye doldurduktan sonra, kahve isteyip istemediğini sordu Gregory’ye.

“İstediğim tek şey, böyle anlamsız bir şekilde etrafta dolaşıp, bir şeyler yapmaya çalışmaman.”

“Tamam o zaman. Bundan böyle seninle görüşmek istemediğimi söylemek için zorlanıyorum.” İşte en sonunda söylemişti.

Gregory uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öyle durdu. Ama gözlerini Sophie'den hiç ayırmamıştı. “Bir anda böyle bir karar almanın nedenini de öğrenebilir miyim?”

“Aslında bir anda olan bir şey yok..” Sophie bir yandan da sinirli bir şekilde parmaklarıyla oynuyordu. Sonra da acemi hareketlerle iki kahve fincanı alıp, bir kısmını tabağa dökerek iki kahve koydu.

“Etrafta dolaşıp durmak yerine otur da konuşalım demiştin sana,” diye hatırlatmak gereği duymuştu Gregory.

Döktüğü kahveyi bir süngerle temizlerken, “Konuşacak fazla bir şey yok Gregory,” dedi olabildiğince sakın bir sesle. “Tabi dö-nüp dolaşıp aynı sözleriyle söyleyerek zaman kaybedebiliriz. Ama bence buna bir anlam yok.”

“Bence bazı hallerde zaman kaybını göze alarak konuşmakta yarar vardır,” dedi gülümseyerek. Ama iç aleminin hiç de gülmediği her halinden belliydi.

Acaba hamile olduğun söylese tepkisi ne olurdu...? İlk önce büyük bir şaşkınlık içine girerdi elbette. Ama bu ilk şaşkınlığı geçince ona mali destek vaat eder, bu aşamada bu tür bir sorumluluk almasının mümkün olmadığını söyleyerek derme çatma sözlerle onun gönlünü almaya çalışır, birkaç özür lafından sonra onu alnından öperek çekip evine giderdi. Tabii üzülür, dertlenirdi de biraz. Ama bunun çok uzun süreceğini hiç tahmin etmiyordu Sophie.

“İstersen oturma odasına geçelim,” dedi ve Gregory'nin cevap vermesine fırsat vermeden mutfaktan çıktı Sophie. Odaya girdiğinde odayı en fazla aydınlatan tepe lambasını yakarak köşede duran bir koltuğa ayaklarını altına toplayarak oturdu.

“Bir şeyler döndüğüne inanıyorum Sophie, gizlilik perdesi arkasında olan bir şeyler... Ve ben bunun ne olduğunu mutlaka öğ-

renmek istiyorum.” O da Sophie’ye en yakın koltuğa oturmuş ellerini önünde birleştirerek, gözlerini ondan ayırmadan genç kadına doğru eğilmişti

“Gizlilik perdesi arkasında olan bir şeyler mi...? Hiçbir şey anlamıyorum bu sözlerinden.”

“Bir başkası mı var?” Bu Sophie’ye sorulan sorudan çok, belli ki o anda duyduğu bir endişenin yüksek sesle ifade edilmesiydi.

“Elbette böyle bir şey yok,” dedi Sophie içten bir tepkiyle. “Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin ki? Yani kendimi yıllarca bir duvarın arkasına gizledikten sonra, bir anda önüme gelen her erkeğin koynuna girecek biri olarak mı görüyorsun yoksa beni...?” Bu kızgınlık genç kadına iyi gelmiş, biraz olsun gücünü kazanmasına vesile olmuştu.

Gregory, bir süre daha sesiz kaldı. Devamlı bir şekilde genç kadına bakıyordu. Sonunda koltuğuna yaslanarak ayak ayak üstüne attı. “Ortada böyle biri olmadığına göre, bu ani karar değişikliğinin bir başka nedeni olmalı. Ve ben de bunu öğrenmek istiyorum...”

“Sadece bir hissiyat bu, artık böyle hissediyorum...” Bu sözlerinin Gregory’yi tatmin etmeyeceğini biliyordu, bir şeyler daha eklemeliydi. “Belki de bu kadar yıllık bir izolasyondan sonra, kendime koyduğum sınırlandırmaları kaldırmak, zaman içinde ağır gelmiş olabilir bana... Bilemiyorum.”

“Peki seçeneğin ne...? Eski münzevi hayatına mı dönmek? Bütün yaşamını Jade’ye bağlamak. Yarın öbür gün o da kendi hayatını yaşamaya başlayınca da hayır işlerinin peşinden koşmak.”

“Ne var yani, hiç olmaz bir şey mi bu. Unutma ben böyle bir hayatı zevkle yıllarca yaşadım zaten ve hiçbir şeyin yokluğunu da hissetmedim o süre zarfında.”

“Bu kadar genç, güzel ve çarpıcıyken böyle bir hayatı düşünemezsin, ya da bir süre sonra ister istemez başka bir yolu denemek zorunda kalırsın, tıpkı bundan bir süre önce yaptığın gibi...”

“Yani sana göre genç, güzel ve çarpıcı kadınlar için tek bir yol var, o da bir koca bulup onunla evlenmek...” Ağlamamak için ken-

dini zor tutuyordu. “Sen de şunu unutma ki, ben bunu da denemedim değil.”

“Gel de şuraya, yakınıma otur.”

Sophie saçlarını kulağının arkasına yerleştirerek genç adama baktı. Hayır bunu yapmak için, içinden çok büyük bir arzu duymasına rağmen, gidip onun yanına oturmuyacaktı. Aslında onun kucağına uzanmak, kendisine her şeyin yoluna gireceğini söylemesini dinlemek için neler vermezdi ki...

Ama karşı karşıya bulunduğu gerçeklerin buna imkan vermediğini de çok iyi biliyordu o. Ya bebekten bahsetse, o zaman onu teselli edecek, sakinleştirecek bazı sözler söyleyebilir miydi acaba? Zaten böyle bir şeyi beklediğini, ona bakmak için can attığını, özgür bir yaşamın artık onun yaşında hiç de cazip olmadığını, kendisinin de artık oturmuş bir hayata ihtiyacı söyleyebilir miydi? Olmayacak hayallerdi bunlar...

“Burada olmam daha iyi,” dedi soğuk bir tavırla.

“İradenin zayıflayacağından, direncinden çok şey kaybedeceğinden mi gelmiyorsun yanıma?” Bir sessizlik kaplamıştı odayı. “Neden konuşmadığını öğrenebilir miyim... Benim bütün istediğim gerçeği görmek, neler olup bittiğini anlamak.”

“Neden bu kadar ısrarcı oluyorsun? Neden illa bir şeyler bulmaya çalışıyorsun. Bazı şeyleri kabul etmek bu kadar ağır mı geliyor?”

Gregory onun sözünü kesmişti. “Allah aşkına bırak şu erkeklik gururu falan laflarını. Ben gurur peşinde falan değilim, sadece bir gerçeği öğrenmeye çalışıyorum. Ortada hiçbir neden yokken benimle görüşmek istemediğini söylüyorsun. Bu sadece kadınsal bir karpis olamaz elbette. Bunun mutlaka bir nedeni olmalı.”

“Sanırım ki, ilk başında düşündüğüm gibi kaçamak ve geçici bir beraberlik benim için düşünülemez. Artık genç bir kız da değilim. Belki de devamlı bir bağlılık, evlilik, bir nişan yüzüğü falan gibi saçma sapan şeyler istiyordumdur.” Çok yalan da değildi bu sözleri. “Alan’la olan deneyiminin beni bütün bunlardan sonsuza

dek ulaştırdığını zannederken yanılmış olabilirim. Şu anda birine ait olmak, onun da bana ait olmasını istemek durumunda bile olabilirim. Bunların sana son derece sıkıcı geldiğini biliyorum. Galiba evlenmek ve rutin bir hayata sahip olmak istiyorum, birçok kadın gibi...”

Aklında olanlara bu kadar yaklaşmak Sophie’ye bir yandan güç veriyor, bir yandan da bu adamla bunlara sahip olmasının mümkün olmadığını bilmenin ızdırabını yaşamasına neden oluyordu. Burada durup topu ona atarak, onun ne diyeceğini beklemek doğru olur muydu. Hayır bunu denemek istemezdi. Onun tarafından bu konuda reddedilmiş olmanın ızdırabı her şeyin üstünde olurdu. En doğrusu bu yolu ona kapatmaktı. “Ve bu istediklerim seninle olmaz...”

Genç adamın yüzü karanlık bir hal almıştı. Uzun ve tam bir sessizlik hüküm sürüyordu odada.

“Evet, belki de haklısın,” dedi Gregory sonunda buz gibi bir sesle. Korkarım artık konuşacak bir şey kalmadı, değil mi?” Oturma odasının kapısına doğru yürüdüğü sırada artık onun yüzüne bile bakmıyordu.

Evet, sonunda bu kapıdan, evden, onun hayatından çıkıp gidecekti genç adam. Sophie, aynı tartışmaya aylarca devam edecekler bile olsa onun gitmesini istemiyordu. Sadece onun yüzünü biraz daha görmek, sesini biraz daha duymak için buna değerdi. Aşık olmak demek ki böyle bir şeydi. Onun kendisine bir daha hiç dokunmayacağını bilmenin derin acısını ancak aşık olanlar bilebilirdi.

Gregory paltosunu giydi, bir anlık bir tereddüitten sonra genç kadına son bir defa baktı. Buz gibi bir bakıştı bu... “Sana neyi istediğin konusunda kendini iyi sorgulamayı tavsiye ederim. Bundan birkaç gün, birkaç hafta sonra bambaşka düşünebilirsin. Sen önce gerçekten ne istediğine karar ver...”

“Söylediklerimi giderek ne kadar çok istediğimi bilsen şaşarydın. Evet, gerçekten de artık ne istediğini biliyordu. Ve söylediklerinde çok da samimi olduğu için son derece inandırıcı bir ifadeyle

devam etti “Hayatımda belki de ilk defa ne istediğimden bu kadar eminim.”

“Söyle, ne istiyorsun?”

Sophie ona cevap vermek yerine, önüne baktı.

Gregory bu sorusuna cevap alamayacağını anlayınca arkasını dönüp hızlı adımlarla odadan çıktı. Kısa bir süre sonra dış kapının çarpılarak kapandığını duydu genç kadın. Artık evinde, hayatında yalnızdı. Gregory kapıyı çarpıp çıkmıştı hayatından...

Yemek yemek, tartışmak ve hayatının en büyük kaybına uğramak sadece iki saati almıştı. Saat tam 10’u gösteriyordu...

O geceyi takip eden iki hafta, Sophie için hem geçmesini bilmemiş, hem de yaşanmamış gibiydi. Mutluluğun zirvesinden, ümitsizliğin ve çaresizliğin kuyusuna düşmek genç kadını tam anlamıyla perişan ediyordu.

Hamileliği ile ilgili ne yapması gerektiği konusunda da bir karar veremiyordu. Artık bir doktor kontrolü altına girmesi gerektiğini bilecek kadar şuuru yerindeydi ama, bunu dahi yapamamıştı. Zaten sabah bulantıları ve benzeri rahatsızlıkların hiçbiri olmadığına göre bunun için bebek üç aylık olana kadar bekleme kararı aldı sonunda. Jade’nin doğumunun üzerinden çok zaman geçmişti. Üstelik o günleri de zor geçen günler olduğu için neler yaptığını hatırlamıyordu.

Jade ve Gregory’dan başka bir de bu kasaba halkının tepkisini düşünmek zorunda olduğunun da bilincindeydi elbette ve bu konuda da ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu.

Yollarda olduğu sırada bazen Gregory ile karşılaşacağını diye korkarken, bazen de onunla karşılaşmak ümidiyle yolunu uzattığı bile oluyordu.

“Bunu sonsuza dek saklayamazsın,” diye onu uyarmıştı Kat bir öğlen yemeğinde.

“Biliyorum...”

“Her şeyden evvel ortada bir de Jade var. Onu bir şeyler söylemenin zamanı yaklaşıyor...”

“Biliyorum,” derken Sophie kahvesinden bir yudum almıştı. “Gregory ve bir de bütün bu kasaba halkı da sırada bekliyor. İnan bana Kat, eğer Jade olmasaydı bir yerlere yok olur, belki bir gün döner, belki de hiç uğramazdım bir daha buralara...”

“Hayır, sen böyle bir şey yapmazdın. Sen zannettiğinden çok daha güçlü bir kadınsın.”

“Öyleydim... Daha doğrusu öyle olduğumu sanıyordum. Ama artık öyle olmadığını biliyorum.” Önündeki tabağı ileriye iterek, elini çenesine dayadı.

Zavallı Kat, Sophie’nin hamile olduğunu öğrendiği günden beri onun peşinden ayrılmaz olmuştu. Sophie o güne kadar her yaptığı-
nın, her zaman en doğru şey olduğuna inanırken, artık dünyasının dibi delinmişti ve o da bu delikten boşluğa doğru akıp gidiyordu, hem de durmak için hiçbir gayret sarf etmeden...

“Düşünüyorum da – ”

“Biliyorum ne düşündüğünü,” diyerek arkadaşının sözünü kesmişti Sophie. Kat, devamlı bir şekilde onu Gregory ile konuşmaya ikna etmeye çalışıyordu. Duyguların ve durumların tartışılması, konuşulması gerekirdi Kat’a göre. Gregory’nin böyle bir haber karşısındaki tepki ve tutumunun ne olacağının bilinemeyeceğine inanıyordu Kat. Sophie ise bu tepkinin ne olacağından emindi ve bu tepki kesinlikle hoş bir şey olmayacaktı.

Sophie uzun uzun çalan telefona son dakika da yetişmişti. Gregory’nin gittiği akşamdan beri telefonları açmaya bile gönlü yoktu. Ama bu kadar ısrarcı olduğuna göre bu Kat’tan başkası olamazdı. Nitekim onun sesini duymak içini rahatlatmıştı.

Kat, hiçbir giriş yapmak gereğini duymadan konuşmaya başlamıştı “Umarım benden nefret etmiyorsundur, ya da bu işin sonunda etmezsin Soph.”

CATHY WILLIAMS

Bu sözler Sophie'nin aklında bir şimşek çakmasına neden olmuştu. İnşallah böyle bir şey yapmış olmazdı Kat. "Senden neden nefret edecektim ki...?"

Uzun sürmüştü Kat'ın buna cevap vermesi. Düşünür gibiydi. Sonunda biraz da kekeleyerek, "Hamile olduğunu Gregory'ye söylediğim için..."

"Ona ne söylediğin, ne söylediğin için...?"

"Artık biliyor Soph ve şu anda senin evinin yolunda. Biraz olsun hazırlıklı ol diye sana haber vermek zorunda kaldım."

Cümlesi biter bitmez telefonu Sophie'nin yüzüne kapatmıştı genç kadın...

ONUNCU BÖLÜM

Kat'ın bu yaptığı inanılmaz bir şeydi. Tüm yaşamı boyunca böyle bir ihanete Alan bile layık görmemişti onu. En sevdiği, güvendiği bir kişinin bu davranışı ne arkadaşlığa, ne de insanlığa sığardı... Aslında bugünden yarına bu konuda Gregory ile karşılaşması mukadderdi. O, başını kuma sokmuş bir şekilde bekleme-nin bir anlamı olmadığını bile bile bu yolu seçmişti ve *Kat* dahil hiç kimsenin, bu konuda onun yaşamına karışmaya hakkı yoktu.

İyi de şimdi bu adama ne söyleyecek, onun karşısında nasıl bir tavır takınacaktı...?

Pencereden dışarı bakınca karanlıktan başka hiçbir şey görmemek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Belki de *Kat* doğru olanı yapmıştır, diye düşündü. Ama hiç olmazsa daha önce bunu kendisiyle tartışsaydı... Ama o zaman da *Kat*'a kesinlikle izin vermeyeceğini kendisi de biliyordu. O zaman böyle bir izin talebine de elbette gerek görmemişti *Kat*.

Gregory'nin arabasının sesini kapısında duyunca *Sophie* onun kapıyı çalmasını beklemeden gidip kapıyı açtı. “*Kat*, senin gelmek üzere olduğunu telefonla uyardı. Yolda olduğunu biliyordum,” derken içindeki bütün organlar durmadan takla atarken sesinin nasıl olup da bu kadar normal çıkabilmesine şaşmıştı.

Genç adamın yüzüne hiç bakmamazlık edemeyeceğini bilerek bakışlarını ona çevirdi. Ve bu gözlerdeki dehşeti görünce buna

CATHY WILLIAMS

pişman oldu. Gregory biraz da iter gibi bir hareketle genç kadının yanından geçerken “İçeri girmeden hiçbir şey söyleyecek değilim,” diye mırıldandı aksi bir sesle.

Paltosunu çıkardıktan sonra oturma odasına girip, “Kızgınlığım karşısında alman gereken önlemleri almanı istemiş olmalı arkadaşın,” diye söylendi.

“Kızgın olman için bir neden olduğunu düşünemezdim ki...” O da Gregory gibi kollarını göğsünde birleştirmişti. Karşı karşıya duruşları, birazdan verecekleri savaşa hazır olduklarını gösterir bir kararlılık içindeydi. “Bu beni ilgilendiren bir durum.” Arkasını dönerek son kez beraber oldukları köşedeki koltuğa oturdu. Tıpkı son kez yaptığı gibi ayaklarını altına alarak.

Gregory ise oturmamış, onun karşısına dikilmişti. Soğuk bir ifade ve kendini kontrol için büyük gayret sarf ettiği belli kızgın bir yüzle, “Acaba nasıl oluyor da bu durum beni ilgilendirmiyor, söyler misin? Ve acaba ne zaman bu durumdan beni de haberdar etme lütfunda bulunacaktın...?”

Sophie kızardığını hissederek ondan başka bir yöne bakmaya başlamıştı. “Benim ne gibi duygular içinde olduğumu anlamaya çalışmanı istiyorum senden.” Sakin ama yine de titrek bir sesle söylemişti bunları.

“Söyle bakalım nasıl duygular içindesin?”

“Böyle bir gelişme hesapta yoktu...”

“Hesapta yok muydu...?”

Genç adama bakarken koltuğun kenarlarını sıkı sıkıya tuttuğunun bile farkında değildi Sophie. “Böyle bir olayın olmasını ikimiz de beklemiyorduk...” diye düzeltti söylediğini sesini alçaltarak. “Bunların hiçbir olmamalıydı.” Buna böyle inandığı için daha tutarlı ve ikna edici çıkmıştı sesi. Bu adamla karşılaşmak da, ona aşık olmak da, hamile kalmak da, hesapta olmayan şeylerdi.

“Ama oldu,” dedi Gregory. Sophie gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Jade’ye hamileyken de hormonlarının çalışma şekli onu

GÖNÜLSÜZ EŞ

sık sık ağlatır olmuştu. Kendinden geçip bayılmamak için gözlerini kapadı bir an. Böyle bir anda kuvvetli olması gerektiğini biliyordu.

“Evet, maalesef oldu. Çok aptallık etmişim... Yanlış bir hesap yapmışım...” Nasıl devam edeceğini bilemediğinden Gregory’nin yüzüne donuk nazarlarla bakıyordu. “Bana kızgın olmalıydın...”

“Demek bu kadarını idrak edebildin?” Gregory sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Bu onun kızgın olduğu hallerde yapmaya alışık olduğu bir jestti. Nasıl oluyordu da, Sophie’nin onu hiç istemediği bir olayla karşı karşıya bırakmak istemediğini anlayamıyordu bu adam. Böyle bir durum Alan’la evlenmeden önce olsaydı, Alan nasıl arkasına bakmadan çekip gidecekdiyse, Gregory de aynı şeyi yapmayacak mıydı sanki...?

“Bak,” dedi ayaklarını altından yere indirerek. “İnan bana bu haberi aldığım andan itibaren durmadan düşündüm ne yapmam gerektiğini ve sanıyorum ki, sana karşı en doğru olanı yaptım. Sanıyorum bu yaptığım son derece adil bir şeydi..”

“Nasıl bir şeydi? Adil bir şey mi...?” Genç kadına iyice yaklaşarak ona doğru eğildiğinde yüzleri tehlikeli bir şekilde birbirine yakınlaşmıştı.

“Lütfen biraz önce olduğun yere gider misin,” derken Sophie’nin sesi korku ve heyecandan titrek çıkmıştı.

“Hayır, burada olmak istiyorum. Aslında...” Bunu söylerken onu kucaklayarak koltuktan kaldırmış ve kıymetsiz bir şey olduğunu anlamasını sağlayacak bir sertlikle divanın üzerine bıraktıktan sonra kendisi de yanına oturmuştu. “Aslında böylesi daha iyi... Beni gelecek neslimden uzak ve habersiz tutmaya nasıl olup da karar verdiğini öğrenirken sana yakın olmak istiyorum.”

“Ben böyle bir şey yapmayı planlamadım ki...”

“Gerçekten mi. O zaman beni ikna et bakalım.”

Gregory’nin sesindeki sükunet ve kararlılık, Sophie’yi ürkütmeye başlamıştı. Ne demesini istiyordu acaba...? “Sana söylemeyi planlamıştım... Elbette söyleyecektim...”

CATHY WILLIAMS

“Çünkü artık başka çaren kalmamış olacaktı ve ancak o zaman çaresizlikten ötürü bunu bana söyleyecektin. Ama o zaman senin söylemene ne gerek vardı ki, zaten bütün kasaba bilecekti bunu.”

Gregory’nin bu sözlerindeki gerçek, Sophie’nin kızarmasına ve bu konuda daha uzun diyaloglardan kaçması gereğini anlamasına neden olmuştu. “Seninle ilk karşılaştığım zaman seninle beraber olup sevişeceğim elbette ki aklımın köşesinden bile geçmezdi. Ama oldu. Ve eğer her şey normal gitse, ortaya bir çocuk sorunu çıkmasaydı, bu ilişki de zamanla yok olup gidecekti. Bunu ikimiz de böylece biliyoruz. Sadece hamile olduğum gerçeğinin bu sonucu değiştirecek bir etken olmasına izin veremezdim.”

“Kahrolası kadın, elbette değiştirecekti...”

“İyi de nasıl olacaktı bu...? Aramızdaki ilişki kaçamak ve geçici bir beraberlikken?”

“Peki aklındaki çözüm neydi. Benim sakince buradan çekip gitmem ve senin hayatını biraz olsun bu şekilde kolaylaştırmam şeklinde, öyle mi?”

“Çok olmaz ve fena bir hal çaresi mi bu? Çok erkek, böyle bir durumda kendilerine bu imkanın yaratılması için can atmazlar mı?”

“Bakıyorum yine eski kocanın limanına demirledik...”

“Onunla ne ilgisi var ki bunun?”

“Peki, ya ben senin bulduğun bu son derece efendi hal çaresine rıza göstermeyip, çekip gitmeseydim ne olacaktı?”

Bu kelimelerin arkasından neyin geleceğini düşünerek bir an içinde paniğe kapılmıştı Sophie. “Bu konuyu iki aklı başında yetişkin olarak konuşamaz mıyız Gregory?” Sesi yalvarır gibi çıkmıştı, ama artık buna aldırımıyordu. Bu işin tatlı bir ayrılıkla bitmesi için gerekirse yalvarmaya da hazırdı nasıl olsa. “Bunun senini için ne büyük bir şok olduğunu anlamadım sanma. Ama bil ki bu nedenle seni herhangi bir şeye zorlayacak da değilim, bundan korkma. Biliyorum bu durum elbette seni de ilgilendiren bir durum.”

“Ne kadar da geniş ufuklusun. Demek ki iki aklı başında yetişkin gibi konuşalım derken niyetin buydu. Teklifini söyle bakalım.

GÖNÜLSÜZ EŞ

Bana ziyaret ve çocuğumu görme hakkı vereceksin, örneğin her on beş günde bir Pazar günleri...”

Sophie bu sözlerle karşı söyleyecek bir şey bulamıyordu. Aslında bebeğin doğumundan sonra neler olabileceği konusunda hiç düşünmemiş değildi elbette. Ama bunu zamanı gelince bir şekilde çözebileceklerine inandığı için elle tutulur öneriler de hazırlamış değildi. Oysa, bu konuda öneri ve karar yükünü onun omuzlarına bırakıyordu Gregory.

“Ve arada bir birkaç kuruş yollayarak, onu bazı şeylerden mahrum etmemek için sana yardımcı olmam...”

“Peki, iyi de senin öneri ne?” Sophie’nin sesi bu sefer kızgın çıkmıştı. “Ben olabildiğimce anlayışlı olmaya çalışıyorum. Hamileysen bu senin kabahatin değil ya...” Bu söylediğinin anlamsızlığını anlayarak açıklama gereği duydu. “İlk gece güvenli bir dönemde olduğumu hesaplamıştım. Bu konuda da seni suçlamaya ve de cezalandırmaya hiç hakkım yok. Bir gerçek daha varsa, ikimiz de ciddi bağlantılar peşinde değildik ve bunu da değerlendiriyorum.”

“Senin bir anda ilişkimizi kesme kararını anlamış değilim. Acaba, senin hamile olduğun anlamam üzerine, sana ciddi bir bağ önermemden korkmuş olma...”

“Hayır,” derken de samimiydi genç kadın. “Doğrusu bu hiç aklıma gelmedi. Sadece düşündüm ki – ”

“Benden bir an önce kurtulmayı düşündün...?”

“Sözlerimi ağızma tıkma lütfen...” Keşke onu bu divanın üzerine getirip kendisi de bu kadar yakınına oturmamış olsaydı. Ona bu kadar yakın olmak, Sophie’nin aklını başından alıyordu. “Kıscası, bu işle tek başıma baş ederek, senin başına bir dert açmamam gerektiğini düşündüm...”

“Düşünceli bir davranış gösterdin, anlıyorum. Ama benim böyle anlayışlı davranışlara hiç de iyi bakmadığımı bil. Çünkü benim çocuğumdur o karnında taşıdığın.”

Sophie, “*Bizim çocuğumuz,*” diyerek düzeltti Gregory’yi

CATHY WILLIAMS

Hiçbir şey söylemeden bir süre garip garip baktı genç kadının yüzüne Gregory. "Bana kalırsa, bu işten çıkışın en doğru yolu seninle evlenmemizdir."

"Ne...? Çıldırıldın mı sen...?" *Evlenmek mi...?* Aslında bu onun çılginca ve ümitsizce istediği bir şeydi ama, böyle değil. Bu şartlar altında ve bu nedenle değil...

"En doğrusu budur," diye tekrarladı genç adam.

"Hiçbir bakımdan doğru değil bu. Benim evlilik deneyimimi bilmiyormuş gibi konuşma. Kendimi yeni bir maceraya atacağımı nasıl düşünübiliyorsun...?"

Gregory'nin yüzü yine asılmıştı. Ondan başka yerlere bakarak konuştu. "Benim sana teklif ettiğim kötü bir evlilik değil. Hem neden her zaman evliliğin hep kötü sonuçlanacak bir beraberlik şekli olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bir evliliği iyi ve güzel yapan şey, iyi ve doyurucu bir cinsel yaşam değildir. Evliliği bir iş anlaşması olarak alamazsın."

"Ama benimle sevişmek sana da mutluluk vermiyor muydu?"

"Saçma sapan iddialarla bir sonuca varacağını sanma Gregory. Ve de beni bir zorlama altına sokmaktan da vazgeç."

"Benden nefret ediyor olabilir misin?"

"Tabii ki senden nefret etmiyorum."

"O zaman...? Bak cinsel uyum ve tatmin elbette bir evlilikte tek mutluluk şartı değildir. Ama şunu da kabul et ki çok iyi bir başlangıçtır."

"Bunu yapma Gregory. Hiç niyetin olmayan bir şeye sırf ben hamileyim diye girişmeye kalkma. Bu ne sana mutluluk getirir, ne de bana."

"Biliyorum... ama şunu da göz ardı etme ki; ana ve baba, sadece anadan daha iyi ve önemlidir bir çocuk için."

"Ben senin çocuğunu görmeni engelleyecek değilim ki... Bunu da açıkça ifade ettim zaten."

"Ayrıca, şunu da düşündüm ki..."

"Neymiş o düşündüğün?"

GÖNÜLSÜZ EŞ

“Bu hamileliğinden ötürü üzgün olduğum konusunda da sana hiçbir şey söylemiş değilim. Elbette bir şok oldu bunu öğrenmek benim için. Çünkü bu beklendik bir şey değildi. Ama işlerin bu noktaya gelmesi beni üzmüş falan da değildir.”

“Ne yani, benim hamile kalmama üzülmeyin mi...?”

“Bir düşüneyim bakayım...” Söyleyeceği kelimeleri bulamıyormuş gibi bir hali vardı.

Ama düşünmesinin hiç de kısa sürmeyeceğini anlayınca Sophie araya girdi. “Neyi düşüneceksin ki?”

“Benimle evlenmenin senin için bir felaket olacağını düşünmeni sebebi nedir allah aşkına...? Ben temel konularda hiç de fena biri sayılmam.” Tatlı bir şekilde bakıyor gibi gelmişti Sophie’ye ve bu bir anda onun kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti. Gregory devam ediyordu. “Sanırım beni sevmeye çalışsan iyi olacak. Günün birinde bana aşık bile olabilirsin Sophie...”

“Aşk...?” derken bu kelimenin geçmesi bile genç kadını şaşırtmıştı. Bu üç harflik ufacık kelime, böyle bir konuşma sırasında nasıl olurdu da telaffuz edilebilirdi?

“Biliyorum devamlılık senin ilk planında yoktu ve sen devamlı bir şekilde eski kocandan yakınıyordun. Ama sanıyorum ki ilk başında o senin hayatının aşkıydı. Ve bir daha bu deneyim gibi kötü bir deneyim geçirmemek için aşk kelimesini duymak istemiyorsun.”

“Hayatımın aşkı...” Acı acı gülmüştü Sophie. “Hayır hayır, bu konuda yanılıyorsun, bunu garanti ederim sana. Alan’ı düşündüğüm anlar aşk kelimesi benim aklıma en sonunda bile gelmez. Belki gençlik safiyeti, deneyimsizlik peki, ama aşk değil. Aşk öyle bir...”

“Evet, söyle bakalım neymiş aşk?”

“Bu değil,” dedi Sophie aceleyle. “Ve insanlar sırf belli durumlarda oldukları için de aşık olmazlar zaten. Sen bana aşık değilsin Gregory,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve hiçbir zaman da olmayacaksınız. Ben senin için bir merak, elde edilmesi gereken bir şeydim.

CATHY WILLIAMS

Ama sakın benimle evlenmen sonucunda bana aşık falan olacağını sanma.”

“Dinle beni Sophie. Ve lütfen sözümü kesme, tamam mı? Şunu açıkça kabul ediyorum ki, seni daha ilk gördüğümde ilgimi çekmiş-tin ve de, sen benim için çözülmesi gereken bir kadındın. Senin gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım ondan önce. Etrafını kalın bir duvarla çevirmiştin ve ben de bu duvarı delip içine girmeyi arzu ettim...” Nasıl devam edeceğini bilemez gibi uzunca bir süre durduktan sonra devam etti. “Sen tabii bu duyguları şovenist erkek duyguları olarak alacaksın. Ama ben, aşkta ve harpte her yol mu-bahtır anlayışıyla davrandım. İkimiz de birbirimizi arzu etmeye başlamıştık ve ben de oyunu senin kurallarınla oynamayı kabul ettim.”

Sophie, salim düşünme yeteneğini kaybetmeye başladığını his-sediyordu. İçinden yükselen bir heyecan bütün vücudunu kaplama-ya başlamıştı ve kuruyan dudaklarını yalayarak ıslatmak ihtiyacını duydu.

“Ben, konu karşı seks olunca masum bir adam olmaktan çıkı-rım. Karşıma çıkan her duruma kendimi uydurabilirim.” Durup başka yerlere bakmaya başladı. “Yanılmıştım.” Bunu duyulur du-yulmaz bir sesle söylemişti.

Sophie bu konuşmanın nereye varacağını bilemiyor, duydukla-rına da inanamıyordu. Gregory’nin sözlerinin arkasında bir şeylerin yattığı belliydi, ama bunun ne olabileceğini şimdiden düşünmek bile istemiyordu.

Gregory konuşmaya başlamıştı yeniden “Ama yol boyunca ba-zı şeyler değişmeye başladı. İşler benim kontrolümden çıkıyordu. Seni arzulayarak başlayan duygularım, sana ihtiyaç duymaya doğru gidiyordu. Ve sonra... evet, bunu hayatımda hiçbir kadına söyle-medim daha önce... Ama işin doğrusu... Eminim ki ne demek iste-diğimi anlıyorsun... Eminim ki bunları kelimelendirmeye gerek yok... Sadece seninle evlenmek istediğimi söyleyeyim...” Konuş-

GÖNÜLSÜZ EŞ

masını bitirmiş gibiydi ve suçlayan nazarlarla bakıyordu genç kadına.

Sophie'nin yüzünde günlerden beri ilk defa bir tebessüm belirmişti. Bu içinden gelen bir heyecanın yüzüne yansımasıydı. Belki yanlış ümitlere kapılıyorum ama, madem ki içimden böyle bir heyecan taşıyor, bunun yüzümde de belirmesinin ne sakıncası olabilir, diye düşünüyordu.

"Evet," dedi Gregory. "Hoş değil mi?"

"Hayır," derken Sophie içindeki ümidi koruduğu belli bir tebessümle bakmaya devam ediyordu genç adama. "Böyle bir durumda *hoş* kelimesinin yetersiz kaldığını sanıyorum. Bence söylemeye yaklaştığın ve daha söylemediğin bir şeyler varsa onları da söylemelisin."

"Peki, neden olmasın? Oldu olacak, kırıldı nacak dedikleri gibi. Ben de içimdekini söyleyeyim bari. Evet, sonuçta sana aşık oldum. Nerede, nasıl ve ne zaman oldu bu, inan ki bunu bilemiyorum. Ama oldu işte. Ve seni sürükleye sürükleye bile olsa nikah masasına götüreceğim. Senin önündeki duvarları yıkacağımı düşünmüştüm. Ama aslında sen, benim haberim olmadan önüme koyduğum duvarı yıktın..."

"Nasıl bir duygu bu?" Bir an için gözlerini kapatarak derin bir soluk aldı genç kadın. "İnan bana Gregory, bu gerçekten mükemmel bir duygu." Gregory'ye baktığında gözlerinin pırıltıları bu mükemmel duygunun bütün benliğini sardığını gösteriyordu.

Gregory onu kendine çekti. Sophie şimdi onun kalp atışlarının hızını duyabiliyordu. "Söyle Sophie, beni sevdiğini söyle. Hem de birçok kez. Bunu senin ağzından duymaya ihtiyacım var."

"Seni seviyorum Gregory ve hayatta senden başka hiç kimseyi sevmедim." Başını genç adamın göğsüne yasladı. Mutluluktan içi içine sığmıyordu Sophie'nin. "Ve seni ne kadar sevdiğimi ancak hamile kaldığımı öğrendiğim anda hissettim. O anda dibi görünmeyen sim siyah bir kuyunun içine düşmeye başlamıştım ve bu düşüşüm bu geceye kadar devam etti."

CATHY WILLIAMS

Dudakları birleşti. Arzudan çok sevgi ve özlem vardı bu bir çift dudakta.

“Bu benimle evlenmeyi kabul ettin mi demektir?”

“Başka bir seçeneğim olmadığına göre, evet...Evet...Evet...”

GÖNÜLSÜZ EŞ

BİTERKEN

Bir genç kadının karnında bebek varken evlilik yemini etmesi biraz da olsa garip gelmişti Sophie'ye. Jade annesinin gelinliğinin ucundan tutarken mutluluktan uçacak gibiydi.

Sophie, ikinci evliliği olduğu için krem rengi bir gelinliği tercih etmişti. Gregory ise, “Bu benim ilk evliliğim olduğuna göre bari ben beyaz giyebilir miyim, “ diye sataşmıştı ona.

“Elbette giyebilirsin ama duvağımı kaldırdığın zaman siyahlar içinde bir Gregory benim favorimdir,” dediği için vazgeçmişti beyaz kıyafet fikrinden.

Tören başladığı sırada Sophie hıçkırıklarını tutmakta zorlanmış ve yanaklarından süzülen iki mutluluk gözyaşı duvağının altından bile fark edilmişti.

Ashdown halkı gerçek bir memnuniyetle karşılamıştı bu beraberliği. Kasabalarına gelmesinden gurur duydukları bir şöhret artık onların eniştesi olmuş ve böylece bir daha buralardan uzaklaşmaması da güvence altına alınmış oluyordu.

Sophie hamileliğin bu kadar hoş bir şey olduğunun bu sefer tadını çıkartacaktı artık. Karnını tekmelemeye başlayan ayakların giderek büyüdüğünü hisseder gibiydi.

CATHY WILLIAMS

Bebeğin ağlamasının hemen arkasından, “Bir oğlumuz oldu,” diye sevinçle haykırmıştı Gregory. “Bu gidişle birden çok inşaatçıyla uğraşmak zorunda kalacaksın,” diye sevgiyle öpmüştü karısının ter içindeki alnını.

Sophie hastaneden çıkalı yaklaşık bir ay oluyordu. Jade, Sophie ve Gregory yeni yaşamlarının mutluluğunu doya doya yaşamaya başlamışlardı. Bir ismini Sophie’nin babasından, diğerini Gregory’nin dedesinden alan James Thomas’ın ise daha dünyadan haberi yoktu.

O akşam ailece oturma salonunda otururlarken, Jade bir köşede yere uzanmış yeni aldığı bir kitabı okuyor, Sophie ile Gregory de aralarına aldıkları James Thomas’ın mışıl mışıl uyumasını seyredilerken tatlı tatlı fısıldaşıyorlardı.

“Bu mükemmel değil mi?” diye mırıldanarak sordu Gregory. “Cennet de zaten böyle bir yer olsa gerek.”

Genç kadın kocasının dudaklarına uzandı. “Evet, hem de en mutlu köşesi olmalı burası cennetin.” Bir an durduktan sordu kendi kendine güldü Sophie. Kocasının meraklı bakışları karşısında bu gülümsemesinin nedenini söylemek zorunda kalmıştı. “Gregory, kim derdi ki bir akşam üstü kütüphaneye gelerek, ukala bir tavırla yörenin tarihi ile ilgili kitap isteyen bir yabancı ile evleneceğimi...?”

“Sen işte o anda beni büyülemiştin. Ve bunun bir cezası olarak da, yaşamın boyunca benimle olmaya mahkum edildin...”

“Sanırım bununla başa çıkabileceğim... Hem de büyük memnuniyetle...”

S O N